

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН ХИЩНИК

Част 1 от „Уаймън Форд“

Превод от английски: Диана Райкова, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

Декември 1972 г.

Долината Таурус-Литроу

Маре Серенитатис

Луната

На 11 декември 1972-а година последната мисия на „Аполо“ с човек на борда до Луната се приземи на площадката за кацане в Таурус-Литроу, огромна, заобиколена от планини долина, в края на Морето на спокойствието. В геоложки план районът обещавахе да бъде страна на чудесата с безбройните си хълмове, планини, наносни басейни и сипеи. От особен интерес бяха няколко кратера, образувани от удар, който бе причинил дълбоки дупки в повърхността, разпръсквайки брекча и стъкло по цялата равнина. Мисията се надяваше да се върне с истинско съкровище от лунни проби.

Юджийн Сърнан бе командирът на Лунарния модул, а Харисън Шмит — „Джак“, негов пилот. Двамата мъже представляваха идеалният екип за мисията на „Аполо“ 17. Сърнан бе опитен ветеран от две предишни мисии, „Джемани“ 9 и „Аполо“ 10, докато Шмит бе блестящ геолог с докторат от Харвард и бе участвал в планирането им. От три дни изследваха Таурус-Литроу с помощта на Лунарен Роувър. Първата им разходка по лунния пейзаж показва ясно, че в геоложко отношение са ударили джакпота. Едно от най-вълнуващите открития на мисията, което косвено доведе до мистериозната находка на кратера Ван Сърг, стана на втория ден в тесен, дълбок кратер, наречен Шорти. Когато Шмит излезе от роувъра, за да изследва ръба на Шорти, бе удивен, че под сивия лунен прах, който се вдигаше под ботушите му, се открива слой светла оранжева почва. Сърнан бе толкова шокиран, че вдигна оранжевата си отразяваща маска, за да се увери, че не е оптическа измама. Изкопаха бързо една дупка и откриха, че оранжевата почва преминава в яркочервена.

От центъра в Хюстън възбудено обсъждаха източника и значението на това странно оцветяване и помолиха астронавтите да

вземат двойна проба, която да занесат на Земята. Шмит го направи и двамата мъже се затъртриха към ръба на кратера Шорти, където видяха същата оранжева пръст, очевидно изхвърлена при сблъсъка.

От Хюстън поискаха да се вземе проба от второ място. За тази цел избраха малък кратер, който се намираше близо до Шорти; щяха да го изследват на третия ден — надяваха се, че и там ще видят същата оранжева пръст. Шмит го кръсти Ван Сърг, на името на един професор геолог от Харвард, който пицеше хумористични разкази под псевдонима „Професор Ван Сърг“.

Ден трети се очертаваше като дълъг и изтощителен. Прахът засипваше екипировката им и пречеше на работата. Онази сутрин Сърнан и Шмит бяха отишли с Лунарния Роувър до подножието на планините, ограждащи Таурус-Литроу, за да проучат една гигантска каменна река, наречена Трейсис Рок, която очевидно се бе образувала от планинските възвишения преди милиони години, оставяйки дълбока следа в пръстта. С огромни усилия успяха да се придвижат до един от хълмовете, привлечени от странно изглеждащ заоблен камък, колкото да открият, че е пълна нула в научно отношение. По всяка вероятност бе изхвърлен на склона при сблъсък преди милиони години. Дватама астронавти се спуснаха по стръмния ронлив склон, подскачайки като кенгура, Шмид издаваше звуци, докато скачаше насам-натам, преструвайки се на скиор от класа, и подвикваше на шега:

— Не мога да си управлявам краката. Шу-у-у-мп. Шу-у-у-мп. Доста трудно се постига качествено въртене на бедрата.^[1] Сърнан направи ефектен скок, приземявайки се невредим в дълбоката прахообразна пръст.

Дватама мъже се изтощиха, докато стигнат Ван Сърг. Когато приближиха, се наложи да прекарат Лунарния Роувър през район от камъни с големината на футболна топка, изхвърлени от кратера. Шмит, геологът, си помисли, че изглеждат странни.

— Все още не ми е ясно какво е ставало тук — каза той, пристигайки пръв. Всичко тънеше под дълбок слой от прах. Никъде не се виждаше и намек за оранжева пръст.

Оставиха роувъра и тръгнаха през отломките. След малко Шмит съобщи за Хюстън:

— Голям кратер със загладен ръб. Но дори и тук го има онова прашно наметало, което покрива ръба и частично скрива камъните.

Има го долу, а доколкото мога да кажа — и по стените. В самия кратер се вижда голяма купчина от камъни, вероятно петдесет метра в диаметър — не, това е много, — по-скоро трийсет метра в диаметър.

Междувременно пристигна и Сърнан.

— Мили боже! — прошепна той, когато погледна към поразяващия погледа кратер.

Шмит продължи:

— Камъните в района са силно разтрошени, както и онези по стените. — Но когато се огледа за оранжева пръст, не видя нищо подобно, само огромно количество сиви лунни камъни с конусовидна форма, раздробени от силата на удара. Изглеждаше обикновен кратер, на не повече от шестдесет или седемдесет милиона години. Връзката с Хюстън изчезна. Независимо от това Шмит и Сърнан се заеха да събират проби и да ги слагат в номерирани торби за образци.

— Ще вземем още една проба, която ще бъде от вътрешността на каменния блок.

Шмит се огледа и едно парче камък, дълго около десет инча, с формата на плочица, привлече вниманието му.

— Трябва да вземем точно това — промърмори той, макар да си помисли, че ще е твърде голямо за торбата. Вдигнаха го с щипците.

— Нека да държа този край — предложи Сърнан, докато се опитваха да го наместват в плика за проби. После спря и се вгледа внимателно. — Е, виждаш ли това? Виждаш ли белите фрагменти вътре? — И той посочи множеството бели парченца, забити в камъка.

— Аха — измърмори Шмит, вглеждайки се в петната отблизо. — Знаеш ли, може да се окаже, че са парчета от снаряда. Не знам. Щото не прилича на... Не е от дъното. Добре. Да го приберем. Кой номер е?

— 480 — прочете Сърнан отпечатания отстрани номер.

Междувременно от Хюстън бяха станали твърде нетърпеливи заради прахосаното време на Ван Сърг, още повече че тук не бе забелязана никаква оранжева пръст. Бяха накарали Сърнан да напусне кратера и да направи 50-милиметрови снимки на Северния масив, докато Шмит прави „радиална инспекция“ на наносния пласт, окръжаващ Ван Сърг. Бяха прекарвали почти пет часа навън. От Хюстън наредиха да зарежат всичко и да напуснат обекта. Обратно към роувъра направиха последно гравиметрично измерване и взеха последна почвена проба, затвориха разкопките и се върнаха на

Лунарния модул. На следващия ден Сърнан и Шмит напуснаха долината Таурус-Литроу, ставайки последните човешки същества (поне засега), които са се разхождали по Луната. „Аполо“ 17 се завърна на земята на 19 декември, 1972-а година.

Лунна проба 480 се присъедини към 421 кг. други лунни камъни от мисията „Аполо“ на лунарната приемателна лаборатория в космическия център „Джонсън“ в Хюстън, Тексас. Осем месеца по-късно, с края на програмата „Аполо“, лунарната приемателна лаборатория бе затворена и съдържанието ѝ бе изпратено в нова сграда, оборудвана с високотехнологична апаратура в центъра „Джонсън“, наречена хранилище за образци и производствена лаборатория, или за кратко ХОПЛ.

По време на осеммесечния период преди пренасянето на лунните камъни в новата постройка, камъкът, известен като „лунна проба 480“ изчезна. По същото това време всички обекти, свързани с откриването му, се изгубиха от компютърния каталог и файловете на хард диска.

Ако днес отидете на ХОПЛ и се допитате до базата данни на регистъра на лунните проби, изписвайки LS480, ще получите следното грешно съобщение:

ИЗДИРВАНЕ: LS480
?> НЕВАЛИДЕН НОМЕР/НЯМА ТАКЪВ НОМЕР
МОЛЯ ПРОВЕРЕТЕ НОМЕРА НА ЛУННАТА
ПРОБА И ОПИТАЙТЕ ОТНОВО

---

[1] Всички разговори по-горе са от оригиналните записи на мисията „Аполо“ 1, издадени от *Apollo Surface Journal* от Ерик М. Джоунс. Copyright © 1995 by Eric M. Jones. — Б.а. ↑

ПЪРВА ЧАСТ ЛАБИРИНТЪТ

1.

Стем Уедърс се изкатери на върха на Меса де лос Виехос, завърза магарето си за една изсъхнала хвойна, а той самият седна на прашния камък наблизко. Пое си няколко пъти дълбоко дъх и избърса потта от врата си с цветната памучна кърпа. На върха на високото плато вятърът духаше силно и рошеше брадата му, разхлаждайки го след горещия неподвижен въздух на каньоните.

Издуха носа си и пъкна кърпата в джоба. Като гледаше познатия пейзаж, той тихо изреди имената — Каньона Дегит, Съндаун Рокс, Навахо Рим, Орфан меса, Меса дел Йесо, Мъртвото око, Синя земя, Ла Кучила, Еко Бедлендс, Бялото място, Червеното място и Каньона на тиранозаврите. Очите на спящия в него художник съзираха фантастично царство, изрисувано в златно, розово и пурпурно; но геологът, какъвто всъщност беше, виждаше серия разседи от Горната Креда — наклонени, разцепени, оголени и ерозирали с времето, сякаш вечността бе разстлала пустош на земята, оставяйки след себе си отломки от многоцветни скали.

Уедърс извади пакет „Бул Дърхам“ от мръсния джоб на ризата си и сви цигара с възлестите си, почернели от мръсотия ръце. Ноктите му бяха изпочупени и пожълтели. Той драсна една кибритена клечка, запали самоделната папираса и смукна жадно. През последните две седмици бе ограничил тютюневата си дажба, но сега можеше да се поразпусне малко.

Целият му досегашен живот бе само пролог към тази вълнуваща седмица.

Животът му щеше да се промени за миг. Щеше да уреди нещата с дъщеря си, Роби, да я доведе тук и да ѝ покаже находката си. Тя щеше да прости манията му, непоседливия му начин на живот, безкрайните му отсъствия. Находката щеше да ги изкупи. Никога не е бил в състояние да осигури на Роби нещата, с които другите бащи обсипват дъщерите си — пари за колеж, кола, помощ за наема. Сега щеше да я освободи от келнерския поднос в „Ред Лобстър“ и да финансира художническото ателие и галерията, за които тя мечтаеше.

Уедърс присви очи срещу слънцето. Оставаха два часа, преди да се скрие зад хоризонта. Ако не тръгнеше, нямаше да стигне Чама ривър до мръкнало. Солт, магарето му, не бе поено от сутринта и Уедърс не искаше да умре в ръцете му. Той погледна към дремещото на сянка животно, ушите му бяха клюмнали, а устата му трепереше, очевидно сънуваше някакъв кошмар. Испита жал към старото инатливо добиче.

Той изгаси цигарата и прибра фасата в джоба си. Отпи една голяма глътка от манерката и изля малко от нея върху кърпата си, след което избърса лицето и врата си със студената вода. Преметна манерката през рамо, отвърза магарето и го поведе на изток през пустинното плато от пясъчник. Отдалечен на четири-петстотин метра, спирацията дъха каньон Хоакин бе издълбал огромен пролом в Меса де лос Виехос, Платото на древните. Изчезващ в сложна мрежа от каньони, известни като Лабиринта, той криволичеше през целия си път до Чама ривър.

Уедърс се взря надолу. Дъното на каньона тънеше в синя сянка, сякаш бе под вода. Там, където завиваше и тръгваше на запад — ограничен от двете страни от платата Орфан и Дог, той съзря на около осем километра широкия отвор към Лабиринта. Слънцето пронизваше наклонените върхове и омагьосващите скални образувания, отбелязвайки входа му.

Той спря поглед върху ръба, докато откри бледата неясна пътека, водеща към дъното. Беше стръмна и несигурна и се губеше на много места, принуждавайки пътешествениците да се спускат хиляди стъпки надолу. Единствен маршрут от Чама ривър към източния район на високото плато, тази пътека обезкуражаваше дори и най-смелите сърца.

За което, впрочем, Уедърс бе много благодарен.

Той тръгна предпазливо надолу заедно с магарето и въздъхна с облекчение, когато наближи и видя сухия пясък по дъното. Хоакин щеше да го отведе до входа на Лабиринта и оттам — до Чама ривър. По Чама имаше естествен бивак, където реката правеше остър завой с лиман, в който можеше да се поплува. Да поплува... добра идея. До утре след обяд би трябвало да е в Абикию. Първо щеше да телефонира на Хари Диърборн (батерията на сателитния му телефон се бе

изтощила преди няколко дни), за да му съобщи... Уедърс изтръпна при мисълта за спиращите дъха новини.

Пътеката най-сетне стигна до дъното. Той вдигна очи нагоре. Каньонът беше тъмен, но късното следобедно слънце осветяваше ярко ръба на скалите. Замръзна. На хиляда стъпки височина, върху фона на скалата се открояваше мъж, който гледаше надолу към него.

Той изруга наум. Беше същият мъж, който го бе следвал от Санта Фе към Чама преди две седмици. От онези хора, които знаеха за уникалните способности на Уедърс, хора, твърде мързеливи или глупави, за да направят свои собствени проучвания и затова вечно с претенции към другите. Той извика на мъжа: мършав тип, от онези, дето вечно подражават и се правят на рокери. Беше се мъкнал подир него през цялото време, изоставайки на около километър отзад, без дори да прави усилие да се прикрива. Беше видял същия шегаджия в началото на пътешествието си в пустинята. С превързана около главата кърпа го бе следвал пеша до Хоакин от река Чама. Уедърс бе загубил преследвача си в Лабиринта и стигна до върха на Платото на древните, преди онзи да се е добрал дотам.

И две седмици по-късно — ето го отново! Упорито копеле.

Стем Уедърс проследи ленивата извивка на старото корито, после вдигна очи към върховете на скалата, маркиращи изхода на Лабиринта. Онзи щеше да изгуби следите му в Лабиринта. И може би този път кучият син щеше да си остане вътре.

Той продължи да се спуска по стената на каньона, като поглеждаше от време навреме след себе си. Вместо да го последва, обаче, мъжът бе изчезнал. Може би предполагаше, че има по-кратък път за надолу.

Уедърс се усмихна, защото нямаше друг път.

След едночасово тътрене надолу го обхванаха гняв и безпокойство. Мъжът очевидно беше аматьор. Не за пръв път някой глупак го преследваше в пустинята, само колкото да се изгуби. Всички искаха да са като Стем, но не можеха. Беше се занимавал с това през целия си живот и имаше развито шесто чувство — то бе необяснимо. Не го бе назубрил от учебник, нито го бе изучавал в университета и разните му там професори с докторски дисертации нямаше да го разберат никога с техните геоложки карти и картографиране със синтетична апертура. Той успяваше там, където те се проваляха, без да

използва нищо друго, освен магаре и изработено в домашни условия проникващо през земната повърхност радарно устройство на основата на стар компютър IBM 286. Нищо чудно, че го мразеха.

Ведрото настроение на Уедърс се възвърна. Това копеле нямаше да успее да развали най-страхотната седмица в живота му. Магарето се дръпна и той спря да налее малко вода в шапката си и да даде на животното да пие, след което го пришпори напред. Лабиринтът се намираше точно срещу него. Дълбоко навътре, близо до две скали, се намираше необикновен извор — скалният ръб бе покрит с ветрилообразна папрат, по която се стичаше вода в древен басейн, издълбан в пясъчника от праисторическите племена. Уедърс реши да лагерува там, вместо на завоя на Чама, където би бил явна мишена. *Седем пъти мери, един път режи.*

Той заобиколи огромната каменна колона, маркираща входа. Високите хиляда стъпки стени на каньона, изградени от пясъчник, се извисяваха над него, величествената формация Ентрада, компактните останки от юрската пустиня. Каньонът създаваше чувство за хлад и сумрачност като във вътрешността на готическа катедрала. Той вдиша дълбоко благоуханния въздух, изпълнен с аромата на солена кедр. Отгоре светлината в удивителната скална формация бе станала от кехлибарена в златна, когато слънцето потъна зад хоризонта.

Продължи в мрежата от каньони и скоро наближи мястото, където Висящия каньон се сливаше с Мексиканския — първото от многото подобни разклонения. В Лабиринта дори и карта не можеше да ти помогне. А голямата дълбочина правеше GPS и сателитните телефони безполезни.

Първият изстрел го улучи в рамото отзад и Уедърс го усети по-скоро като силен удар, отколкото като куршум. Падна на ръце и колене, мозъкът му бе блокирал от удивление. Едва когато изстрелът проехтя и отекна в каньоните, той осъзна какво става. Все още нямаше болка, не, само странно, звънящо вцепенение, но той видя, че една разтрошена кост се подава през скъсаната му риза и бликащата кръв се стича върху пясъка.

Господи, Исусе Христе.

Олюля се назад, когато вторият куршум се заби в пясъка близо до него. Изстрелите идваха от скалата горе, от дясната му страна. Трябваше да се върне в каньона на двеста метра отгук — да се

подслони до каменната колона. Това бе единственото прикритие. Той хукна с всички сили.

Третият куршум се заби пред него. Уедърс тичаше, все още имаше шанс. Нападателят го бе издебнал отгоре и сега му трябваша поне няколко часа, за да се спусне до долу. Ако Уедърс успееше да стигне каменната колона, можеше да се изплъзне. Щеше да живее. Той започна да се движи на зигзаг, дробовете му пламтяха от болка. Петдесет метра, четиридесет, тридесет...

Чу изстрела едва след като усети куршума да го блъсва в долната част на гърба и видя вътрешностите си да се изсипват на пясъка пред него; инерцията го събори по очи. Опита се да се изправи като хлипаше и драскаше с нокти, бесен, че някой би могъл да открадне находката му. Той се сгърчи и изрева, стискайки здраво тефтерчето в джоба си, като се опитваше да го изхвърли, да се освободи от него, да го запази от убиеца си — но нямаше място, където да го скрие, а след това сякаш в сън, вече не можеше да мисли, не можеше да се движи...

2.

Том Бродбент подръпна поводите на коня си. Долу в пролома Хоакин, на изток от реката, бяха проехтели четири изстрела. Запита се какво ли може да означава това. Не беше ловен сезон и никой, който е с ума си нямаше да слезе да се помайва из каньоните и да стреля по дивеч.

Той погледна часовника си. Осем. Слънцето тъкмо се бе изтърколило зад хоризонта. Ехото явно идваше от скалите на входа на Лабиринта. Щеше да стигне дотам за петнайсетина минути, не повече. Имаше време за една бърза обиколка. Пълната луна щеше да изгрее съвсем скоро, пък и жена му Сали нямаше да го очаква преди полунощ.

Той насочи коня си Нок към входа на каньона, следвайки пресните дири, оставени от мъж и магаре. След завоя пред очите му се изпреди тъмна фигура на човек, проснат по лице върху земята.

Приблужи се, скочи от коня и коленичи. Сърцето му биеше бясно. Мъжът, прострелян в гърба и рамото, продължаваше да кърви. Той опипа сънната артерия: нищо. Обърна го по гръб и останалите вътрешности на жертвата се изсипаха върху пясъка.

Том избърса устата му от полепналите песьчинки и започна да му прави дишане уста в уста и сърдечен масаж. Натискане на гръдния кош — едно, две-три, обдишване. И отново — едно, две, три, обдишване. От раната излизаха въздушни мехурчета. Том продължи известно време и отново опипа пулса.

Невероятно, сърцето заработи!

Внезапно мъжът отвори очи и насочи погледа си към Том. Бяха яркосини на фона на прашното му, обветрено от слънцето и вятъра, лице. Пое си едва-едва дъх, въздухът изхърка в гърлото му и устните му се раздвижиха.

— Не... Ти, копеле... — Очите му се разшириха и устата се напълни с кръв.

— Почакайте — каза Том. — Аз не съм човекът, който стреля по вас.

Мъжът го погледна изучаващо и ужасът върху лицето му се отдръпна, заменен от нещо друго. Той погледна към ръката си, сякаш искаше да покаже нещо. Том проследи движението на очите му и видя, че стиска в шепа малко тефтерче с кожена подвързия.

— Вземи... — изхърка мъжът.

— Не се опитвайте да говорите.

— *Вземи го...*

Том го взе. Кожата бе изцапана с кръв.

— За Роби с... — задъхано произнесе той; устните му се изкривиха от усилието. — Дъщеря ми... Обещайте ми, че ще ѝ го дадете... Тя знае как да го намери...

— Да го намери?

— ... Съкровището...

— Не мислете за това сега. Първо ще трябва да ви измъкнем оттук. Само не се отчайвайте...

Мъжът дръпна силно ризата на Том с трепереща ръка.

— То е за нея... Роби... Никой друг... За бога, полицията не... Вие трябва... *обещайте*. — Ръката му усуква ризата със смайваща сила в предсмъртен гърч.

— Обещавам.

— Кажете на Роби... Аз... обичам...

Погледът му се разфокусира. Ръката се отпусна и се хлъзна надолу. Том осъзна, че бе спрял да диша.

Без да се суети той поднови сърдечния масаж. Нищо. След десет безполезни минути развърза шарената памучна кърпа около врата на мъжа и покри с нея лицето му.

В този момент в съзнанието му просветна: *убиецът на мъжа сигурно все още е наблизо*. Очите му се плъзнаха нагоре по ръба на скалите и околните сипеи. Тишината бе толкова дълбока, сякаш самите скали бяха притихнали в бдение. *Къде ли се намираше убиецът!* Не се виждаха други следи наоколо, само оставените от иманяря и магарето му. Клетото животно стоеше на стотина метра, все още с товара на гръб, и дремеше право. Убиецът имаше пушка и се намираше нависоко. Бродбент може би и в момента бе на прицела му.

Измъквай се оттук. Той се изправи, хвана поводите на коня си, дръпна ги и се понесе бързо. Конят премина през каньона в галоп, заобикаляйки отвора към Лабиринта. Едва когато бе на половината път

по пролома, Том намали до тръс. От изток грееше голяма, лъскава луна и осветяваше пясъчното корито.

Ако пришпореше коня, можеше да стигне до Абикию за два часа.

3.

Джимсън Мадокс „Тревата“ се движеше по дъното на каньона, подсвирквайки си „Saturday Night Fever“; чувстваше се на върха на щастиято. Карабината 223 AR-15 бе разглобена, почистена и грижливо скрита в един процеп, затиснат с камъни.

Пустият каньон направи завой, след това още един. Уедърс на два пъти му приложи същия номер, като се опита да се отърве от него в Лабиринта. Старото копеле можеше да надхитри Джимсън Мадокс веднъж. Но не и втори път.

Той се спусна надолу по пролома, разкъртвайки по пътя си буци пръст. Дори с карта и GPS бе прекарал по-голямата част от седмицата да се лута, изгубен в Лабиринта. Но не го приемаше като загуба на време: сега познаваше както Лабиринта, така и околностите на скалистото плато. Беше разполагал с достатъчно време да планира нападението над Уедърс — и го бе извършил перфектно.

Вдиша изпълнения с леко ухание въздух на каньона. Не беше много различен от този в Ирак, където бе прекарал известно време като сержант артилерист по време на операцията „Пустинна буря“. Ако имаше място, пълна противоположност на затвора — то беше това тук; никой не те блъска, никой не се зазира в лицето ти, без педерастии, латино или негра, които да ти развалят спокойствието. Сухо, празно и тихо.

Той заобиколи колоната от пясъчник на входа към Лабиринта. Мъжът, когото бе застрелял, лежеше на земята, тъмна фигура в здрача.

Спря. Пресни следи от конски копита водеха към тялото и се връщаха обратно.

Затича се.

Тялото лежеше по гръб, с ръце встрани, лицето бе покрито грижливо с шарена кърпа. Някой беше идвал. И бе възможно дори да е станал *свидетел* на случилото се. Беше на кон и можеше да отиде право при ченгетата.

Мадокс се насили да се успокои. Дори и на кон, на онзи щеше да му отнеме поне няколко часа да стигне до Абикию и още няколко да

съобщи на полицията и да се върнат. Дори да позвъняха за чопър, трябваше да летят от Санта Фе, сто и трийсет километра на юг. Имаше поне три часа на разположение да вземе тефтерчето, да скрие тялото и да се омете.

Той огледа тялото, обърна джобовете навън и претършува еднокдневката на мъртвеца. Пръстите му напипаха камък в единия джоб и той побърза да го извади и да го разгледа на светлината на фенерчето. Определено беше образец, нещо, за което Корвъс многозначително бе подпитвал.

А сега тефтера. Забравил за кръвта и разсипаните вътрешности, той претърси тялото отново, обърна го, провери и от другата страна и го изрита от чувство на безпомощност. Огледа се наоколо. Магарето на мъжа стоеше на стотина метра с товар на гръб и дремеше.

Мадокс разпрегна животното и свали самара. Дръпна покривалото и откопча брезентовите дисаги, след което изсипа съдържанието им на земята. Електронен прибор, чукове, длета, топографски карти, ръчно GPS устройство, кафеварка, тиган, празни торбички от храна, чифт букаи, мръсно бельо и сгънато парче пергамент.

Той грабна пергамента. Беше груба карта с непохватно изрисувани върхове, реки, скали, пунктирани линии, със старовремски испански шрифт. И там, в средата, се мъдреше един черен, мастилен „X“.

Чиста проба иманярска карта.

Странно, че Корвъс не беше споменал нищо за нея.

Той сгъна отново мръсния пергамент и го пхна в джоба на ризата си, после възобнови търсенето на тефтерчето. Разрови с ръце и крака наоколо, сред пръснатото по земята оборудване и откри всичко, от което един иманяр би имал нужда — само от проклетия тефтер нямаше и следа.

Разгледа отново електронното устройство. Ръчна дрънкулка, нацърбена метална кутия с някакви превключватели, шайби и малък светодиоден екран. Корвъс не го бе споменал, но му се видя важно. По-добре да вземеше и него.

Прекрачи разхвърляните боклуци и отвори платнените торби, от които се изсипаха брашно и сушени зърна, провери кошовите за скрити прегради, разрязвайки пухкавия хастар. Никакъв тефтер. Мадокс се

върна при мъртвото тяло и претърси напоените с кръв дрехи за трети път, търсейки да напипа правоъгълна издупчина. Но всичко, което откри беше един къс молив в десния джоб на мъжа.

Остана известно време неподвижен, главата му пулсираше. Възможно ли беше мъжът с коня да е взел бележника? И само съвпадение ли беше идването му, или нещо друго? Хрумна му ужасяваща идея: мъжът на коня му беше конкурент. Правел е същото, което и Мадокс — проследил е Уедърс и се е надявал да сложи ръка на откритието му. Може би е докопал и бележника.

Е добре, Мадокс пък намери картата. И му се струваше, че тя е толкова важна, колкото и бележника, ако не и повече.

Той се огледа. Мъртвото тяло, кръвта, магарето, бъркотията наоколо. Ченгетата щяха да довтасат. С огромно усилие на волята овладя дишането си, пулса на сърцето, като използва няколко медитативни техники, които беше научил в затвора. Издиша, вдиша, успокоявайки бумтенето в гръдния си кош до равномерно пулсиране. Хладнокръвието му постепенно се възвърна. Все още разполагаше с достатъчно време. Извади каменния образец от джоба си и го завъртя на лунната светлина, след това измъкна и картата. Имаше карта, имаше и устройството, което бе повече от достатъчно, за да удовлетвори Корвъс.

Междувременно трябваше да зарови тялото.

4.

Детектив лейтенант Джими Уилър седеше на задната седалка в полицейския чопър уморен до смърт, усещайки глухите звуци на двигателите с всяка своя кост. Той погледна надолу към призрачния нощен пейзаж, който се разстилаше под тях. Пилотът на хеликоптера следваше хода на река Чама; всеки завой блестеше като острие на ятаган. Прелетяха над няколко малки градчета покрай брега, малки, мигащи гроздове от светлини — Сан Хуан Пуебло, Меданалес, Абикию. Тук-там се виждаше по някоя самотна кола, която пълзеше по магистрала 84 и хвърляше малък жълт лъч в непрогледната тъмнина. Северно от Абикию всички светлини изчезнаха; нататък се простираха планините и каньоните на пустинята Чама, както и обширната местност на високите плата, необитаеми до границата с Колорадо.

Уилър поклати глава. Беше отвратително място да те убият.

Той опипа пакета „Марлборо“ в джоба на ризата си. Беше раздразнен, че го измъкнаха от леглото посред нощ, раздразнен, че вдигна единствения полицейски хеликоптер на Санта Фе, че не намери патолог, че собственият му помощник е в Градовете на Златното Казино и профуква мизерната си заплата по масите с изключен клетъчен телефон. И като връх на всичко „разходката“ с хеликоптера излизаше шестстотин долара на час, разход, който надхвърляше бюджета му. А това беше само първият тур. Щеше да има и втори, с патолог и екип криминолози, преди да могат да пренесат тялото и да съберат доказателства. Следваше оповестяването... Може би, помисли си с надежда Уилър, щеше да се окаже поредното наркоубийство и нямаше да предизвика повече внимание от злободневните истории в „Ню Мексикан“.

О, дано да е наркоубийство.

— Тук е. Старото корито Хоакин. Дай на изток — каза Бродбент на пилота. Уилър хвърли поглед към мъжа, който бе провалил вечерта му. Беше висок, строен, с износени каубойски ботуши, единият от които грубо подшит с парче кожа.

Чопърът се наклони на една страна.

— Можеш ли да летиш по-ниско?

Хеликоптерът се спусна, като междувременно намали скоростта, и Уилър видя облените в лунна светлина ръбове на каньона, чиито дълбини изглеждаха като бездънни пукнатини в земята. Дяволски призрачно място.

— Лабиринтът е пред нас долу — каза Бродбент. — Тялото беше точно във входа му, където Лабиринта се слива с каньона Хоакин.

Хеликоптерът намали още. Луната висеше точно над тях, осветявайки по-голямата част от дъното на каньона. Уилър не виждаше нищо, освен сребрист пясък.

— Приземи го на откритото пространство, ей там.

— Няма проблем.

Пилотът увисна и след малко машината започна да се спуска, надигайки пясъчна вихрушка от сухото корито, преди да докосне земята. Изчакаха малко, докато прашните облаци се разнесат. Глухото боботене на перките постепенно замря.

— Аз ще остана в кабината — рече пилотът. — Вие си вършете работата.

— Благодаря, Фреди.

Бродбент се смъкна от машината. Уилър го последва приведен, като пазеше очите си от праха, и не спря да тича, докато не се озова от другата страна на коритото. После спря, изправи рамене, измъкна от джоба си кутия цигари и запали.

Бродбент продължаваше да крачи напред. Уилър включи фенерчето си и освети наоколо.

— Внимавайте да не стъпвате върху следите — подвикна той към Бродбент. — Не ща съдебните следователи да ми се бъркат в случая.

Лъчът на фенерчето пробяга по входа на каньона. Не се виждаше нищо друго, освен равно пясъчно дъно, заключено между две стени от пясъчник.

— Какво е това там?

— Лабиринтът — кратко отвърна Бродбент.

— И докъде ще ни изведе?

— Далеч не един каньон прорязва Меса де лос Виехос. Човек лесно може да се изгуби, детективе.

— Ясно. — Той насочи лъча наляво-надясно. — Не виждам никакви следи.

— Нито пък аз. Но трябва да са някъде тук.

— Водете тогава.

Бавно пое след Бродбент. Фенерчето не беше от голяма полза под ярката лунна светлина, дори по-скоро пречеше. Той го изключи.

— Продължавам да не забелязвам следи. — Уилър се загледа напред. Каньонът се виеше като корито на река от лунни лъчи и изглеждаше празен — нито камък, нито храст, нито отпечатък от човешки крак или тяло се изпречваха пред погледа.

Бродбент се огледа разколебан.

Уилър усети, че го обхваща неприятно чувство.

— Тялото се намираще точно на това място. И следите от коня ми би трябвало да се виждат ясно...

Уилър не каза нищо. Наведе се, изгаси цигарата си в пясъка и мушна фаса в джоба си.

— Точно тук беше. Сигурен съм.

Уилър светна отново фенерчето и освети наоколо. Нищо. Изключи го и въздъхна дълбоко.

— Магарето стоеше ей там — продължаваше Бродбент, — на стотина метра.

Нямаше никакви следи, нямаше тяло, нищо, освен празния каньон, облян от луната.

— Сигурен ли сте, че това е мястото? — не издържа Уилър.

— Напълно.

Уилър мушна палци в колана си и загледа как младият мъж обикаля напред-назад и се вира напрегнато в земята. Беше висок, енергичен тип. В града разправяха, че бил богат като Крез, но отблизо съвсем не приличаше на богаташ с износените си ботуши и риза от Армията на спасението.

Уилър се изхрачи. Тук сигурно имаше хиляди каньони, беше среднощ — Бродбент явно се бе объркал и ги бе замъкнал на неправилното място.

— Сигурен ли сте, че е точно тук?

— Точно тук беше, на входа на този каньон.

— Или на някой друг каньон, може би?

— Няма начин.

Той можеше да види, че каньонът беше празен от стена до стена. Луната светеше толкова ярко, беше светло като по пладне.

— Е, явно има. Не се виждат следи, не се вижда тяло, нито кръв — нищо.

— Тялото беше тук, детективе.

— Време е да кажем „лека нощ“, господин Бродбент.

— Искате да се откажете?

Уилър пое дълго и бавно въздух:

— Всичко, което казвам е, че ще се върнем на сутринта, когато нещата изглеждат по-познати. — Нямахме намерение да си разваля спокойствието с този чешит.

— Погледнете тук — каза Бродбент, — изглежда така, сякаш пясъкът е бил заравнен.

Уилър го погледна. Кой, по дяволите, беше той, че да му казва какво да прави?

— Не виждам доказателства за престъпление. Този хеликоптер ми струва по шестстотин долара на час. Ще се върнем тук утре с карти, с GPS устройства и ще намерим правилния каньон.

— Май не ме слушате, детективе. Нямам намерение да отивам, където и да било, докато не разрешим този проблем.

— Оправяйте се сам, тогава. Знаете пътя за връщане. — Уилър се обърна и тръгна към чопъра.

— Тръгваме си — каза той, когато се качи в кабината.

Пилотът свали слушалките си:

— Ами той?

— Знае пътя за обратно.

— Вижте, прави ви някакви знаци.

Уилър изруга под нос и изви поглед към тъмната фигура на няколкостотин метра от тях. Размахваше ръце и жестикулираше.

— Всемогъщи Боже! — Уилър излезе и затътри крака. Бродбент беше разровил едно каре от сух пясък, откривайки черен, влажен и лепкав слой под него.

Уилър преглътна и без да откопчава фенерчето, го включи.

— Исусе! — прошепна той невярващо и отстъпи назад. — Господи, Исусе Христе.

5.

Мадокс „Тревата“ си купи синьо копринено сако, сини боксерки и чифт сиви памучни панталони от „Селиман“ на Трийсет и четвърта улица, заедно с една бяла тениска, копринени чорапи и италиански обувки и ги облече в пробната. Плати ги със собствената си карта „Американ Експрес“ — първата в живота му законна карта, с изписаното му отпред име: Джимсън А. Мадокс, член от 2005 г. — и излезе на улицата. Дрехите стопиха малко от нервността, която чувстваше от предстоящата среща с Корвъс. Интересно как един комплект току-що купени дрехи може да те накара да се чувстваш като нов човек. Той раздвижи мускулите на гърба си и усети лекото шумолене и разтягане на плата. Добре, много, много добре.

Хвана едно такси, даде адреса и пристигна за отрицателно време в жилищната част на града.

Десет минути по-късно бе въведен в облицования с ламперия офис на д-р Айън Корвъс. Беше великолепен. Изградена от розов мрамор камина украсяваше единия ъгъл, а една цяла редица прозорци гледаше към Сентръл Парк. Младият британец стоеше от вътрешната страна на бюрото си и неспокойно разлистваше някакви документи.

Мадокс спря на прага, обхванал ръце пред гърдите си и зачака да го поканят. Корвъс бе изтупан както винаги, несъществуващите му устни бяха стиснати като менгеме, брадичката му бе издадена напред, черната му коса бе причесана гладко назад, което, предположи Мадокс, бе последният писък на модата в Лондон. Носеше добре ушит костюм в графитен цвят и колосана риза от „Търнбъл и Асърт“ — якичката се закопчаваше долу — в съчетание с кървавочервена копринена вратовръзка.

Ето един човек, помисли си Мадокс, който би имал полза от медитация.

Корвъс спря да разлиства и погледна над рамките на очилата си.

— Виж ти, това пък ако не е Джимсън Мадокс, пристигнал направо от фронта! — Британският му акцент изглеждаше по-силен от всякога. Корвъс бе на неговите години, към средата на трийсетте, но

двамата мъже бяха толкова различни, колкото могат да са две планети. Странно беше, че ги бе събрала една татуировка.

Корвъс протегна ръка и Мадокс усети здравето ръкостискане — нито прекалено продължително, нито съвсем кратко, нито отпуснато, нито агресивно. Той сподави вълната от емоции.

Това бе човекът, който го бе измъкнал от Пеликан бей.

Корвъс го хвана за лакътя и го поведе към стола в къта за почивка, който се намиреше в далечния край на офиса, срещу безполезната камина. После отиде до вратата, каза нещо на секретарката си, затвори меко и заключи и едва тогава се настани срещу него, като непрестанно кръстосваше ту единия, ту другия си крак, без да може да реши как му е най-удобно. След няколко минути се приведе напред с блеснали очи:

— Пура?

— Отказах ги.

— Браво. Нещо против?

— Не, по дяволите.

Корвъс си взе една от кутията за пури с овлажнител, отрязва крайчеца ѝ и я запали. Дръпна, за да се разгори хубаво, свали я и погледна Мадокс през виещия се воал от пушек.

— Радвам се да те видя, Джим.

Мадокс харесваше начина, по който Корвъс винаги му даваше цялото си внимание, говорейки с него като с равен, а не като човекът в силната позиция, какъвто всъщност беше. Корвъс бе направил чудеса, за да го освободи от затвора; и само с едно телефонно обаждане можеше да го върне обратно. Тези два факта предизвикваха силни, противоречиви чувства, които Мадокс все още не можеше да разбере.

— Е? — каза Корвъс, като се облегна назад и изпусна облак дим.

Нещо в Корвъс винаги го правеше нервен. Той побърза да извади картата от джоба си и му я подаде.

— Намерих я в багажа на нашия човек.

Корвъс я взе със сумтене, но не я разтвори. Мадокс очакваше поздравления, но вместо това лицето на мъжа отсреща почервения. С късо, рязко движение той плъзна картата по масичката. Мадокс посегна, за да я спре.

— Не си прави труда — долетя острият отговор. — Безполезна е. Къде е бележникът?

Мадокс не отговори направо:

— Последвах Уедърс във високите плата, но ме заблуди. Чаках го две седмици да се покаже. Когато го направи, му устройох засада и го убих.

Настъпи напрегната тишина.

— *Убил* си го?

— Тъхъ. Да не искате да го оставя да хукне към ченгетата и да тръгне да разправя, на когото срещне за претенциите си. Повярвайте ми, трябваше да умре.

Дълга тишина.

— А бележникът?

— Това е въпросът. Не можах да го намеря. Само картата. И това. — Той извади металната кутия с превключвателите и светодиодния екран от чантата, която носеше и я сложи върху масичката.

Корвъс дори не я погледна.

— Не си намерил бележника?

Мадокс преглътна.

— Не. Не го открих.

— Но той *трябваше* да е у него!

— Не беше. Застрелях го от върха на каньона и трябваше да се спускам седем-осем километра до дъното. Почти два часа. Докато стигна до там, някой друг е пристигнал пръв, по всяка вероятност друг иманяр, и предполагам, че се е възползвал. Претърсих мъртвеца и натовареното му магаре, обърнах всичко с хастара навън. Но бележник нямаше. Взех всичко ценно, почистих мястото и зарових тялото.

Корвъс отмести поглед.

— След като приключих, се опитах да последвам другия тип, но го изгубих. За щастие, името му се появи по вестниците на следващия ден. Живее в ранчо, северно от Абикию, ветеринарен лекар по професия, казва се Бродбент. — Той направи пауза.

— Бродбент е взел бележника — произнесе Корвъс с равен глас.

— Това си помислих и аз и точно по тази причина се поинтересувах от него. Говори се, че бил богат — макар че ако го видиш, никога няма да си го помислиш.

Корвъс закова очи в Мадокс.

— Ще взема бележника за вас, д-р Корвъс. А картата? Искам да кажа...

— Картата е пълен фалшификат.

Отново тишина.

— А металната кутия? — Мадокс я посочи. — Струва ми се, че в нея има компютър. Може би върху хард диска...

— Това е основният елемент от ръчно направеното съоръжение на Уедърс за изследване на почвата. В него няма хард диск — данните са в *бележника*. Ето защо исках да ми донесеш бележника, а не някаква си карта, която не струва нищо.

Мадокс отмести очи от приковаващия поглед на Корвъс, плъзна ръка в джоба си и извади къс скала, който сложи внимателно на стъклената маса.

— Беше в джоба на Уедърс.

Корвъс го погледна и цялото му изражение се промени. Протегна приличната си на паяк ръка и го взе почти любовно. След което измъкна една лупа от чекмеджето на бюрото си и го изследва по-внимателно. Отмина една дълга минута, после още една. Най-накрая се изправи. Мадокс се изненада като видя промяната върху лицето му. Напрегатостта бе изчезнала, заменена от доволство, очите му блестяха. Лицето му бе придобило почти човешки облик.

— Това е... нещо *много* добро. — Корвъс се изправи, отиде отново до бюрото си, измъкна закопчана с цип чанта от едно чекмедже и сложи камъка вътре с изключително внимание, сякаш представляваше безценно бижу.

— Образец, нали? — осмели се да попита Мадокс.

Корвъс се наведе, отключи друго чекмедже и измъкна дебела пачка долари, привързани плътно с гумени ластичета.

— Няма нужда да го правите, д-р Корвъс. Останаха ми от парите...

Тънките устни на мъжа се изкривиха:

— За неочаквани разходи. — Той притисна пачката в ръката на Мадокс. — Знаеш какво трябва да правиш.

Мадокс прибра парите в самото си.

— Довиждане, господин Мадокс.

Мадокс се обърна и тръгна сковано към вратата, която Корвъс отключи и задържа отворена за него. Стори му се, че го полазват мравки по гърба, докато минаваше. Миг по-късно Корвъс сложи твърдата си ръка върху рамото му и го стисна; бе една идея по-силно,

за да мине за приятелски жест. Усети, че мъжът се навежда и шепне в ухото му, натъртвайки всяка сричка:

— *Бележника.*

Хватката около раменете му се освободи и той чу вратата да се затваря меко след него. Мина бързо през празния офис на секретарката и излезе в обширния коридор, където стъпките му отекнаха шумно.

Бродбент. Щеше да се погрижи за кучия син.

6.

Том седеше на кухненската маса облегнат в стола си и чакаше кафето в тенекиената кафеварка на печката да кипне. Юнският бриз шумолеше в листата на тополовите дървета отвън и смъкваше от тях пуха, който се носеше из въздуха като снежинки. Отвъд двора се виждаха конете в яхърите, бяха заврели носове в сеното, което Сали им бе сложила в яслите тази сутрин.

Сали влезе, все още с нощния си халат, и премина през плъзгащата се стъклена врата, осветена от изгряващото слънце. Бяха женени по-малко от година и всичко бе все още ново. Той я загледа как вдига кафеварката, как надниква в нея, правейки физиономия и отново я връща на котлона.

— Не мога да повярвам, че правиш кафето по такъв начин.

Том се усмихна.

— Тази сутрин изглеждаш омагьосващо.

Сали го погледна и отметна падналата върху лицето си коса.

— Реших да оставя Шейн да се оправя в клиниката днес — каза Том. — Единственото, което трябва да свърши, е да се погрижи за един кон с колики в Еспаньола.

Той подпря ботушите си на табуретката и загледа как Сали приготвя собственото си, състоящо се от какво ли не, кафе, като разби млякото на пяна, добави чаена лъжичка мед, след което наля натурален шоколад от шейкър. Това беше нейният сутрешен ритуал и Том не се уморяваше да я гледа.

— Шейн ще разбере. Не съм се прибирал през по-голямата част от нощта, заради тази... работа в Лабиринта.

— Полицията има ли някакви предположения?

— Не. Няма тяло, няма мотиви, никой не липсва — само някоя и друга кофа пясък, пропит с кръв.

Сали потрепери.

— Какво смяташ да правиш днес? — попита го тя.

Той седна на стола срещу нея и бръкна в джоба си, откъдето извади омачкано тефтерче.

— Трябва да намеря Роби, където и да се намира тя, и да ѝ го предам.

Сали се намръщи.

— Том, продължавам да мисля, че трябва да съобщиш в полицията.

— Дадох обещание.

— Безотговорно е да криеш доказателства.

— Обещах му да *не* го давам на полицията.

— Сигурно е бил замесен в нещо незаконно.

— Може би, но дадох обещание на умиращ човек. А освен това просто не мога да отида и да го предам на онзи детектив, Уилър. Не остави у мен впечатлението, че умът му щрака, или че ръцете го сърбят за работа.

— Бил си принуден да обещаеш. Това не важи.

— Ако беше видяла отчаянието върху лицето му, щеше да разбереш.

Тя въздъхна.

— Значи си решил да търсиш тази мистериозна дъщеря?

— Мисля да започна от търговския център „Сънсет“ — ще проверя дали се е отбивал да купува бензин или зеленчуци. Може да огледам някои от горските пътища за нагоре, да потърся колата му.

— И следи от конски копита.

— Да. И следи от конски копита.

Неканен, споменът за умирация човек отново се върна в съзнанието му. Беше образ, от който не можеше да се освободи; напомни му за смъртта на собствения му баща, за отчаяното усилие, с което се бе вкопчил в живота през онези последни секунди на болка и страх, когато цялата надежда бе изгубена. Някои хора не могат да напуснат лесно живота.

— Може да се отбия и при Бен Пийк — каза Том. — Прекара години в изследване на тези каньони. Може да има някаква идея кой с бил този човек или какво съкровище с търсил.

— Хрумна ми една идея. В онова тефтерче нищо ли няма?

— Нищо, освен цифри. Няма имена и адреси, шейсет страници, запълнени само от цифри — и няколко огромни удивителни накрая.

— Смяташ ли, че наистина е открил съкровище?

— Видях го в очите му.

Отчаяната молба на мъжа още звучеше в ушите му. Беше го поразила дълбоко, може би защото смъртта на баща му все още бе твърде прясна. Баща му, страховитият и ужасен Максвел Бродбент, също беше своего рода иманяр — разбивач на гробници, колекционер и дилър на произведения на изкуството. Макар и да бе труден за издържане баща, смъртта му остави огромна празнота в сърцето на Том. Умиращият иманяр с побелялата запусната брада и пронизващи сини очи му напомняше по някакъв начин за баща му. Беше глупаво да прави асоциацията, но по каквато и причина да бе дал обещанието на непознатия, трябваше да го спазва.

— Том? Отново придоби онзи отнесен израз.

— Съжалявам.

Сали допи кафето си, стана и остави чашата в умивалника.

— Осъзнаваш ли, че открихме това място точно преди една година на същия ден?

— Бях забравил.

— Все още ли ти харесва?

— То е всичко, което съм искал.

Заедно в дивите околности на Абикию в подножието на Пидернъл Пийк, двамата бяха намерили живота, за който са мечтали: малко ранчо с коне, градина и ветеринарна практика за Том — провинциално ежедневие без напрежението на града с неговото замърсяване и безумен трафик. Ветеринарната практика на Том вървеше добре. Дори свадливите стари фермери бяха започнали да го търсят. Работата му бе почти изцяло на открито, хората бяха страхотни и той обичаше конете.

Е, беше малко тихо, трябваше да признае той.

Мисълта му отново се върна към търсача на съкровища. Той и бележникът му бяха много по-интересни от това да изсипе един галон минерални масла в опърничавото гърло на някое дръгливо добиче в ранчото на Гилдърхъс в Еспаньола — мъж, всеизвестен с грозотата както на конете, така и на нрава си. Една от добрите страни на това да си шеф беше възможността да стовариш черната работа върху главите на подчинените си. Той не го вършеше често, така че не изпитваше вина. Е, може би съвсем мъничко...

Отвори тефтерчето отново. По всичко личеше, че е кодирано, цифрите на всяка страница бяха изписани в редове и колони от умела,

сръчна ръка. Не се виждаше никъде нищо изтрито или поправено, никакви грешки или драсканици — сякаш бе преписано от нещо друго, цифра по цифра.

Сали се приближи и обви ръце около него. Златната ѝ коса се спусна върху лицето му и той вдъхна уханието ѝ: току-що използван шампоан и мирис на курабийки.

— Обещай ми едно нещо — каза тя.

— Какво?

— Че ще бъдеш внимателен. Каквото и съкровище да е намерил този човек, бил е убит заради него.

7.

Мелъди Крукшанк, технически специалист първа степен, взе кутийка кока-кола и я отвори; отпи глътка и огледа тъжно лабораторията си. Когато отиде да прави докторат по геофизична химия в Колумбийския университет, си представяше кариерата си по съвсем друг начин — как минава през дъждовните гори на Куинтана Ру и картографира кратерите на Чикскълб; как лагерува на легендарната Пламтяща скала в пустинята Гоби и разкопава гнезда на динозаври; или как изнася доклад пред унесената публика в Природонаучния музей в Париж. А вместо това киснеше в този сутерен без прозорци и правеше тъпи лабораторни изследвания за сухи учени без всякакво въображение, които дори не си даваха труда да запомнят името ѝ и по-голямата част от които имаха коефициент на интелигентност на половината на нейния. Беше започнала работата още като аспирантка, казваше си, че е нещо временно, само докато завърши дисертацията и си намери солидна длъжност. Но от получаването на докторската ѝ степен бяха изминали пет години, през които тя не бе спряла да изпраща — стотици, дори хиляди! — молби и автобиографии за работа, без да получи в отговор ни едно предложение. Това беше един жесток пазар, на който всяка година излизаха по шейсет росни пресни доктори на науките, преследващи половин дузина вакантни места, игра на музикални столове, в която, когато музиката спре, повечето оставаха правостоящи. Беше тъжно, че когато погледна страницата с некролози в тримесечното списание „Минералогия“ в душата ѝ потрепна надежда — бе прочела как един пожизнен професор, заемащ възделения стол, любимец на студентите и носител на редица почетни титли — истински първенец в областта си, бил трагично покосен от ненавременна кончина. *Съвсем навременна даже.*

От друга страна Мелъди бе непоправима оптимистка и чувстваше дълбоко в себе си, че е предопределена за нещо по-велико, ето защо продължи да изпраща документи и да кандидатства за какви ли не позиции, които излизаха тук и там. Междувременно настоящето

бе поносимо: лабораторията бе тиха, тя караше смяна и всичко, което трябваше да направи, за да избяга, бе да затвори очи и да пристъпи в бъдещето — онази голяма, вълшебна страна, където щеше да изживява приключения, да прави удивителни открития, да приема признанията и да заеме лелеяния пост.

Мелъди отново отвори очи за земното настояще на сивкавите стени на лабораторията с нейното леко бръмчене на флуоресцентното осветление, с отрупаните със справочници рафтове и шкафовете, пълни с образци от минерали. Дори струващото милиони долари оборудване, което навремето бе накарало сърцето ѝ да се разтупти, отдавна бе загубило блясъка си. Очите ѝ блуждаеха, местеха се разсеяно от чудовището JEOL JXA-733, електронен микроанализатор с рентгенови лъчи, към рентгеновата анализираща система „Епсилон“ 5 с триизмерна поляризираща оптична геометрия, после се спряха за миг върху трансмисионния електронен микроскоп „Уотсън 55“, плъзнаха се по двата петрографски микроскопа, после отидоха на дигиталната камера, автоматичните полировчици...

И каква полза от всичко това, като ѝ даваха да анализира само досадни боклуци?

Унесът ѝ бе прекъснат от тихо жужене, което показваше, че някой е влязъл в празната лаборатория. Сигурно беше поредният помощник-куратор с молба да изследва поредния камък за поредната научна статия, която никой нямаше да прочете. Тя изчака посетителя да се покаже зад ъгъла, с крака на бюрото и кутийка кока-кола в ръка.

Скоро чу уверени леки стъпки по балатума и на вратата се появи строен, елегантен мъж, който прошумоля с шикозния си син костюм — д-р Айън Корвъс.

Тя припряно свали крака от бюрото, при което столът ѝ се приземи с шумно изтракване. Отметна коса от пламналото си лице. Кураторите почти никога не идваха в лабораторията — явно предпочитаха да не оскърбяват достойнството си като общуват с техническия персонал. Но тук, съвсем невероятно, се бе изправил самият Корвъс с марковия си костюм и ръчно правени обувки на „Уилямс и Крофт“ — стряскащо красив, подобно Джеръми Айрънс.

— Мелъди Крукшанк?

Бе удивена, че знае даже името ѝ. Вгледа се в сухото му, усмихващо се лице, в красивите зъби, в черната като нощ коса.

Костюмът му шумолеше леко при всяко негово движение.

— Да — най-сетне произнесе тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи нормално. — Аз съм Мелъди Крукшанк.

— Толкова се радвам, че ви намирам, Мелъди. Попречих ли ви?

— Не, не, съвсем не. Просто си стоях. — Тя се овладя, изчервявайки се. Чувстваше се направо като идиот.

— Питам се дали мога да прекъсна работата ви с един образец, който трябва да бъде анализиран? — Той държеше една чанта с цип, която се полюляваше напред-назад, и се усмихваше, разкривайки ослепителните си зъби.

— Разбира се.

— Имам едно малко... м-м-м... *предизвикателство* за вас. Играем ли?

— Да, разбира се. — Корвъс имаше репутацията на надменен, дори арогантен, но в момента изглеждаше едва ли не закачлив.

— Нещо само между нас.

Мелъди замълча, после каза предпазливо:

— Какво имате предвид?

Той ѝ подаде торбичката и тя надникна вътре. В нея, освен камъка бе пъхнат етикет, върху който на ръка бе изписано: *Ню Мексико, спесимен №1*.

— Бих искал да го анализирате без всякакви предварителни теории за това откъде е или какво може да представлява. Пълен минераложки, кристалографски, химически и структурен анализ.

— Няма проблеми.

— Тук е трудният момент. Бих искал да се пази пълна секретност. Не записвайте и не запазвайте нищо върху хард диск. Когато направите тестовете, запишете данните на CD-та и ги изтрийте от системата. Дръжте дисковете заключени в чекмеджето си за проби през цялото време. Не казвайте на никого какво правите и не обсъждайте с никого какво сте открили. Докладвайте лично на мен. — Той я дари с още една блестяща усмивка. — Е, играем ли?

Крукшанк усети трепет на възбуда от интригата и от факта, че Корвъс бе избрал да повери тайната точно на нея.

— Ами-и-и... не знам. Защо чак такава потайност...?

Той се наведе към нея и тя усети лекия полъх на пури и на скъп вълнен плат.

— Това, скъпа ми Мелъди, ще разберете, след като направите анализите. Както вече казах, не искам да ви давам никакви предварителни сведения.

Идеята я заинтригува — може да се каже дори, че я *разтрепери*. Корвъс бе от онези мъже, които излъчваха сила и изглеждаха сякаш могат да имат всичко, което пожелаят, стига само да се пресегнат. В същото време беше малко плашещ и недолюбван от мнозина от останалите куратори и цялата му фалшива приветливост сега само затвърждаваше в нея убеждението, че си падаше малко мошеник — макар и красив и очарователен.

Той сложи благо ръка на рамото ѝ.

— Е, какво ще кажете, Мелъди? Ще *заговорничим* ли?

— Добре. — Защо не, по дяволите? Най-малкото знаеше в какво се набърква. — Какъв е срокът, в който трябва да се вмести?

— Колкото е възможно по-скоро. Но не претупвайте нещата. Направете ги както му е редът.

Тя кимна.

— Чудесно. Не мога да ви опиша колко важно е това. — Той вдигна вежди и наклони глава на една страна, ухили се отново, когато я забеляза, че разглежда пробата. — Не се притеснявайте, погледнете го по-отблизо.

Тя се наведе над камъка, бе събудил интереса ѝ. Представляваше триста — четиристотинграмов къс кафеникава скала. Веднага можеше да види какво е, поне в най-общи линии. Имаше наистина необикновена структура. Тя усети, че пулсът ѝ се ускорява и сърцето започва да бие по-силно. *Ню Мексико, спесимен №1*. Очертаваше се да бъде интересно.

Мелъди свали торбичката и очите ѝ срещнаха неговите. Гледаше я напрегнато, бледите му сиви очи бяха почти безцветни под флуоресцентното осветление на лабораторията.

— Удивително е! — каза тя. — Ако не греша, това е...

— А! — Той сложи нежно показалеца си върху устните ѝ и намигна: — Нашата малка тайна. — После дръпна ръката си и отстъпи, сякаш да тръгне, но се обърна, като че бе премислил. Бръкна в джоба на сакото си и извади дълга кадифена кутийка. Усмихна се леко и ѝ я подаде.

— Малка благодарност.

Крукшанк я взе. Отгоре пишеше ТИФАНИ.

Мили боже, помисли си тя. Побърза да я отвори и бе заслепена от вида на скъпоценните сини звезди. Примига, почти загубила способността си да вижда. Звездни сапфири. Гривна от звездни сапфири, инкрустирани в платина. Взря се по-отблизо и осъзна, че бяха естествени, а не синтетични. Всеки бе различен, с лек дефект, със свой собствен цвят и оттенък, със своя индивидуалност. Тя обърна кутийката към светлината и звездите във всеки камък заиграха, отразявайки я в тайнствените си набраздени дълбини. Мелъди преглътна, но буцата в гърлото ѝ не се махаше. Никой никога не ѝ бе подарявал подобно нещо. Никога. Усети леко парене в очите и започна да мига, ужасена от мисълта да се покаже толкова уязвима.

Тя произнесе пренебрежително:

— Приятна колекция от алуминиев оксид.

— Надявах се да харесвате звездни сапфири, Мелъди.

Крукшанк преглътна отново, обърната към гривната, така че той да не може да вижда очите ѝ. Мислеше си, че не е харесвала нищо толкова много, колкото тази гривна. Звездни сапфири от Шри Ланка, любимите ѝ, всеки от тях уникален, създаден в дълбините на земята при невероятна температура и налягане — въплъщение на минералогията. Знаеше, че е безсрамно и откровено манипулирана, но в същото време си мислеше: *Защо не? Защо да не я вземе? Не правеха ли така всички?*

Тя усети ръката на Корвъс — бе сложил ръка на рамото ѝ и го стискаше нежно. Беше като електрически шок. Опита се да сподави хлипането си, но една гореща сълза се отрони върху бузата ѝ. Тя замига бързо-бързо, без да е в състояние да говори, благодарна, че той е зад нея и не може да види. Другата му ръка легна на свободното ѝ рамо и започна да го стиска. Можеше да усети горещината на присъствието му с тила си. През тялото ѝ мина еротичен заряд като мълния и тя цялата пламна.

— Мелъди, ужасно много ти благодаря за помощта. Знаем колко си добра в това, което правиш. Затова поверих този образец точно на теб и на никой друг. Затова ти подарявам гривната. Това не е подкуп в същинския смисъл на думата — макар и в някаква степен да е. — Той се ухили, като галеше раменете ѝ. — Това е израз на доверието ми в теб, Мелъди Крукшанк.

Тя кимна, все още с обърната настрани глава.
Ръцете му отново стискаха, търкаха, милваха раменете ѝ.
— Благодаря ти, Мелъди.
— Добре — прошепна тя.

8.

Когато баща му умря, Том наследи океан от пари, но той се задоволи да си купи една товарна кола. Пикап Шеви 3100, 1957-а с тюркоазено купе и бял покрив, хромова решетка и три скорости на пода. Беше собственост на един колекционер на класически коли в Албакърк, истински фанатик, който с голяма любов бе възстановил двигателя и скоростната кутия, изработвайки частите, които не беше успял да намери и хромирайки всичко до копчетата на радиото. И като последен щрих бе претапицирал интериора с най-фината кремаво бяла кожа. Бедният човек бе починал от сърдечен удар, преди да може да се порадва на плодовете на труда си и Том си го бе набелязал от една реклама в „Спестен цент“. Беше платил на вдовицата до последното пени — петдесет и пет хилядарки — и въпреки това продължаваше да смята, че е направил изгодна сделка. Това си беше произведение на изкуството на колела.

Беше станало пладне. Том бе ходил къде ли не, беше разпитвал в „Сънсет“ и бе преброял голяма част от пътеките около високите плата, но без никаква полза. Единственото, което научи бе, че само е минал по стъпките на полицаите от Санта Фе, които вече се бяха опитали да открият дали някой не е срещнал случайно мъжа, преди да го убият.

По всичко изглеждаше, че този човек добре е прикривал следите си.

Том бе решил да посети Бен Пийк, който живееше в Сирилос, Ню Мексико. Навремето златодобивен град, познал далеч по-добри дни, Сирилос лежеше в осеяната с тополи падина край главния път, грозд от стари кирпичени постройки и дървени сгради, пръснати по протежение на сухото корито на Галистео Крийк. Мините бяха затворени от десетилетия, но Сирилос бе избегнал статуса на призрачен град, съживен от хипитата през шейсетте, които бяха закупили зарязаните миньорски хижи, превръщайки ги в грънчарски ателиета, кожарски магазини и работилнички за изработване на макраме. Сега бе населен от пъстра смесица стари испански фамилии,

работили навремето в мините, остарели особняци и чудати ексцентрици.

Бен Пийк бе от последните и домът му го показваше. Старата, обкована с дъски къща не беше боядисвана от години. Мръсният двор, с ограда от кипнати колчета, бе натъпкан с ръждясало миньорско оборудване. В един ъгъл стоеше купчина от червени и зелени стъклени изолатори от телефонни стълбове. Отстрани на къщата се виждаше закована табелка, на която се четеше:

КАКВОТО ВИ ТРЯБВА
ВСИЧКО ЗА ПРОДАН
Включително собственика
Не се отказват разумни оферти

Том излезе от колата. Бен Пийк се беше занимавал професионално с иманярство в продължение на четирийсет години, до момента, в който едно инатливо муле му бе счупило бедрото. Той с неохота се бе установил в Сирилос с купчина вехтории и запас съмнителни истории. Въпреки ексцентричния си вид, имаше магистърска степен по геология от Минно-геоложкия институт в Колорадо. И си разбираше от работата.

Том се изкачи до изметнатата врата и почука. Миг по-късно в полумрака отзад лампата светна и се показа лице, изкривено от старите, надраскани очила; вратата се отвори с прозвънване на камбанка.

— Том Бродбент! — Пийк протегна тъмната си загрубяла ръка и стисна ръката на Том, докато костите му изпукаха. Беше висок не повече от пет стъпки, но за сметка на това бе надарен със силен, бумтящ глас. Брадата му беше пет-шест дневна, мрежа от ситни бръчици ограждаше живите му черни очи, а челото му беше толкова набръчкано, че му придаваше вид на постоянно изненадан.

— Как си, Бен?

— Ужасно, просто ужасно. Влизай.

Той направи път на Том да влезе в магазинчето му; стените бяха заети от рафтове, които направо се огъваха под тежестта на стари камъни, железни инструменти и стъклени бутилки от всякакъв размер.

Всичко бе за продажба, но както изглежда не бе продадено нищо. Самите етикети, с отбелязани върху тях цени, бяха пожълтели от старост. Двата преминаха в задната стая, която трябваше да мине за кухня и дневна. Кучетата на Пийк спяха на пода, простенвайки шумно насън. Възрастният мъж взе един очукан кафеник от печката, напълни две големи чаши и го сложи на дървената маса, след което се отпусна на един стол и покани Том да вземе другия.

— Захар? Мляко?

— Чисто.

Том го гледаше как изсипва три чаени лъжички захар в чашата си, последвани от още три, пълни със сухо мляко, после разбърква сместа до получаването на някаква мътилка. Том отпи от кафето си предпазливо. Хм, беше изненадващо добро — горещо, силно, сварено по каубойски маниер, точно както го обичаше.

— Как е Сали?

— Фантастична, както винаги.

Пийк кимна.

— Чудесна жена си взе, Том.

— Аз ли не го знам.

Пийк почука лулата си в ъгъла на камината и се зае да я пълни с „Боркъм Риф“.

— Вчера сутринта прочетох в „Ню Мексикан“, че си намерил убит човек горе в платата.

— Работата е много по-сложна от това, което се появи във вестниците. Мога ли да разчитам, че ще го запазиш за себе си?

— Разбира се.

Том му разказа историята, пропускайки онази част, в която ставаше дума за бележника.

— Да имаш представа кой може да е златотърсачът? — обърна се той накрая към възрастния човек.

Пийк изсумтя.

— Ловците на съкровища са шайка лековерни малоумници. В цялата история на Запада никой не е намирал истинско заровено имане.

— Този човек го е направил.

— Ще повярвам, когато го видя. А що се отнася до въпроса ти — не, не съм чувал тук да се навърта иманяр, макар това да не означава

нищо — те са много потайни.

— Някаква идея що за съкровище може да е? Ако, разбира се, допуснем, че съществува...

Пийк измърмори:

— Аз бях златотърсач, а не ловец на съкровища. Има голяма разлика.

— Но си прекарал много време по платата.

— Двайсет и пет години.

— Чувал си истории...

Пийк запали една съчка и я поднесе към лулата си.

— Разбира се, че съм чувал.

— Разкажи ми нещо.

— Разправят, че когато това била все още испанска територия, северно от Абикию имало златна мина, наречена Ел Капитан. Знаеш ли я тази история?

— Никога не съм я чувал.

— Та, говори се значи, че добивали почти десет хиляди унции, които отливали в кюлчета, подпечатани с Лъва и Крепостта. Апачите били прогонени от местността, така че вместо да ги отнесат, те ги зазидали в една пещера, изчакайки събитията да се уталожат. Така се случило, че един ден апачите нападнали мината. Убили всички, с изключение на един свой съучастник на име Хуан Кабрило, който отишъл в Абикию за провизии. Кабрило се върнал обратно и намерил другарите си мъртви. Отправил се към Санта Фе и довел въоръжена група, за да съберат златото. Но изминали две седмици, а проливният дъжд, който бил започнал, ставал все по-силен и наводнил всичко. Променили се всички ориентировъчни знаци. Е, намерили накрая мините, лагера и скелетите на убитите си приятели. Но така и не могли да намерят онази пещера. Хуан прекарал години в търсене — докато изчезнал горе из платата и повече никой не го видял, не го чул. Или поне така твърди историята.

— Интересно.

— Има още. През 1930-а година един приятел, Ърни Килпатрик, търсел бика си горе в един от същите тези каньони. Бил спрял близо до Инглиш Рок, южно от Еко Бедлендс. Един ден, когато слънцето залязвало, той видял скорошно свлачище на една близка скала — точно над Каньона на тиранозаврите — то разкривало нещо, което приличало

на пещера. Изкачил се и влязъл вътре. Оказало се къс, тесен тунел с издълбани в стените маркери. Той ги последвал и вървял така, докато тунелът преминал в зала. Едва не умрял, когато свещта му осветила цяла стена от блокчета самородно злато, щамповани с Лъв и Крепост. Пъхнал едно в джоба си и препуснал към Абикию. Същата нощ се напил в кръчмата и като пълен глупак започнал да показва наляво и надясно кюлчето. На излизане някой го проследил и го обрал. Разбира се, тайната умряла заедно с него.

Той изплю късче тютюн.

— Всички истории за съкровища си приличат.

— Май не вярваш в тях.

— Нито дума. — Пийк се облегна назад и запали отново лулата си, след което се възнагради с няколко доволни пафкания и зачака коментар.

— Трябва да ти кажа, Бен, че говорих с онзи човек. Намерил е наистина нещо голямо.

Пийк сви рамене.

— Има ли нещо друго, което може да се мери по ценност със съкровището на Ел Капитан?

— Разбира се. Има какво ли не, в смисъл на минерали и благородни метали. Ако е бил златотърсач... А може да е бил ловец на грънци, да е копал из индианските руини. Успя ли да видиш оборудването му?

— Всичко беше натоварено на магарето му. Не забелязах нищо необичайно.

Пийк отново изсумтя.

— Ако е бил *златотърсач*, може да е открил уран или моли. Уран се намира понякога в горните части на формацията Чинъл, която излиза на Каньона на тиранозаврите, Каньона Хъкбей и по-ниския Хоакин. Търсих уран към края на петдесетте, ама не открих нищо. Пък и по онова време няхах нито нужното оборудване, нито гайгеров брояч и т.н.

— Спомена на два пъти Каньона на тиранозаврите.

— Дяволски големият каньон с милион притоци прекосява Еко Бедлендс и стига до високите плата. Навремето са получавали оттам добър добив на уран и моли.

— Уранът в наши дни все така ли се цени?

— Не и ако нямаш частен купувач на черния пазар. Федералните със сигурност няма да го купят — имат си достатъчно.

— Може ли да е от полза за терористите?

Пийк поклати глава.

— Съмнявам се. Ще са нужни милиард долара за обогатяване.

— Спомена „моли“. Какво представлява?

— Става въпрос за молибден. Нататък, от другата страна на Каньона на тиранозаврите, има оголвания на олигоцен трахиандезит порфирий, който са свързвали с молибдена. Открих малко молибден там, но находищата вече бяха почти изчерпани и онова, което намерих, не струваше повече от едно канче пикня. Би трябвало да има повече — там от всичко има по много.

— Защо го наричат *Каньон на тиранозаврите*?

— Имало е голяма базалтова интрузия точно на входа, разрушена била по такъв начин, че върхът ѝ приличал на череп на тиранозавър рекс. Апачите не се изкачили дотам, говори се, че имало призраци. Точно там и моето муле го хванаха дяволите и ме хвърли от гърба си. Счупих си бедрената кост. Така че, ако досега не е имало призраци, значи скоро трябва да се заселят. Така и не се върнах там повече.

— Ами златото? Чувал съм, че си открил нещичко.

Бен се ухили.

— Наистина открих. Златото е проклетие за всеки, който го намери. През 86-а намерих къс планински кристал, целият пронизан от златни жилки, на дъното на Лабиринта. Продадох го на дилър на минерали за девет хиляди долара — след което изхарчих десет пъти по толкова, за да търся откъде е попаднал там. Проклетият камък все трябва да бе дошъл отнякъде, но така и не намерих основната жила. Предполагам, че се е изгърколил някак си от планината Канхилон, където има група изчерпани златни мини и стари миньорски градчета. Както казах, златото е проклетие. След този случай така и не докоснах подобно нещо. — Той се засмя и изпусна облак дим от лулата си.

— Мислиш ли, че може да е нещо друго?

— Това негово „съкровище“ може да е някоя индианска руина. Там има много руини на Анасази. Преди да понауча това-онова, копаех около някои от онези стари градове, продавах стрелите и гърнетата, които намирах там. В наши дни една хубава черно-бяла купа на Чако

може да стигне до пет, десет хиляди. Да ти кажа, струва си главоболията. Освен това там е и Изгубеният град на свещениците.

— Това пък какво е?

— Том, момчето ми, тази история съм ти я разказвал.

— Не, не си.

Пийк смукна шумно от лулата си.

— През миналия век един френски свещеник на име Еузебио Бернард се изгубил някъде из Меса де лос Виехос по пътя си от Санта Фе към Чама. Докато се скитал и се опитвал да открие вярната посока, той съзрял огромно скално жилище на Анасази, голямо колкото Меса Верде, скрито в скалната ниша под него. То имало четири кули, стотици помещения, един истински изгубен град. Никой не го открил отново.

— Истинска ли е историята?

Пийк се усмихна:

— Може би не.

— А нефт или газ? Възможно ли е нашият човек да е търсил нещо такова?

— Малко съмнително. Истина е, че пустинята Чама лежи точно на края на басейна Сан Хуан, едно от най-богатите находища на природен газ в югозападната част, но за зла беда за тази игра трябва да разполагаш с цял екип геофизици, които да направят сеизмични проби. Сам човек няма никакъв шанс. — Пийк изстърга пепелта от лулата си с едно ножче, напълни я и я запали отново. — Ако е търсил фантоми, ами хубаво, тук има достатъчно. Апачите разправят, че са чували рев на тиранозавър рекс.

— Изместваме темата, Бен.

— Каза ми, че искаш истории...

Том вдигна ръка.

— Тегля чертата пред фантома динозаври.

— Предполагам, че е възможно този твой непознат иманяр да е открил съкровището Ел Капитан. Десет хиляди унции злато би струвало... — Пийк сбърчи вежди: — почти четири милиона долара. Но трябва да отчетеш и нумизматичната ценност на тези стари испански кюлчета, щамповани с Лъв и Крепост. По дяволите, можеш да вземеш най-малко двайсет, трийсет пъти повече от стойността им. Сега, като заговорихме за пари... Както и да е, ще дойдеш пак и ще ми

разкажеш повече за това убийство. А аз ще ти разкажа за духа на Длорона, Ридаецата Жена.

— Договорено.

9.

В салона на първа класа на континентален полет 450 от „Ла Гуардия“ до Албакърк Мадокс „Тревата“ се протегна блажено. Отпусна кожената си седалка назад, щракна лаптопа и си наля „Пелегрино“, докато го чакаше да зареди. Интересно, помисли си той, така както се беше изтупал приличаше съвсем на останалите мъже около него, облечени в скъпи костюми и тракащи по компютърчетата си. Щеше да бъде страхотно, наистина страхотно, ако изпълнителният вицепрезидент или управляващ партньор до него можеше да види върху какво точно работи *той*.

Мадокс започна да подбира от купчината написани на ръка писма — неграмотни, старателни завъртулки върху евтина нискокачествена хартия с тъп молив, много от тях с мръсни петна и отпечатъци от пръсти. Към всяко бе защипана грозната моментална снимка на копелето, което бе писало. Ама че нещастници!

Той извади първото писмо, оглади гънките му върху масичката близо до компютъра и започна да чете.

Драги г-н Мадокс,

Аз съм Лондъл Франклин Джеймс трийсет и четиригодишен бял мъж от Аръндел, Арк. Моят е 9 инча корав като камък и търся руса да не е с дебел задник, моля да пише само жена дето харесва да я чука деветинчов плюс това съм един и осемдесет и два чист мускул, корав като камък с татуировка на смъртта на десния триъгълен делтоид и дракон на гърдите. Аз търся слаба жена от Юга не някоя негърка кварталонка или нюйоркиска феминизирана кучка само едно старомодно бяло арийско момиче от Юга дето знае как да благодари на един мъж да може да готви пиле и да прави скара излежал съм пет от петнайсет за въоръжен обир районния прокурор излъга за защитата, но ми обещаха преразглеждане след две години и

8 месеца. Аз искам отвън да ме чака гореща жена готова да го поеме до дръжката.

Мадокс се ухили. Тоя сладур щеше да изкара остатъка от живота си в затвора, с преразглеждане или без преразглеждане. Някои хора бяха просто родени за това.

Той започна да трака по клавиатурата:

Казвам се Пони Ф. Джеймс, трийсет и четиригодишен мъж, кавказки тип, от Аръндел, Арканзас и съм излежал пет от присъдените ми петнайсет години за въоръжен грабеж, но очаквам да ме пуснат след по-малко от три. Във върховна физическа форма съм, висок съм метър и осемдесет и два, деветдесет и пет килограма, с пропорционална мускулатура. Дами, аз съм един щедро надарен мъж. Символът ми е Козирог. Имам татуировка на дясната ръка — главата на смъртта — и друга — на гръдния кош — Свети Георги убива Змея. Търся дребна, русокоса, синеока, старомодна южнячка за кореспонденция, любовен роман и обвързване. Ти трябва да си спретната, стройна, двадесет и деветгодишна или помлада, сладка като ментов джулеп — но в същото време жена, която би познала истинския мъж щом го види. Харесвам кънтри музиката, вкусната провинциална храна, футбола и да си държим ръцете по време на дългите разходки из полето в мъгливите утрини.

Е, сега вече звучеше много по-окуражаващо, помисли си Мадокс, като го прочете. *Сладка като ментов джулеп*. Той отново го прочете, изтри „мъгливи утрини“ и го запази в компютъра си. После погледна снимката, която придружаваше писмото. Ама че грозник — главата му приличаше на гюле, а очите му бяха толкова близко разположени, сякаш бяха стискани в менгеме. Можеше да го сканира и да го изпрати както си е. От опит знаеше, че външността няма значение. Това, което имаше значение беше, че Лондъл Франклин е зад решетките, а не

навън. Също така това, че той предлагаше на правилната жена идеалните отношения. Жена, която щеше да му пише, да си разменят секс писъмца, да си дават обещания, да се ругаят, без да правят любов, да си говорят за бебета и сватби, за бъдещето — и нищо да не променя факта, че той е затворен, а тя е навън. Тя имаше максимален контрол. Всичко беше заради това — контрола — плюс еротичните дрънканици; това караше някои жени да си кореспондират с подобни мъже, такива, които са прекарвали времето си във въоръжени обири и се перчат колко им е голям. Да-а-а. От друга страна, кой беше той, че да съди другите?

Натисна копчето и премина към следващото писмо.

Драги г-н Мадокс,

Търся жена, на която да изпратя от спермата си, така че да ми роди дете...

Мадокс направи физиономия и смачка листа, след което го мушна в джоба на седалката пред него. Исусе Христе, той все пак въртеше служба за запознанства, не банка за сперма! Бе стартирал „Трудни времена“, докато работеше в затворническата библиотека, където имаше стар компютър IBM 486, който се използваше като каталог. Дните му в армията като артилерийски сержант го бяха научили на всичко, което му трябваше да знае за компютрите. По онова време трудно можеше да изпратиш снаряд, по-голям от 50 калибър, ако нямаш компютър. Мадокс с изненада откри, че притежава невероятен талант за компютри. За разлика от хората, тези машини бяха чисти, без миризма, покорни и не се отмятаха. Започна, като събра една десетачка от затворниците, за да пусне имената и адресите им в уебсайта, който бе направил, като молеше жените отвън да им отговорят. И неочаквано потръгна. Мадокс скоро осъзна какви големи пари може да направи, и то не от затворниците, а тъкмо от жените. Беше изумен колко много жени искаха да се запознаят с мъже в затвора. Вземаше двадесет и девет долара и деветдесет и девет цента на месец за участие в „Трудни времена“, сто деветдесет и девет долара на година, като за това се получаваше неограничен достъп до обявите — включително снимки и адреси — на повече от четиристотин настоящи затворници, извършили какво ли не — от убийство и

изнасилване до отвличане, въоръжен грабеж и побой. Сега се бяха абонирани по три жени за всеки затворник, почти хиляда и двеста жени и след като си удържеше разходите, той прибираще в джоба си три бона седмично без данъци, чисти.

По интеркома се чу призив към пътниците да се приготвят за кацане и един стюард като кимаше и се усмихваше, мина и шепнешком подкани бизнесмените да изключат лаптопите си. Мадокс напъха своя под седалката и се загледа през прозореца. Кафявият пейзаж на Ню Мексико минаваше покрай тях, докато приближаваха Албакърк от изток, земята се издигаше постепенно, за да се слее със склоновете на Сендиа Маунтинс, в долната си част тъмни от дърветата, а горе — побелели от сняг. Самолетът отмина планините и вече летяха над града, накланяйки се към пистата. Мадокс имаше изглед към всичко — реката, пътищата, голямото междущатско шосе, към всички онези малки къщурки, скупчени в предпланината. Действаше му депресиращо да вижда толкова безполезни хора да живеят такъв трогателен живот в мравешките си дупки. Беше почти като да си в затвор.

Не, отпъди той сравнението. Нищо не можеше да бъде като в затвор.

Съзнанието му се върна към настоящия проблем и това го накара да изпита чувство на раздразнение. Бродбент. Този тип сигурно беше изчаквал подходящия момент някъде в Лабиринта. Стоял е и е чакал. Мадокс беше свършил цялата работа, беше очистил онзи с магарето, след което Бродбент — ни лук ял, ни лук мирисал — се появи, задигна бележника и се омете. Кучият му син, бе провалил един перфектен план.

Мадокс си пое дълбоко дъх, затвори очи, повтори наум мантрата си няколко пъти, опитвайки се да медитира. Проблемът беше сравнително прост. Ако Бродбент държеше бележника в къщата си, Мадокс щеше да го открие. Ако ли не, щеше да намери начин и да го вземе насила. Този човек представа нямаше с кого си има работа. А след като се бе забъркал до шия, едва ли щеше да се обади на ченгетата. Тази работа щеше да се уреди между тях двамата.

Той дължеше това на Корвъс; Исусе, дължеше му живота си.

Облегна се назад, когато Боинг 747 започна да се спуска и след няколко минути тежката машина целуна меко земята. Мадокс го прие

като поличба.

10.

На следващата сутрин Том завари помощника си Шейн Макбрайд на площадката за разгриване, наблюдаваше един дорест кон, който се тътреше по кръга. Шейн беше ирландец от южен Бостън, който бе отишъл в Йейл, но бе усвоил западния маниер с известна отмъстителност и сега изглеждаше по каубой и от местните. Той пристъпваше тежко в ботушите си, с рунтави мустаци, с нахлупена на главата вдлъбната шапка „Стетсън“, с избеляла памучна кърпа, вързана на врата и неизменната дъвка в устата. Разбираше от коне и имаше чувство за хумор, освен това работеше здраво. Според Том той беше идеалният партньор.

Шейн се обърна, свали шапката си, след което избърса челото си с ръка и присви очи:

— Как ти се струва?

Том погледна движението на коня.

— Откога се занимаваш с него?

— От десет минути.

— Остеит на краката.

Шейн поклати глава.

— Не-е-е. Тук се заблуждаваш. Сесамойдит.

— Глезенните стави не са подути. И разраняванията са твърде симетрични.

— В началната фаза и сесамойдитът може да е симетричен.

Том присви очи и загледа коня.

— Може би си прав.

— *Може би ли?* В случая не може да става и дума за „може би“. Току-що идва от състезание в Амарило, спечелил е седло. Сигурно изтощителните тренировки са причината.

Том спря коня, клекна и опипа глезените му. Бяха горещи. Той се изправи.

— Продължавам да твърдя, че има остейт, но допускам, че може да е остейт на краката в сесамойдната кост.

— Трябвало е да станеш адвокат.

— И в двата случая лечението е еднакво. Пълен покой, периодично поливане със студена вода, външно прилагане на DMSO, кожни възглавнички за краката.

— По-добре ми кажи нещо, което не знам.

Том го потупа по рамото.

— Ставаш много добър в това, а, Шейн?

— Ти го каза, шефе.

— Тогава ще имаш ли нещо против днес ти да водиш шоуто?

— Работата и без това върви по-добре, когато те няма.

— Стига си критикувал, де.

— Още ли търсиш момичето, чийто баща беше убит в Лабиринта?

— Нямам много късмет. Полицията не може да намери тялото.

— Нищо чудно, че не го намират. Я виж що земя е наоколо.

Том кимна.

— Ако можех да разбера какво пише в бележника му, това сигурно щеше да ми подсказе кой е.

— Възможно е.

Том бе разказал всичко на Шейн и въпреки цялата си бързивост, помощникът му бе напълно дискретен.

— У теб ли е?

Том извади бележника от джоба си.

— Дай да го видя. — Шейн го взе и го прелисти. — Какво е това? Някакъв код?

— Да.

Той го затвори и се вгледа в корицата.

— Кръв?

Том кимна.

— Мили боже. Горкият човек... Ако ченгетата научат, че си им го измъкнал, ще те тикнат бързо-бързо в килията.

— Ще го запомня.

Том отиде зад клиниката, за да провери конете в оборите; потупваше ги, говореше им нежно, оглеждаше ги. Завърши на бюрото — прегледа сметките, колкото да установи, че някои бяха просрочени. Не ги беше платил не от липса на пари, а от чиста леност; двамата с Шейн мразеха писмената част от работата си. Той ги върна отново в кутията, без да отвори ни една от тях. Наистина се нуждаеше от

счетоводител, който да се занимава с всичко това, само дето след една година на тежък труд, допълнителните разходи щяха да ги върнат „на червено“ и те да се озоват отново в критичната точка. Фактът, че имаше сто милиона долара на депозит нямаше значение. Той не беше баща си. Имаше нужда да работи за печалбата си.

Побутна листовете настрана и извади бележника. Числата сякаш му намигаха — в тях, той беше сигурен в това, беше ключът към самоличността на мъжа. И към съкровището, което бе намерил.

— Как е онзи жребец? — попита Том.

— Лекувам го, сега почива в отделението си в конюшната. — Шейн се поколеба на вратата.

— Какво има?

— Помниш ли миналата година, когато в онзи манастир на Чама ривър имаха болна овца?

Том кимна.

— А помниш ли, че когато отидохме, разправяха за един тип, който преди това работил в ЦРУ — разчитал кодове; но в един момент изоставил всичко, за да стане монах.

— Да, имаше нещо такова.

— Защо не го намериш и не го помолиш да хвърли един поглед на този тефтер?

Том втренчи очи в Шейн:

— Знаеш ли, това е най-блестящата ти идея за цялата седмица!

11.

Мелъди Крукшанк регулира ъгъла на диамантения резец и увеличи оборотите. Беше красив и прецизен апарат — човек можеше да го познае по чистия пеещ звук, който издаваше. Тя сложи образеца в леглото за срязване и го прикрепил здраво, след което пусна ламинарната водна струя. Бълбукащият звук се издигна над воя на острието, докато водата обливаше пробата, разкривайки цветни петна в нея — жълто, червено, тъмнопурпурно. Тя направи няколко финални корекции, включи автоматичния трансмисионен скоростен лост и го пусна на режим „рязане“.

В момента, в който камъкът срещна диамантеното острие и бе прерязан наполовина, вътрешността му се разкри пред погледа. С опитни, ловки движения тя го изми и го изсуши, след което го постави в епоксидна смола върху стоманен манипулатор.

Докато чакаше смолата да се втвърди, тя се загледа в сапфирената си гривна. Беше казала на приятелите си, че е част от комплект, който бе взела изгодно от един бижутер и те ѝ бяха повярвали. И защо да не ѝ повярват? Можеше ли някой да допусне, че тя, Мелъди Крукшанк, технически асистент първа степен, със заплата двайсет и една хиляди долара на година, живееща в апартамент с вентилационна шахта на горно авеню „Амстердам“, без гадже и без пари, ще се разхожда нагоре-надолу с десеткаратови звездни сапфири от Шри Ланка? Знаеше много добре, че Корвъс я беше използвал — подобен мъж никога не би проявил сериозен романтичен интерес към нея. От друга страна, не беше просто случайно съвпадение, че бе поверил тази работа точно на нея. Тя беше добра, дяволски добра! Гривната беше част от хладна сделка: компенсация за вещината и дискретността ѝ. Нямахше нищо нечестно в това.

Пробата се втвърди. Тя я върна отново върху апарата и я отрязва от другата страна. След миг вече имаше тънък отрез от камъка, с дебелина около половин милиметър, идеален, без никаква пукнатина или нащърбване. Мелъди бързо разтопи смолата, пусна шлифа и отрязва още дузина малки парченца, всяко предназначено за различен

вид изследване. После взе едно, сложи го в епоксидна смола в друг манипулатор, включи абразивния диск, докато получи красив, прозрачен дюншлиф, малко по-дебел от човешки косъм. После го постави върху предметно стъкло и го нагласи на масичката на поляризиращия микроскоп, включи микроскопа и опря очи в окуляра.

С бързо регулиране на фокусиращите бутони пред погледа ѝ се разкри цветна дъга, цял един кристален свят на красота. Невероятното великолепие под окуляра на поляризиращия микроскоп винаги спираше дъха ѝ. Дори най-скупната и еднообразна скала криеше душа. Тя даде увеличение трийсет пъти и започна с ъгъл на поляризация трийсет градуса, като всяка промяна предизвикваше нов водопад от цветове в пробата. Първият тур беше чисто естетически; бе като да гледаш през прозорец със стъклописи, по-красиви от тези в Шартърската катедрала.

Когато премина на 360 градуса на поляризация, Крукшанк почувства, че сърцето ѝ ускорява. Това бе наистина невероятен образец. След една пълна серия тя увеличи сто и двайсет пъти. Структурата беше толкова фина, толкова перфектна — направо удивителна! Сега вече можеше да разбере защо е тази секретност. Ако имаше налице повече от това нещо — а със сигурност беше така, — щеше да е свръхважно да пази тайна. Беше зашеметяващ удар, дори и за човек толкова известен като Корвъс.

Тя се дръпна от лещите, внезапно осенена от нова мисъл. Това можеше да се окаже точно средството, от което *тя* се нуждаеше, за да я изстреля до мечтания стол в служебната йерархия. Стига само да изиграеше картите си правилно.

12.

Манастирът „Христос в пустинята“ се намираше на двеста и четиридесет километра нагоре по Чама ривър, навътре в пустинята Чама и успоредно на огромния корпус на Меса дел Виехос, Платото на Древните, което маркираше началото на местността на високите плата. Том шофираше нагоре по пътя към манастира мъчително бавно, беше му неприятно да подлага на изтезание безценния си Шевролет по един от пътищата с най-лоша слава в Ню Мексико. Пътят бе с толкова много дупки, че изглеждаше като бомбардиран и имаше участъци от перваза, които заплашваха да разхлабят всички болтове в автомобила ти и да ти изкъртят зъбите. Говореше се, че монасите харесвали този път.

След нещо, което приличаше на пътуване до края на света, Том забеляза тухлената църковна кула, която се издигаше над хвойните и лавандулата. Постепенно пред погледа му се разкри останалата част от бенедиктинския манастир — грозд от кафяви тухлени постройки, пръснати без ред върху ивицата земя над наводняваните райони на реката, там, където Рио Галина се съединява с Рио Чама. Разправяха, че това е най-уединеният манастир в света.

Том паркира пикапа си на мръсното асфалтово каре и тръгна по пътеката към манастирския магазин. Чувстваше се неловко при мисълта как ще отиде да моли монаха за помощ. До слуха му достигна слабият звук от пеене, който се носеше от църквата, примесен с дрезгавите крясъци на ято свадливи сойки.

Магазинът беше празен, но камбанката на вратата издрънча, когато Том я отвори и от вътрешността се показа един монах.

— Здравейте — кимна Том.

— Добре дошли. — Монахът седна на високата дървена табуретка зад тезгяха. Том пристъпи, загледан в скромните продукти, предназначени за манастира: пчелен мед, изсушени цветя, ръчно копирани карти, дърворезби.

— Казвам се Том Бродбент — представи се той, като протегна ръка.

Монахът я пое. Беше висок и слаб човек, с очила с дебели стъкла.

— Радвам се да се запознаем.

Том прочисти гърлото си. Смущението му се засили.

— Ветеринарен лекар съм, миналата година лекувах една болна овца в манастира.

Монахът кимна.

— Докато бях тук, някой спомена за монах, който навремето е работил в ЦРУ.

Монахът отново кимна.

— Знаете ли кого имам предвид?

— Брат Форд.

— Явно е той. Питам се дали мога да разговарям с него.

Монахът погледна часовника си, голям спортен часовник с копчета и циферблати, които изглеждаха толкова не на място на китката на един монах, макар и Том да не знаеше по каква причина. Нали и те трябваше да са осведомени за часа.

— Минава шест. Ще отида да го доведа.

Монахът изчезна по пътеката. Пет минути по-късно Том се стресна от вида на едрата фигура на мъж, който крачеше енергично насам. Огромните му крака бяха обути в прашни сандали, в ръката си държеше дълга дървена тояга, а полите на кафявото му расо плющяха при всяка негова крачка. След миг вратата се отвори рязко и той прекрачи прага; без намек, за каквото и да е превъзходство се отправи към Том и преди Том да се усети, ръката му потъна в огромната, но изненадващо деликатна лапа.

— Брат Уайман Форд — произнесе той с определено немонашески глас.

— Том Бродбент.

Брат Форд бе поразително грозен човек с едра глава и сякаш издялано лице, нещо средно между Абрахам Линкълн и Херман Мънстър. Не изглеждаше особено религиозен, поне външно, и определено не приличаше на типичен монах с великанския си ръст, рошава брада и буйна черна коса, която се спускаше над ушите му.

Последва тишина и Том отново усети необичайността на визитата си.

— Имате ли малко време да поговорим?

— Формално погледнато, на територията на манастира сме дали обет за мълчание — каза монахът, но след миг добави: — Какво ще кажете да се поразходим?

— Чудесно.

Брат Форд излезе и пое с бърза крачка по една пътека, която се спускаше лъкатушно надолу от магазина и вървеше по речния бряг, а Том се опита да го настигне. Беше красив юнски ден, оранжевите ръбове на каньона се издигаха към синьото небе в блестящ контраст, а дебелите пухкави облаци над тях се носеха като високи бели кораби. В продължение на десет минути вървяха, без да кажат нищо. Пътеката се изкачи и завърши на върха на една скала. Брат Уайман подгъна краищата на расото си и седна на дънера на една суха хвойна.

Том седна до него и се загледа в каньона.

— Надявам се, че не съм ви откъснал от нещо важно — произнесе той, все още несигурен как да започне.

— Пропускам ужасно важно събрание в дискуссионната зала. Един нов брат бе ръкоположен на вечернята. — Той се усмихна.

— Брат Форд...

Моля ви, наричайте ме Уайман.

— Питам се дали сте чули за убийството в Лабиринта преди два дни.

— Отказах се да чета вестници преди доста време.

— Знаете ли къде се намира Лабиринта?

— Знам много добре.

— Преди две нощи един ловец на съкровища беше убит там. — И Том разказа как е открил мъртвото тяло, бележника и как после тялото изчезнало.

Форд остана мълчалив известно време, загледан в реката. След това се обърна и попита:

— Е... къде е моето място тук?

Том извади бележника от джоба си.

— Не го ли предадохте на полицията?

— Бях дал обещание.

— На някое ченге?

— Не.

— Не е било особено разумно.

— Полицаят, разследващ случая, не ми вдъхва особено доверие. А и вече бях дал *обещание*.

Той усети върху себе си спокойните сиви очи на монаха.

— Какво мога да направя за вас?

Том протегна бележника, но монахът не направи движение да го вземе.

— Опитвах всичко, което знам, за да установя самоличността на човека, за да мога да предам този бележник на дъщеря му. Нищо не се получи. Полицията няма улика и оттам ми казаха, че ще минат сигурно седмици, преди да намерят тялото. Отговорът на въпроса „кой е онзи мъж“ е скрит тук — сигурен съм. Единственият проблем е, че записът е кодиран.

Пауза. Монахът продължаваше да гледа невъзмутимо Том.

— Чух, че сте разбили доста кодирани системи за ЦРУ.

— Шифровани текстове, да.

— Е? Какво ще кажете, ще се захванете ли с това?

Форд погледна бележника, но отново не направи никакво движение към него.

— Разгледайте го — каза Том и му го подаде.

Форд се поколеба:

— Не, благодаря.

— Но защо?

— Защото избрах да не го правя.

Том усети, че го обхваща раздражение от високопарния отговор.

— Става въпрос за добра кауза. Дъщерята на този човек вероятно няма и представа, че баща ѝ е мъртъв. Може би се притеснява за него. Дадох обещание на умиращ човек и имам намерение да го спазя — а вие сте единственият човек, за когото знам, че може да ми помогне.

— Съжалявам, Том, но *не мога* да ви помогна.

— Не можете или не искате?

— Не искам.

— Да не би да се боите да се замесите заради полицията?

Иронична усмивка изкриви лицето на монаха.

— Съвсем не.

— Тогава защо?

— Дойдох тук по една причина — да избягам от точно такива неща.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имате предвид.

— След по-малко от месец имам намерение да дам обет. Да си монах не означава просто да носиш монашеско одеяние, а да приемеш нов живот. Това нещо — и той посочи към бележника — би ме хвърлило обратно в предишния ми живот.

— Предишният ви живот...?

Уайман се загледа отвъд реката, веждите му бяха свъсени, изпитото му лице изглеждаше измъчено.

— Предишният ми живот.

— Сигурно сте имали някакво трудно преживяване, за да избягате в манастир.

Уайман поклати глава.

— Смисълът на монашеството не е в това да избягаш от нещо, а в това да бягаш към нещо — към живия Господ Бог. Но да, наистина преживях нещо трудно.

— Какво се случи? Ако разбира се, нямате нищо против...

— Имам. Предполагам, че не съм привикнал към такъв род любознателност, който във външния свят минава за разговор.

Том се засегна от смърянето.

— Съжалявам. Не исках...

— Не се притеснявайте. Правите онова, което чувствате, че е правилно. И аз мисля, че е правилно. Само че не аз съм човекът, който ще ви помогне.

Том кимна и двамата се изправиха. Монахът изтупа праха от расото си.

— А за бележника... не мисля, че ще имате никакви особени затруднения с шифъра. Повечето шифри са като за идиоти — измислени от идиоти и дешифрируеми от идиоти. Цифрите се заместват от букви. Всичко, което ви трябва, е честотна таблица на английския език.

— Какво е това?

— Списък на най-малко срещаните букви в английския. Сравнявате този списък с най-малко срещащите се цифри в шифъра.

— Изглежда твърде лесно.

— Лесно е. Обзалагам се, че ще разбиете кода за секунди.

— Благодаря.

Форд се поколеба.

— Може ли все пак да му хвърля един поглед? Може пък да съм в състояние да го разкова, както се казва.

— Сигурен ли сте, че искате да го направите?

— Няма да ме ухапе.

Том му го подаде и той започна да го разлиства. Изминаха пет дълги минути.

— Интересно, изглежда много по-сложно от заместващ шифър.

— Слънцето бе слязло зад каньоните и сега обливаше клисурите в златиста светлина. От време навреме се стрелкаха лястовици, колкото да подчертаят неподвижността на пейзажа, а каменните стени отразяваха тревожните им писъци. Някъде долу се чуваше ромон на вода.

Той затвори бележника рязко.

— Ще го задържа за няколко дена. Тези цифри са твърде любопитни — има какви ли не странни матрици.

— Възнамерявате да ми помогнете?

Форд сви рамене.

— Това ще помогне на момичето да научи какво е станало с баща й.

— След всичко, което ми казахте, се чувствам малко неудобно.

Той махна с едрата си ръка.

— Понякога съм твърде краен. Няма да навреди, ако опитам. — Той присви очи срещу слънцето. — Най-добре да се връщам. — Помисли малко и добави: — В манастира няма телефон, но имаме интернет връзка чрез сателитна чиния. — Ще се свържа с вас веднага щом успея.

13.

Мадокс „Тревата“ си спомни първия път, когато мина през Абикию, яхнал откраднат „Харли“. Сега беше друг човек, в които, с поло от Ралф Лоурен и караше „Рейндж Роувър“. Наистина си беше показал главата от ямата. Отвъд града пътят следваше реката, минаваше покрай зелени ниви с люцерна и рехави тополови горички, преди да слезе в долината. Той зави наляво по шосе 96, подкара покрай язовира и нагоре по южната страна на долината, в сянката на Пидернъл Пийк. След още няколко минути отляво се появи завоят към къщата на Бродбент; на потъмняла табелка бе написано с боя: *Каньони*.

Пътят бе черен. Вървеше успоредно на малка рекичка. От едната страна се виждаха няколко неголеми конеферми, четиридесет на осемдесет акра, със симпатични имена като Лос Амигос или Бъкскин Холоу. Къщата на Бродбент, бе научил той, носеше странното име *Сукна Тара*. Мадокс забави покрай портата, отмина я и продължи още четири-петстотин метра нататък, след което паркира колата под дебелата сянка на група дъбове. Излезе от колата и се върна малко назад, за да се увери, че роувъра не се вижда. Три часът. Бродбент би трябвало да е на работа. Беше разбрал, че има жена, Сали, която ръководи конюшния за ездитни коне. Запита се как ли изглежда.

Мадокс праметна раницата си през рамо. Помисли си, че първото нещо, което трябва да направи, е да проучи местността. Беше твърд привърженик на предварителното изследване. Ако нямаше никой в къщата, щеше да я претърси, да вземе бележника ако е там и да си излезе. Ако малката му женичка беше вътре, нещата ставаха дори още по-лесни. Още не бе срещал човек, който да не е съгласен да сътрудничи с пъхнато в устата му дуло.

Той свърна от пътя и тръгна по брега на реката. Тънка струйка вода ту просветваше, ту изчезваше между белите камъни. Наоколо не се виждаше никой. Без да се колебае той зави наляво, отмина горичката тополи и дъбовия шубрак, преди да се появи иззад оборите на Бродбент. Като се движеше бавно и предпазливо, стараейки се да не оставя отпечатащи от стъпки, той се прехвърли през тройната телена

ограда с шипове и се запромъква край задната стена на обора. Приведе се зад ъгъла и разтвори с ръце храстите, за да има поглед към гърба на къщата.

Така-а-а. Ниска тухлена постройка, няколко огради за добитък, два коня, ясли, водопойно корито. До слуха му достигна силно подвикване. Оттатък оградите имаше външна арена за езда. Жената — Сали — бе намотала дълго въже за обяздване около лакътя си и яздеше коня с едно хлапе, правеха кръг след кръг.

Той приближи бинокъла към очите си и жената дойде на фокус. Тялото ѝ се извиваше с коня напред, встрани, назад. Бризът играеше с дългата ѝ коса и тя вдигна ръка, за да отмахне златния кичур от лицето си. Исусе, наистина беше красива.

Погледът му се насочи към хлапето. Май беше някакво бавноразвиващо се, с монголоидни черти.

Вниманието му се върна отново към къщата. Близо до задната врата имаше голям прозорец, отворен към кухнята. В града се говореше, че Бродбент бил богат — много богат. Беше чул, че е израсъл в имение, заобиколен от безценни произведения на изкуството и безчет прислужници. Баща му бил починал преди година и той наследил сто милиона долара. От вида на къщата човек никога не би допуснал това. Наоколо нищо не подсказваше за пари, нито къщата, нито оборите, конете, мръсния двор и градини, нито пък старият Форд 350, който стоеше зад отделна врата. Ако Мадокс притежаваше сто милиона, със сигурност не би живял в шибана дупка като тази.

Той пусна раницата си на земята. Извади скицник и добре подострен молив и започна да скицира плана на къщата и двора. Десет минути по-късно изпълзя зад обора, избра друг ъгъл, и скрит зад група раздърпани храсти, продължи работата си. През двойната външна врата имаше възможност да огледа непретенциозната дневна. Отвъд нея имаше покрит с плочи вътрешен двор с барбекю и няколко стола, заобиколени от лехи с билки. Ни следа от басейн или нещо подобно. Къщата изглеждаше празна. Бродбент, точно както се бе надявал, беше излязъл — безценното му Шеви 57 не се виждаше в гаража и Мадокс предположи, че той никога не би доверил другиму тази класика. Нямаше знаци за някакъв помощник в градината или конюшната, а най-близката съседна къща се намираще на петстотин метра оттук.

Той приключи със скиците и ги огледа. Имаше три врати към къщата: задна — към кухнята, предна врата и врати, които водеха към задния двор. Ако всички врати бяха заключени — а за целите на планирането той бе предположил, че е именно така — щеше да бъде най-лесно да влезе през вратите към задния двор. Бяха стари и навремето бе отварял подобни с двойката клинове, които носеше и сега в раницата си. Щеше да му отнеме по-малко от минута.

До слуха му достигна шум от автомобил и той се приведе. Миг по-късно един товарен Мерцедес заобиколи изотзад къщата и спря. Излезе една жена и тръгна към арената, като викаше и махаше с ръце към детето върху коня. То ѝ помахаше в отговор в някакъв неразбираем израз на радост. Конят забави ход и жената на Бродбент помогна на детето да слезе. То хукна към новодошлата и я прегърна. Урокът явно бе свършил. Поговориха малко, след което майката и детето се качиха в колата и потеглиха.

Съпругата на Бродбент бе останала сама.

Той наблюдаваше през бинокъла всяко нейно движение, докато заведе коня към кола за завързване, където свали седлото му и започна да го чеше, навеждайки се към корема и краката му. Когато свърши, поведе животното към конюшната, хвърли няколко наръча люцерна в яслата му и се насочи към къщата, изтръсквайки крачолите на панталона си. Дали имаше и друг урок? По всяка вероятност не — не и в четири следобед.

Тя мина през задния вход към кухнята, оставяйки вратата да се затръшне. След малко той я видя да преминава покрай големия прозорец, започна да си приготвя кафе.

Време беше.

Хвърли последен поглед към скицата, преди да пусне бележника в раницата, после се зае да изважда екипировката си. Първо мушна крака в зелените хирургически ботуши, сложи мрежичка върху косата си, а отгоре — шапка за къпане. Върху нея надяна найлонов чорап. Облече един дъждобран от онези, дето се изваждат от малки пликчета и струват четири долара парчето. Сложи си гумени ръкавици и взе пистолета си — Глок 29, 10-милиметров автоматик, 938-грамов, с десет патрона в пълнителя — едно наистина безупречно огнестрелно оръжие. Изтри го и го пъкна в джоба на панталона си. Най-накрая

извади опаковка презервативи, измъкна два и ги напъха в джоба на ризата си.

Не трябваше да оставя никакви следи от ДНК на сцената на това местопрестъпление.

14.

Детектив лейтенант Уилър се измъкна от круизъра и изхвърли фаса на асфалта пред себе си. Настъпи го и завъртя няколко пъти носа на обувката си отгоре, след което влезе през задния вход на управлението. Прелетя през стъклената врата на отдел „Убийства“, продължи по коридора покрай унилия фикус и влезе в залата за инструктаж.

Добре бе пресметнал времето си. Всички бяха пристигнали и шумът от гласове секна в момента, в който прекрачи през прага. Уилър мразеше събранията, но в сферата на неговата дейност те бяха неизбежни. Той кимна към заместника си Хернандес и групата от още няколко души, взе си една чаша кафе с пяна от купчината, остави куфарчето на масата и седна. За миг се фокусира единствено върху кафето, отпи глътка — беше току-що сварено и силно. Отвори куфарчето си, извади купчина листи с надпис „Лабиринт“ и ги стовари върху масата достатъчно силно, за да привлече вниманието на всички.

Отвори папката, отпусна тежката си ръка върху нея и огледа присъстващите подчертано бавно.

— Всички ли сме тук?

— Така мисля — отвърна Хернандес.

Кимане, шепот.

Уилър отпи шумно от чашата и започна:

— Както знаете, дами и господа, в пустинята Чама, в Лабиринта, имахме убийство, което привлече силно медийното внимание. Сега искам да знам докъде сме и как продължаваме нататък. Ако някой от вас има някакви блестящи идеи, готов съм да ги чуя.

Той отново огледа залата.

— Предлагам първо да изслушаме доклада на медицинския инспектор. Д-р Файнингър?

Полицейският патолог, елегантна жена с посивели коси и в скъп костюм, изглеждаща съвсем не на място в опушената заседателна зала, отвори тънка кожена папка. Тя заговори, без да става, гласът ѝ бе тих, сух и леко ироничен.

— На местопрестъплението са били открити десет и половина кварта наквасен с кръв пясък, съдържащ почти всичките пет и половина кварта кръв, които обикновено циркулират в нормалното човешко тяло. Не са намерени никакви други човешки останки. Направихме всички възможни тестове — за кръвна група, наличие на наркотици и т.н.

— И?

— Кръвната група е нулева положителна, няма следи от наркотици или алкохол, броят на белите кръвни телца изглежда нормален, белтъците на кръвния серум, инсулинът — всичко е нормално. Жертвата е бил мъж в добро здраве.

— Мъж?

— Да. Наличие на Y хромозома.

— Направихте ли ДНК анализ?

— Да.

— И?

— Пуснахме резултатите по всички бази данни, няма съответствия.

— Какво разбирате под „няма съответствия“? — прекъсна я районната прокурорка.

— Нямаме национална ДНК база данни — отвърна медицинската инспекторка търпеливо, сякаш говореше на идиот — каквато, предположи Уилър, вероятно бе районната прокурорка. — Обикновено не съществува начин да се идентифицира човек по ДНК-то му, поне все още. Използва се само за сравнение. Докато не открием труп, роднина или пръски кръв върху дрехи на заподозрения, това е безполезно.

— Ясно.

Уилър сръбна отново от кафето.

— Това ли е всичко?

— Дайте ми тялото и ще ви кажа повече.

— Работим по въпроса. К-9?

Един нервен мъж с коса морковен цвят припряно извади няколко листа: Уийтли от Албакърк.

— Заведохме шест кучета на въпросното място на четвърти юни...

Уилър го прекъсна:

— Два дни по-късно, след като бе валил силен дъжд, който заля целия пясък и заличи всички следи и миризми в Лабиринта. — Той млькна за малко, забил очи в Уийтли. — Споменах го за протокола.

— Районът е отдалечен, трудно се стига дотам. — Гласът на Уийтли се извиси една идея по-високо.

— Продължавайте.

На четвърти юни трима кучкари заедно с кучетата от отделението за проследяване К-9 в Албакърк попаднаха на следа... — Той вдигна поглед. — Нося папки, в случай че искате да...

— Просто докладвайте.

— Попаднаха на възможна следа в района на местопрестъпление. Последваха я нагоре по каньона към ръба на Меса дел Виехос, където почвата е недостатъчна, за да задържи добре следи...

— Да не споменаваме дъжда.

Уийтли направи пауза.

— Давайте нататък.

— Кучетата не бяха в състояние да държат следата. Трите следващи опита бяха направени...

— Благодаря ви, господин Уийтли, схванахме картината. И сега?

— Пуснахме кучетата да душат за труп. Направихме мрежа, започвайки от сцената на престъпление, като използваме GPS-и, за да покрием дъното на целия каньон. Едновременно с това работим по-навътре в Лабиринта и надолу към реката. Скоро ще сме стигнали до върха.

— Което ни доведе до претърсване на реката. Джон?

— Реката не е голяма и е бавна. Изпратихме водолази да се спуснат и да огледат всички дълбоки дупки и потънали дънери по течението. Дотук — нищо, не са открили ни човек, ни останки. Стигнаха почти до езерото Абикию. Не изглежда много вероятно престъпникът да е хвърлил тялото в реката.

Уилър кимна.

— Сцената на местопрестъпление?

Беше ред на Кълхаун от Албакърк, най-добрият специалист в щата. Те поне бяха успели със събирането на криминални улики. Кълхаун, за разлика от екипа К-9, си беше направил труда да си вдигне задника и да отиде на място още на разсъмване.

— Направихме пълно изследване на частици и влакна, което беше истинско изпитание, лейтенант, при положение че разполагаме фактически с малко мръсен пясък. Взехме всичко, което изглеждаше неестествено в обсег от стотина стъпки от мястото на убийството. Проучихме основно още един район, на двеста метра североизточно, където по всяка вероятност е стояло магарето — и намерихме тор от него. Огледахме и трета позиция, горе на скалите.

— Трета позиция?

— Ще обясня веднага, лейтенант. Убиецът е прикрил всичко много добре, изтрил е отпечатъците си, но ние намерихме достатъчно количество косми, изкуствени влакна, изсъхнали остатъци от храна. Два патрона М-855.

— За това говорим. — Уилър бе чул за патроните, но не знаеше какви са резултатите.

— Става въпрос за стандартни патрони, използвани от НАТО — 5,56 мм., с метално покритие, сърцевина от оловна сплав със стоманена ризница. Веднага се познават по зелените връхчета. Нашият стрелец по всяка вероятност е използвал М-16 или подобен военен вид оръжие за атака.

— Би могло да е бивше военно.

— Не е задължително. Има много ентузиаста, които също харесват тези оръжия. — Той погледна в бележките си. — Един куршум се е забил в земята; открихме входящото отворстие — точно оттам ни хрумна идеята за ъгъла на стрелба. Убиецът е стрелял отгоре, трийсет и пет градуса спрямо хоризонта. Оттук успяхме да изчислим мястото, на което е стоял: подходящо за засада място върху ръба на скалата. Това е третата позиция, за която питахте. Намерихме няколко отпечатъка от ботуши, няколко памучни влакна, които може да са от памучна кърпа или тънка риза. Никакви гилзи. Дяволски много време загубихме, докато стигнем до превъзходно избраната му позиция. Нашият човек е познавал добре района и трябва да е планирал убийството от доста време преди това.

— Може да е местен.

— Или някой, който го е наблюдавал много внимателно.

— Косми?

— Нито един на третото място.

— А вторият куршум?

— Деформирал се е при преминаването през жертвата. По него има следи от кръв, която съвпада с кръвта в пясъка.

— Нещо друго?

— Вълнени и памучни влакна на мястото на убийството — все още ги анализираме — както и един човешки косъм с корен. Златистокестеняв, кавказки тип.

— От убиеца?

— Би могъл да е от всекиго: от жертвата, от убиеца или от някое от вашите ченгета. Дори от мен. — Той се ухили и прокара ръка през оредялата си коса. — Няма да е за пръв път. Вземаме ДНК от него, ще проверим дали съвпада с кръвта. Може да се наложи да вземем по някой косъм от момчетата ви, за целите на елиминирането.

— А Бродбент, човекът, който намери тялото? Той е със светлокестенява, права коса.

— Може да вземем и от него.

Уилър благодари на Кълхаун и се обърна към заместника си:

— Хернандес?

— Проверих разказа на Бродбент. Оказа се, че обикаля често района на високите плата.

— И какво е правил в Лабиринта? — попита Уилър.

— Казва, че е минавал за по-напряко по каньона Хоакин.

— Май не е било много по-напряко.

— Обичал да язди. Харесвал района.

Уилър изсумтя.

— Мислех, че е ветеринар. Предполага се, че ветеринарите са заети хора.

— Има помощник, казва се Шейн Макбрайд.

Уилър отново изсумтя. Той не хареса Бродбент от самото начало и имаше чувството, че този човек крие нещо от него. Беше твърде странно, за да повярва, че се е случил точно там, когато онзи нещастник е бил застрелян.

— Хернандес, искам да поразпиташ наоколо дали Бродбент е проявявал интерес към района — проучвания, разкопки, неща от този род.

— Да, сър.

— Вие май го подозирате? — попита медицинската инспекторка.

— Той е, както вие бихте казали — „обект на интерес“.

Последва кикот.

— Да, така е — кимна жената.

Уилър изсумтя. Нищо чудно, че не можеха да осъдят никого в наши дни — с такива типове като медицинските инспектори... Той огледа присъстващите.

— Някоя блестяща идея?

Кълхаун се обади:

— Излиза малко от моята сфера, но съм любопитен — има ли постоянно вода в тези каньони?

— Не знам. Защо?

— Би било страхотно място за отглеждане на марихуана.

— Взема се под внимание. Хернандес?

— Ще разгледам околността, лейтенант.

15.

Мадокс „Тревата“ тъкмо се бе изправил от прикритието си в храстите, когато чу звук откъм къщата — рязко извъняване на телефон.

Той пъргаво се приведе надолу и приближи бинокъла към очите си. Жената бе станала от масата и отиваше към телефона в дневната; след миг изчезна зад ъгъла. Той почака. Сигурно бе вдигнала слушалката и говореше.

От ъгъла на къщата той можеше да види откъде влизат телефонните кабели. Отхвърли идеята да ги среже, защото много къщи напоследък имаха частни алармени системи, които уведомяваха фирмата отвън, когато телефонната линия прекъснеше. Той изруга наум; не можеше да се добере до нея, докато тя не оставеше проклетия телефон. Изчака да минат пет минути... Десет. От чорапа главата го засърбя, а ръцете му под латексовите ръкавици бяха станали горещи и лепкави. Тя се появи след миг в дневната с чаша кафе в ръката и безжичен телефон в другата, като кимаше и говореше нещо в слушалката. Усети надигащо се нетърпение, затова притвори очи и започна да повтаря мантрата си — но без никакъв ефект. Беше вече твърде възбуден.

Стисна здраво Глока. Неприятната миризма на гума го удари в ноздрите и той побърза да насочи вниманието си отново към отсрещния прозорец. Сега тя се разхождаше из стаята, продължаваше да говори и да се смее, русата ѝ коса се полюшваше на гърба. Пресегна се и взе една четка, след което започна да разресва златистите вълни, наклонила глава на една страна. Имаше чувството, че чува пукането на статичното електричество при всяко нейно движение всеки път, когато минеше покрай прозореца. Ето, сега премести слушалката към другото си ухо и влезе в кухнята. От мястото, на което бе застанал, не можеше да я види, но се надяваше, че е свършила телефонния разговор и излезе прав: тя се появи отново в полезрението му без телефон, отиде в коридора и изчезна отново — както изглежда, в банята.

Сега.

Той се надигна, притича през поляната към задния двор, изравнявайки се с къщата. Извади дълъг, гъвкав клин от джоба си и го пъкна между вратата и рамката. В момента не виждаше какво става в къщата, но щеше да е вътре за по-малко от шейсет секунди, преди да е излязла от тоалетната. Когато се появеше, щеше да я хване.

Клинът се спусна, но попадна на резето и той натисна силно надолу. Чу се изщракване и той хвана бравата, готов да я отвори.

Внезапно се спря. Чу тръшване на врата. Кухненската врата към задния двор. Последваха стъпки по чакълестата алея, които се отдалечиха към ъгъла. Приведе се, свит за храстите и през завесата от листа я видя да крачи към гаража, подрънквайки с ключовете. Миг покъсно се чу шум от двигател и колата излезе, спусна се бавно по алеята и мина през портата, оставяйки облаци прах.

Мадокс усети, че го изпълва безсилна ярост, смесица от отчаяние, разочарование и гняв. Кучката и не подозираше какъв късмет е извадила! И сега той трябваше да претърси къщата без нейна помощ.

Изчака още няколко минути, докато прахът се разнесе, изправи се и отвори задната врата. Пое си дълбоко дъх, преброи до три и влезе, като затвори тихо след себе си. Къщата беше хладна и миришеше на рози. Остана неподвижен известно време, заслушан в биенето на сърцето си, и когато реши, че е готов, пристъпи напред.

Започна от кухнята, работеше бързо и методично. Преди да вземе нещо, отбелязваше къде стои и после го връщаше на същото място. Ако се окажеше, че бележникът не е в къщата, щеше да бъде грешка да събужда тревогите им. Но ако беше тук, той щеше да го открие.

16.

Д-р Айън Корвъс се приближи към единствения прозорец на офиса си, обърнат към Сентръл Парк. Можеше да види езерото, блестяща метална повърхност, отразяваща следобедната слънчева светлина. Докато гледаше, една гребна лодка прекоси водата — баща и син, излезли на разходка, всеки с по едно весло. Веслата се потапяха, загребваха и оттласкваха лодката едва забележимо напред. Момчето изглежда изпитваше затруднения, защото накрая пусна греблото, скочи във водата и заплува напред. Мъжът се изправи и започна да ръкомаха възмутено. Дотук не идваше и звук, всичко сякаш се случваше в пълна тишина, като в пантомима.

Баща и син. Корвъс усети, че му прилошава. Малката очарователна сценка му напомни за собствения му баща, работещ по онова време в Британския музей, един от най-известните биолози в Англия. По онова време баща му беше трийсет и пет годишен, сегашната възраст на Корвъс, но вече член на Кралското Общество, награден с ордена „Крипен“. Корвъс усети как го изпълва старият гняв, когато си представи мустакатото лице на баща си, бузите му с изпъкнали вени, военния маниер и изпъстрената му със старчески петна ръка, постоянно стискаща чаша с уиски. Сякаш още чуваше саркастичния му глас. Старото копеле бе пукнало преди десет години, повалено от удар като умряла скумрия с пръснати наоколо кубчета лед по дебелия килим в градската им къща в Уилтън Кресчън, Лондон. Разбира се, Корвъс наследи куп пари, но нито това, нито името му бяха помогнали да започне работа в Британския музей, единственото място, където винаги бе искал да работи.

Сега беше на трийсет и пет и все още помощник-куратор в отдела по палеонтология, смирено очаквайки пожизнената професорска степен. Без нея той бе само полуучен, всъщност, получовешко същество. *Помощник-куратор*. Почти усещаше миризмата на поражение, която излъчваше това словосъчетание. Корвъс така и не си бе намерил място в американската академична перпетуум-мобиле; той беше черната овца в стадото. Знаеше, че е с

тежък характер, саркастичен и нетърпелив. Не играеше игрите им. Кандидатурата му бе обсъдена преди три години, но решението се отложи; палеонтологичната му изследователска експедиция до долината Тунг Нор в Синян не бе дала плодове. През изминалите три години тича като муха без глава, и разбира се — без резултат. До този момент.

Той погледна часовника си. Беше време за проклетата среща.

* * *

Офисът на д-р У. Къшман Пийл, президент на музея, се намираше в югозападната кула на сградата и това осигуряваше широк изглед към Мюзийм Парк и неокласическата фасада на Нюйоркското историческо дружество. Секретарката на Пийл въведе Корвъс вътре и съобщи името му с тих глас. Защо ставаше така, запита се Корвъс, докато стоеше пред августейшата особа с приятна усмивка, замръзнала на физиономията си, че човек винаги започва да шепне в присъствието на крале или кретени.

Пийл излезе иззад бюрото си и го поздрави със здраво, мъжко ръкостискане, докато с другата си ръка го потупваше по рамото; после го настави да седне в античен стол „Шейкър“ пред мраморна камина — за разлика от онази, в собствения му офис, тази работеше. Едва когато се увери, че Корвъс се е настанил удобно, Пийл седна, демонстрирайки старовремска учтивост. С побелялата си лъвска грива, причесана назад, костюм в графитен цвят и старомоден маниер на разговор, Пийл изглеждаше така, сякаш се бе родил музеен директор. Беше шоу, Корвъс знаеше това много добре: под светската външност се криеше мъж с изтънчеността и чувствителността на копей.

— Айън, как си? — Пийк се облегна в креслото и направи колибка с пръстите си.

— Много добре, благодаря, Къшман — отговори той и подръпна гънката на панталона си, докато кръстосваше крака.

— Добре, добре. Мога ли да ти предложа нещо? Вода? Кафе? Шери?

— Не, благодаря.

— Лично аз бих пийнал малко шери в пет следобед. Това е единственият ми порок.

Да бе. Пийл имаше съпруга с трийсет години по-млада от него, която го правеше на глупак с един млад куратор по археология, и докато това да се правиш на изкуфял дъртак не беше точно порок, то да се ожениш за жена, която би могла да ти е дъщеря, беше.

Секретарката донесе сребърен поднос с малка кристална чаша, в която искреше кехлибарена течност. Пийл я пие и отпи придиричливо.

— „Греъм’с“, реколта 61-а. Същински божествен еликсир.

Корвъс търпеливо чакаше, без да изтрива приятното си изражение.

Пийл остави чашата.

— Не искам да го увъртам, Айън. Както знаеш, отново се разглежда кандидатурата ти. Отделът започва обсъждания от първи следващия месец. Всички знаем процедурата.

— Естествено.

— Сам разбираш, че случаят е: сега или никога. Отделът изпрати препоръка до мен. Фактически аз имам последната дума, въпреки че през десетгодишната си работа като президент на музея нито веднъж не съм заставал срещу решенията, на които и да е отдел и не възнамерявам да го правя и сега. Не знам какво възнамерява отделът в твоя случай. Не съм говорил с тях за това. Но ми се иска да ти дам един съвет.

— Съвет от вас, Къшман, е винаги добре дошъл.

— Ние сме музей, не сме университет. Имаме късмет, че не сме обременени с преподаване на сбирщина студенти. Посветили сме се сто процента на изследвания и публикации. Така че няма оправдания за слаби статии.

Той направи пауза, вдигна леко едната си вежда, сякаш да подчертае думите си, което бе — както обикновено — колкото изтънчено, толкова и нетактично.

Пийл взе един лист от бюрото си.

— Това е списъкът с публикациите ти. Тук си от девет години, а аз преброявам единадесет статии. Грубо — по една годишно.

— Брой се качеството, не количеството.

— Не работя в твоята сфера, аз съм ентомолог, така че ми прости, че не коментирам качеството. Не се съмнявам, че статиите ти

са добри. Никой не поставя под въпрос висотата на работата ти, всички знаем, че е било просто лош късмет, че експедицията до Синян не е излязла успешна. Но единадесет? Имаме куратори, които публикуват по единадесет статии *на година*.

— Всеки може да изфабрикува статия. Публикуване заради самото публикуване. Предпочитам да изчакам, докато имам какво да кажа.

— Хайде, Айън, знаеш, че не е истина. Да, допускам, че има и нещо от рода на „публикувай-или-умри“, но ние сме Природонаучен музей и повечето от нещата ни са на световно равнище. Но аз се отклоних. Измина цяла година, откак не си публикувал нищо. Причината да те извикам тук е предположението ми, че работиш върху нещо важно.

Веждите му излетяха нагоре, давайки да се разбере, че това е въпрос.

Корвъс се размърда и смени положението на краката си. Чувстваше как мускулите около устата му се напрягат от усилието да се усмихне. Унижението бе почти непоносимо.

— В този момент *аз работя* върху наистина важен проект.

— Мога ли да попитам върху какво точно?

— Точно сега нещата са в твърде деликатен момент на преход, но след седмица-две ще съм в състояние да представя работата си пред вас и изборната комисия. Това ще е най-удовлетворителният отговор.

Пийл го гледа известно време, след което се усмихна.

— Великолепно, Айън. Истината е, че според мен ти си прекрасно допълнение към музея; разбира се, видното ти име, което се асоциира с прочутия ти баща, е също така важно за нас. Задавам тези въпроси единствено, за да съм в курса на нещата и за да мога да ти дам съвет. Вземаме присърце, когато наш куратор не успее да получи постоянната професорска степен. Гледаме на това по-скоро като на наш провал. — Пийл се изправи с широка усмивка и протегна ръка. — Късмет!

Корвъс напусна офиса му и тръгна по дългия коридор, спускайки се пет етажа по-надолу. Бе до такава степен изпълнен с тиха ярост, че едва дишаше. Но запази усмивката си, като кимаше наляво и надясно и промърморваше по някой поздрав към колегите, които му се изпречваха на излизане от музея в края на работния ден; стадото, което

се връща към бетонните килии на фермите в безличните американски покрайнини в Кънектикът, Ню Джърси и Лонг Айленд.

17.

В измазаната с вар стая зад сакристията на манастира „Христос в пустинята“ имаше само четири неща: корав дървен стол, груба маса, разпятие и лаптоп с принтер, хранвани с ток от слънчева батерия. Уайман Форд седеше пред компютъра, изтръпнал в очакване. Току-що бе завършил прехвърлянето на две криптоанализиращи програми и бе на път да разбие кода, който старателно бе набрал, преписвайки нищо значещите на пръв поглед цифри от бележника на мъртвия мъж. Вече знаеше, че не става въпрос за обикновен шифър; не се бе поддал на никой от неговите обичайни трикове.

Бе нещо наистина специално.

Той вдигна пръст и се загледа в екрана. Първата програма беше пусната и вървеше.

Не беше точно дешифрираща програма, а по-скоро матрично — аналитичен софтуер, който гледаше кода и даваше определение, базирано на множество матрици, към какъв клас шифри принадлежи въпросният — заместващ, разместващ, терминологичен или полиалфабетичен. Беше определил, че не е базиран на разлагането на големи прости числа.

Бе въпрос на пет минути програмата да избибипка, индикирайки, че първият анализ е завършен. Форд се сепна, когато резултатът се появи:

Невъзможно установяването на типа шифър

Той спусна поглед по матричните резултати, числените честотни таблици, вероятностните задания. Не забеляза произволно групиране на цифри — програмата беше открила всички видове матрици и отклонения от случайността. Това доказваше, че числата съдържат информация. Но каква точно информация и как да я декодира?

Далеч от обезкуражаването, Форд усети лек трепет. Колкото по-сложен е шифърът, толкова по-интересно е посланието. Той пусна

следващата програма в модула, честотен анализ на едноцифрени, двуцифрени и трицифрени числа, които се съпоставят с честотна таблица на разпространени езици. Но и тук провал: излезе, че няма корелация между цифрите и английския език и цифрите и някакви други от известните езици.

Форд погледна часовника си. Беше пропуснал молитвата от третия час. Занимаваше се с това от пет часа.

По дяволите.

Той отново насочи вниманието си към екрана на компютъра. Фактът, че всяко число се състоеше от осем цифри — байт — насочваше към компютърно базиран шифър. Въпреки това бе написан с молив в омърлян бележник, като че ли наред нищото, без всякакъв достъп на компютър в близост. И като връх на всичко той вече бе опитал да сведе осемцифрените числа в бинарни, шестнадесетични и ASCII^[1], и да ги пусне през декодиращите програми, но все така без успех.

Ставаше интересно.

Форд въздъхна, взе бележника и го разлисти. Беше стар, кожената подвързия бе изтрита и прокъсана и между омачканите страниците имаше пясък. Миришеше едва доловимо на дим от дърва. Числата бяха написани с подострен молив чисто и отчетливо, в добре оформени редове и колонки, очертавайки своеобразна решетка. Спокойният; уравновесен почерк го наведе на мисълта, че целият дневник е писан по едно и също време. И върху всичките шестдесет страници, изпълнени с числа, нямаше ни едно изтриване с гума или грешка. Без всякакво съмнение числата бяха преписани.

Той затвори бележника и го обърна отзад. Там се виждаше петно, което все още леко лепнеше и той осъзна, че беше от кръв. Потръпна и бързо го затвори. Кръвта внезапно му напомни, че това не беше игра, че имаше убит човек и че този дневник по всяка вероятност съдържаше маршрутите към съкровището.

Уайман Форд се запита в какво ли се забъркваше.

Изведнъж усети нечие присъствие зад себе си и се обърна. Беше абатът, държеше ръцете си на гърба, лека усмивка играеше по лицето му, живите му черни очи го гледаха.

— Липсвахте ни, Брат Уайман.

Уайман се изправи.

— Съжалявам, Отче.

Погледът на абата се плъзна по цифрите върху екрана.

— Това, което правите, сигурно е важно.

Уайман не каза нищо. Не беше сигурен, че е важно в смисъла, който влагаше абатът. Усети, че се засрамва. Това бе точно онзи вид работа, която го бе довела до неприятности в реалния живот, натрапчивото вторачване върху един проблем, което води до изключването на всичко останало. След смъртта на Джули никога нямаше да може да си прости за всичките онези пъти, когато беше работил до късно, вместо да разговаря с нея, да вечерят заедно, да правят любов.

Можеше да усети напрегнатия поглед на абата върху себе си, но не бе в състояние да вдигне очи и да срещне неговите.

— *Ora et Labora*. Молитва и Работа — каза абатът, а в благия му глас се промъкна едва доловима остра нотка. — Двете са противоположни. Молитвата е начин да слушаш Бога, а работата — начин да говориш с Бога. Монашеският живот се мъчи да открие баланса между тях.

— Разбирам, Отче. — Уайман усети, че се изчервява. Абатът винаги го изненадваше с простата си мъдрост.

Възрастният мъж сложи ръка върху рамото му.

— Радвам се да го чуя. — След което се обърна и излезе.

Уайман чукна клавиша да запази резултатите дотук, качи ги на един диск и изключи системата. Пъхна бележника и диска в джоба си и се върна в килията си; там побърза да сложи всичко в чекмеджето на масичката, която стоеше отстрани до леглото му. Запита се: дали наистина бе извадил духа от бутилката? За това ли ставаше дума?

Той наведе глава и започна да се моли.

---

[1] Стандартен код, използван така, че данните да могат да се движат между компютри, които използват различни програми. — Б.пр.

↑

18.

Том Бродбент гледаше как детектив лейтенант Уилър крачи напред-назад из дневната му, бавните, тежки стъпки на полица издаваха някаква безочливост. Детективът беше облечен в карирано спортно сако, сиви панталони и синя риза без вратовръзка; ръцете му бяха къси с кокалести, осеяни с вени китки, които се полюляваха при всяка негова крачка. Беше някъде между четиридесет и пет и петдесет и осемгодишен, с тясно лице, подобен на острие нос и хлътнали черни очи със зачервени ръбове. Бе лице на човек, страдащ от безсъние.

Зад него с разтворен бележник в ръката стоеше вярното му куче Хернандес, мек, закръглен и неизменно любезен. Бяха дошли заедно с една сивокоса жена, която се представи като д-р Файнингър, медицински инспектор.

Сали седеше на дивана до него.

— На местопрестъплението е открит човешки косъм — каза Уилър и се обърна меко на пети. — Д-р Файнингър иска да разбере дали е от убиеца, но за да направи това се налага да елиминира всички други, които са били на онова място.

— Разбирам.

Том почувства, че черните очи на лейтенанта го гледат настойчиво.

— Ако не възразявате, моля, подпишете тук.

Том подписа бланката за разрешение.

Файнингър се приближи с малка черна чанта.

— Мога ли да ви помоля да седнете?

— Не подозирах, че ще бъде толкова опасно — каза Том и се опита да се усмихне.

— Ще ги отскубна с корените — долетя отсеченият отговор.

Том седна и със Сали размениха погледи. Беше сигурен, че в тази визита има нещо повече от просто вземане на косми. Той гледаше как медицинската инспекторка вади от черната си чанта две малки епруветки и няколко самозалепващи се етикета.

— Междувременно — обади се Уилър, — има няколко въпроса, които искам да изясним. Нещо против?

Почва се, помисли си Том.

— Необходим ли ми е адвокат?

— Ваше право е.

— Заподозрян ли съм?

— Не.

Том махна с ръка.

— Адвокатите са скъпи. Давайте.

— Казахте, че сте яздили покрай Чама в нощта на убийството.

— Точно така.

Том усети пръстите на лекарката да ровят из косата му с дълга пинсета.

— Казахте, че сте взели по-прекия път към каньона Хоакин.

— Всъщност не е по-пряк.

— Точно това си мислех и аз. Защо минахте оттам?

— Както казах преди, обичам да яздя.

Тишина. Чу се скърцане от химикалката на Хернандес върху хартията, после обръщане на листи. Медицинската инспекторка отскубна един, два, три косъма.

— Готово — обяви тя с равен глас.

— Колко километра сте изминали през онази нощ? — попита Уилър.

— Петнайсет, дваисет.

— И колко време отнема?

— Три до четири часа.

— Значи решихте да вземете по-прекия път, който всъщност е дълъг, по залез-слънце, когато е трябвало да яздите най-малко три часа в тъмното?

— Беше пълнолуние и го бях планирал така. *Исках* да яздя до вкъщи на лунна светлина — това беше целият смисъл.

— И съпругата ви няма нищо против да закъснявате?

— Не, *съпругата* му няма нищо против да закъснява — отвърна Сали.

Уилър продължи, без да променя безизразния си тон.

— Значи щом чухте изстрелите тръгнахте да проверявате?

— Това не го ли минахме вече, детектив?

Уилър не се впечатли.

— Казахте, че сте намерили мъж, умиращ. Приложили сте му сърдечен масаж, което обяснява откъде се е взела кръвта по дрехите ви.

— Да.

— И той е говорил с вас, казал ви е да намерите дъщеря му Роби... така ли се казваше? — и да ѝ кажете какво е открил той. Но е умрял, преди да успее да каже какво всъщност е открил. Правилно ли съм запомнил?

— Всичко това вече го говорихме. — Том не беше казал, а и нямаше намерение да казва, че иманярят е имал бележник или че е споменал за някакво съкровище. Нямаше доверие в способността на полицията да пази тайна, а новината за съкровище можеше да предизвика паническо бягство.

— Даде ли ви нещо?

— Не. — Том преглътна. Бе изненадан от това колко неприятно му е да излъже.

След миг Уилър изсумтя и погледна надолу.

— Прекарвали сте доста време да яздите из високите плата, така ли е?

— Точно така.

— Търсили сте нещо или...?

— Да.

Уилър рязко вдигна очи.

— Какво?

— Мир и спокойствие.

— Къде точно ходехте?

— Навсякъде — Лабиринта, горе по Меса де лос Виехос, Инглиш Рокс, Ла Кучила... понякога чак до Еко Бедлендс, ако екскурзията трае цяла нощ.

Уилър се обърна към Сали.

— Вие придружавате ли го?

— Понякога.

— Казаха ми, че вчера следобед сте ходил горе в манастира „Христос в пустинята“.

Том се изправи.

— Кой ви каза? Да не би да сте ме следили?

— Спокойно, господин Бродбент. Карате един доста характерен товарен автомобил и трябва да ви напомня, че по-голямата част от този път се вижда от върха на Меса де лос Виехос, където моите хора претърсват. Така че: ходили ли сте в манастира?

— Длъжен ли съм да отговоря на този въпрос?

— Не. Но ако не го сторите, ще ви изпратя призовка и ще ви се наложи да си наемете адвокат, за какъвто говорихме преди малко; тогава ще бъдете разпитан под клетва в полицейското управление.

— Това заплаха ли е?

— Просто излагане на фактите, господин Бродбент.

— Том — обади се Сали, — успокой се.

Том преглътна.

— Да, бях в манастира.

— За какво?

Той се поколеба.

— За да се видя с един свой приятел.

— Име?

— Брат Уайман Форд.

Скръци, скръци, не спираше химикалката. Докато пишеше, Уилър всмукна въздух през зъби.

— Този брат Форд е монах?

— Послушник.

— За какво трябваше да се виждате с него?

— Питам се дали е чул нещо, свързано с убийството в Лабиринта. — Почувства се отново ужасно заради лъжата. Започна да осъзнава, че може би другите бяха прави за това, че не е трябвало изобщо да задържа бележника. Но беше дал проклетото обещание!

— И той беше ли чул нещо?

— Не.

— Съвсем нищо?

— Съвсем нищо. Дори не знаеше за него. Не четял вестници. — Ако ченгетата отидеха да се срещнат с Форд, дали той би могъл да ги излъже за бележника? Не му изглеждаше вероятно — в края на краищата той беше монах.

Уилър се изправи.

— Ще останете ли тук известно време? В случай че се наложи да говорим отново.

— Нямам никакви планове за излизане в момента.

Уилър отново кимна и погледна Сали.

— Съжалявам, мадам, че ви прекъснах.

— Не съм ви „мадам“ — отвърна остро тя.

— Не исках да ви обиждам, госпожо Бродбент. — Той се обърна към медицинската инспекторка: — Взехте ли каквото трябваше?

— Да.

Те се насочиха към вратата. Докато излизаха от стаята, Уилър спря и черните му очи се заковаха в Том.

— Да се лъже полицейски служител е възпрепятстване на правосъдието — углавно престъпление.

— Наясно съм.

Уилър се обърна и излезе. Том ги изчака да се качат в колата, после се върна вътре и затвори вратата. Сали беше в дневната, седеше скръстила ръце пред гърдите си.

— Том...

— Не го казвай.

— *Ще* го кажа. Затъваш в подвижни пясъци. Трябва да им дадеш бележника.

— Вече е твърде късно.

— Не, не е. Можеш да обясниш. *Ще* те разберат.

— *Ще* разберат на куково лято! И колко пъти още да го повтарям? *Дадох обещание.*

Тя въздъхна и отпусна ръце в скута си.

— Том, защо си такъв инат?

— А ти не си, така ли?

Сали се отпусна на дивана до него.

— Невъзможен си.

Той обви ръка около нея.

— Съжалявам, но щеше ли да ме харесваш, ако бях друг?

— Предполагам, че не. — Тя въздъхна отново. — И като връх на всичко, когато се прибрах този следобед, имах чувството, че някой е влизал в къщата.

— Как така? — разтревожи се Том.

— Не знам. Нищо не беше откраднато или преместено. Просто някакво противно усещане — имах чувството, че подушвам чужда пот.

— Сигурна ли си?

— Не.

— Трябва да съобщим.

— Том, само ако го споменеш, Уилър ще ти се нахвърли. Както и да е, изобщо не съм сигурна — беше само чувство.

Том помисли известно време.

— Сали, това е сериозно. Вече знаем, че заради съкровището има убит човек. Ще се чувствам по-добре, ако извадиш онзи „Смит & Уесън“, да е винаги у теб.

— Не бих отишла толкова далеч, Том. Ще се чувствам глупаво да се разхождам насам-натам с оръжие.

— Разсмиваш ме. Ти си една фурия с оръжие — доказа го в Хондурас.

Сали стана, отвори чекмеджето под телефона, извади ключ и отиде да отключи един шкаф в кабинета. Няколко минути по-късно се върна с оръжието и кутия с трийсет и осемкалиброви патрони. Отвори цилиндъра, пъкна в патронника пет патрона, затвори го с изщракване и го пъкна в предния джоб на дънките си.

— Сега доволен ли си?

19.

Джимсън Мадокс подаде ключовете на колата и една пет доларова банкнота на пъпчивия прислужник на тротоара и влезе във фоайето на хотел „Елдорадо“, издавайки приятно скърцане с новите си обувки от змийска кожа. Той спря да се огледа и подръпна леко сакото си. От едната страна на огромното помещение имаше камина с горящ огън, а от другата един възрастен мъж седеше пред голямо пиано и свиреше „Мисти“. В дъното се виждаше бар от светло дърво.

Той се отправи с бавна, флегматична походка към бара, окачи чантата с лаптопа на гърба на стола и побърза да седне.

— Кафе. Черно.

Барманът кимна и се върна с чаша и купа солени фъстъци.

Той отпи глътка.

— Да кажем, че е малко изветряло. Мислите ли, че можете да сварите прясно?

— Разбира се, сър. Моите извинения. — Барманът чевръсто взе чашата и изчезна отзад.

Мадокс загреба от фъстъците и ги пусна в устата си, докато погледът му следеше хората, които влизаха и излизаха. Всички те изглеждаха като него, облечени в поло и спортни сака, в меки джинси от рипсено кадифе или в най-лошия случай — в памучни панталони, хора, които живеят живота си почтено и добродетелно, с две коли в гаража, с по няколко деца, разчитайки на месечните корпоративни чекове. Той се облегна назад, сложи още няколко ядки в устата си и ги сдъвка. Интересно колко привлекателни жени на средна възраст — като онази, която в момента пресичаше фоайето със светлокафявия панталон, пуловер и перли и с малката черна чантичка — си фантазираха тайно за татуираните, изпълнени с животинска сила типове, които излежаваха присъди за изнасилване, убийство или побой. Това го подсети, че тази вечер го чака доста работа — да пренапише писмата на най-малко още двайсет нови затворника и да ги изпрати. Някои от тях бяха толкова неграмотни, че трябваше да ги съчинява наново. Но нямаше значение: вноските се получаваха, а

желаещите да си кореспондират със затворници се увеличаваха с всеки изминал ден. Това бяха най-лесните пари в живота му и онова, което го изумяваше беше, че всичко си е законно — всички плащаха с кредитни карти през интернет компания; тя си вземаше процента и останалото изпращаше в неговата банкова сметка.

Ако бе знаел колко лесно се правят пари по честен начин, би могъл да си спести толкова неприятности.

Той си взе още няколко фъстъка и избута купата настрани с мисълта, че трябва да внимава за обиколката на талията си, когато барманът се върна с прясното кафе.

— Съжалявам, че се забавих и още веднъж се извинявам.

— Няма проблем. — Той отпи от кафето — съвсем прясно. — Благодаря.

— Винаги сте добре дошъл, сър.

Мадокс „Тревата“ насочи мислите си към сегашната си задача. Бележникът не беше в къщата. Това означаваше, че Бродбент или го носи със себе си, или го е скрил някъде, може би в трезор. Каквото и да беше, Мадокс знаеше, че сега не може да го вземе чрез кражба. Усети раздразнение. При всички положения този човек беше замесен по един или друг начин. Може би като конкурент, може би дори като партньор на Уедърс.

Мадокс почти чуваше в главата си гласа на Корвъс с неговия британски акцент: *Бележникът*. Имаше само един начин. Трябваше да принуди Бродбент да му го даде. Това, от което се нуждаеше, бе лост.

Това, от което се нуждаеше, бе *тя*.

— За първи път ли сте в Санта Фе? — попита го барманът, прекъсвайки мислите му.

— Да.

— По работа?

— Че какво друго? — ухили се Мадокс.

— Да не сте за конференцията по лапароскопска хирургия?

Исусе Христе, сигурно имаше вид на лекар. Лекар от Кънектикът на медицинска екскурзия, всички разходи се покриват от някакъв фармацевтичен гигант. Само да можеше барманът да види татуировката, която покриваше гърба му от тила до задника. Да си смъкне панталона и...

— Не — учтиво отговори Мадокс, — аз съм в областта на човешките ресурси.

20.

Имейлът, който Том получи на следващата сутрин гласеше:

Том,

„Дешифрирах“ тефтера. Но няма да повярвате на това, което ще видите. Повтарям: няма да повярвате. Елате в манастира колкото е възможно по-скоро и се пригответе за големи изненади.

Уайман

Том излезе от къщи веднага. Сега, когато шевролетът му приближаваше последния километър от оградения път към манастира, нетърпението му достигна връхната си точка.

Скоро звънът на камбаната от манастирската кула се издигна над лавандуловата нива и Том се насочи към петното за паркиране, съпроводен от облак прах. След малко Брат Форд буквално излетя от църквата с развято расо като крило на прилеп.

— Колко време ви отне да го дешифрирате? — попита Том, докато се изкачваха нагоре по хълма.

— Двайсет часа. Не съм дешифрирал кода.

— Не разбирам.

— В това е целият проблем. *Нямаше* шифър.

— *Нямаше* шифър?

— Това е, което ме смая. Всички тези числа в прави редици и колони, предположих, че трябва да е някакъв шифър. Всички тестове, които пуснах показаха, че не са случайно свързани, а че следват някакъв шаблон — но какъв? Не беше шифър от прости числа; не беше и някакъв заместващ или разместващ, или какъвто и да е друг. Бях озадачен — докато ми хрумна, че това изобщо не е шифър.

— Тогава какво е?

— *Данни*.

— *Данни*?

— Бил съм пълен идиот. Трябваше да забележа веднага. — Уайман млъкна, когато приближиха трапезарията и сложи пръст върху устните си. Тръгнаха навътре, минаха по коридора и влязоха в малко, боядисано с вар помещение. На груба дървена маса, под обезпокоително реалистично разпятие, стоеше лаптоп. Форд се огледа виновно и внимателно затвори вратата.

— Не би трябвало да разговаряме тук — прошепна той. — Чувствам се като лош ученик, който пуши в тоалетната.

— Е, що за данни са това?

— Ще видите.

— Разбра ли се кой е мъжът?

— Не съвсем, но това ще ни изведе до него. Сигурен съм напълно.

Те придърпаха столове и седнаха пред компютъра. Брат Уайман го отвори и го включи и двамата зачакаха да зареди. Когато това стана, монахът започна бързо да пише нещо по клавиатурата.

— Свързвам се към Интернет чрез сателитна връзка. Нашият човек е използвал дистанционно устройство, за да копира данните в бележника си.

— Що за устройство е било?

— Отне ми известно време, докато разбере. Ловците на съкровища и иманярите обикновено използват два уреда. Първият всъщност е един невероятно сложен метален детектор. Вървиш си по земята и той измерва и най-малките вариации в локалното магнитно поле. Но изходните данни, измерени в милигауси, не приличат изобщо на тези числа.

Вторият уред е проникващ в земята радар или GPR. Това е устройство, което прилича на продупчена чиния с група антени под формата на осморки. Той практически изстрелва радарни пулсации в земята и записва вълновото отражение. В зависимост от вида почва и влажността ѝ радарът може да проникне до пет метра, преди да бъде отразен обратно. Така се получава груб триизмерен образ на онова, което е в земята или в някои скали. Могат да се наблюдават празнини, пещери, стари мини, заровени сандъчета със съкровища, металоносни жили, древни стени или гробници, такива неща.

Той спря, за да си поеме дъх, после продължи с припрян шепот:

— Излезе, че числата във вашия тефтер са били поток от данни от много чувствителен, направен по поръчка, проникващ радар. За щастие, той има стандартни изходни данни, имитира радар за подземно сканиране, но има изходен формат, подобен на „Далас Електроникс“ BAND 155 Swept-FM, така че образите могат да се обработват от готов софтуер.

— Този златотърсач е бил сериозна работа.

— Съвсем определено. Знаел е точно какво прави.

— И намерил ли е съкровище?

— И още как.

Том едва издържаше неизвестността.

— И какво е било?

Уайман се усмихна и вдигна пръста си:

— Трябва да видите радарния му образ, картографиран с помощта на GPR. Ето за какво са били всичките онези числа в бележника: старателно картографиране на съкровището в състоянието, в което се намира в земята.

Том гледаше как Форд се свързва с уебсайта, поддържан от департамента по геология в Бостънския университет. Той мина през серия високо технически хипертекстови страници, справяйки се с радари, сателитни изображения и какво ли не още, преди да достигне до страницата, озаглавена:

BAND 155 SWEPT-FM GPR ОБРАБОТКА И АНАЛИЗ С ТЕРАПЛОТ

Въведете потребителско име и парола

— Успях да се хакна — прошепна Форд с усмивка, след което натрака някакво име и парола. — Не съм направил нищо лошо, само се представям за студент в Бостънския университет.

— Това не ми прилича много на поведение на монах — погледна го изненадано Том.

— Все още не съм монах. — Той чукна още няколко пъти по клавиатурата и на екрана изскочи надпис:

Данните се прехвърлят в момента

Пръстите му пробягаха по клавиатурата няколко пъти, след което се облегна назад с пръст върху клавиша ENTER и по устните му заигра усмивка:

— Готов ли сте?

— Стига, не ме измъчвайте повече!

Форд удари клавиша рязко, задействайки програмата.

21.

Каубойската провинциална агенция за недвижими имоти се намираше в приятна псевдотухлена постройка на Пасео де Пералта, край вратите висяха нанизани от червени чушки, а зад бюрото на рецепцията седеше жизнерадостна секретарка. Мадокс влезе вътре, обувките му издаваха приятно скърцане по плочките на пода. Той вдигна ръка да свали шапката, с която се бе снабдил тази сутрин — от боброва кожа, 420 долара парчето, — но след това се отказа, тъй като беше видял, че на Запад истинските каубои остават с шапки на главите и вътре. Приближи се към гишето и се наведе.

— Какво мога да направя за вас, господине? — попита го учтиво служителката.

— Давате коли под наем, нали? — усмихна се той на една страна.

— Да, разбира се.

— Казвам се Мадокс. Джим Мадокс. — Той протегна ръка и тя я пое. Сините ѝ очи срещнаха неговите.

— Някого специално ли сте дошли да видите?

— Не, просто минавам.

— Ще съобщя на агентката за вас.

Няколко минути по-късно той бе въведен в добре обзаведен офис, напълно в претрупания стил на Санта Фе.

— Трина Даулинг — представи се агентката като му подаде ръка и седна срещу него. Беше истинско страшилище — на петдесет и няколко, тънка като рентгенов лъч, облечена в черно, с руса коса и глас, който направо ужасяваше с експедитивността си. Потенциален клиент, помисли си Мадокс. Определено потенциален клиент.

— Разбрах, че търсите да наемете нещо за през лятото.

— Точно така. Търся подходящо място, където да завърша първия си роман.

— Колко интересно! Пръв роман?!

Той кръстоса крак върху крак.

— Бях в интернет бизнеса, продадох всичко преди фалита, минах и през развод. Прекъсвам засега правенето на пари и се надявам да сбъдна мечтите си. — Той се усмихна самообвиняващо. — Търся нещо северно от Абикию, тихо, изолирано, да няма съседи наблизо.

— Предлагаме повече от триста имота под наем, така че със сигурност ще намерим нещичко за вас.

— Страхотно. — Мадокс се размърда в стола и прекръстоса краката си.

— Колкото за уединението, не се шегувам. Най-близката къща трябва да е отдалечена на поне километър и половина. Нещо в края на пътя, сред дърветата...

Той направи пауза. Трина си водеше бележки.

— Някоя стара миньорска хижа би била идеална — каза той. — Мините винаги са ми били интересни. Между другото, в романа ми става дума за една мина.

Даулинг спря да скърца с химикалката си:

— Какво ще кажете да хвърлим поглед на базата данни? Но първо, господин Мадокс, трябва да ми кажете дали имате предвид някакъв ценови диапазон.

— Не говорим за пари. И моля, наричайте ме Джим.

— Джим, бихте ли почакали за момент, докато погледна в базата данни?

— Разбира се.

Той отново се размърда. Трина се трудеше над клавиатурата.

— Така. — Тя се усмихна отново. — Открих няколко подходящи имота, но тук има един, който изпъква. Старият лагер на ГКООС горе на Пердиз Крийк, в подножието на планината Канхилон.

— Лагерът на ГКООС?

— Точно така. През трийсетте години Гражданският комитет за опазване на околната среда е поддържал тук лагер за хората, които прокарвали пътища през държавната гора — почти дузина дървени бараки, а в средата между тях — трапезария и вила. Преди няколко години един господин от Тексас купи целия лагер. Ремонтира основно лятната вила, превърна я в наистина страхотна тристайна къща с три бани. Остави всичко друго както си е. Живя там известно време, но му се видя малко усамотена и сега я дава под наем.

— Звучи сякаш може да има туристи.

— Затворено е. Намира се в средата на частен имот, заобиколен от държавна гора. Накрая на дванайсеткилометров черен път, като последните три-четири километра могат да се изминат само с возило на четири колела. — Тя го погледна. — Вие нали имате такова четириколесно превозно средство?

— Рейндж Роувър.

Тя се засмя.

— Път като този държи посетителите далеч.

— Чудесно.

— Мястото е с интересна история. Преди да направят лагера, Пердиз Крик е бил стар град, известен със златните си мини. Все още има няколко — тя му се усмихна, — и се говори, че там бродели призраци. Не бих го споменала пред другиго, но виждам, че сте писател и...

— В историята ми може да се използва призрак.

— Казват, че било страхотно място за разходки, за планинско колоездене, за конна езда. Заобиколено от гора. Въпреки че не е съвсем откъснато от цивилизацията: има електричество, телефон.

— Струва ми се идеално. Единственото, което ме притеснява, е собственикът да не се изтърси неочаквано.

— Той е в Италия и мога да ви уверя, че не е от този тип хора. Ние управляваме имота вместо него и ако се наложи някой да се качи догоре то ще сме ние — и то само ако има наистина важна причина и с двацет и четири часова предизвестие. Желанието ви за уединение ще бъде уважено.

— Наем?

— Съвсем приличен. Три хиляди и осемстотин на месец, ако го наемете за през цялото лято.

— Звучи добре. Бих искал да го видя.

— Кога?

— Веднага. — Той бръкна в джоба на самото си, където беше чековата му книжка. — Готов съм да приключим сделката днес. Бързам да се върна към работата си над романа. Мистериозно убийство.

22.

Том се взираше напрегнато в белия екран на лаптопа. В началото не се появи нищо, след което един образ започна да пълзи по екрана, първоначално доста размазан.

— Отнема известно време — промърмори Уайман.

Първото напасване завърши, но образът оставяше сянка, петно. Не приличаше изобщо на златно ковчеже или изоставена мина, но може би изобразяваше самата пещера. Започна второто напасване, образът ставаше по-контрастен, линия след линия. Том задържа дъха си, когато петното се превърна в предмет. Предмет, който не можеше да се сбърка с друго. Той не можеше да повярва, помисли си, че може да става въпрос за оптическа илюзия, че е нещо друго, а не това, което изглежда. След третото напасване осъзна, че не е оптическа илюзия.

— Господи боже — прошепна Том. — Не е съкровище. Динозавър е.

Уайман се разсмя, очите му заблестяха.

— Казах ви, че ви очакват големи изненади. Погледнете тези плочки. Това е тиранозавър рекс и според проучванията, които направих, този е най-големият измежду откритите.

— Но тук е целият динозавър, не само костите.

— Точно така.

Том млъкна, гледаше с втренчен поглед. Определено беше тиранозавър рекс — контурите му не можеха да се сбъркат — лежеше извит на една страна. Но това не бяха само вкаменелости на скелет — имаше кожа, вътрешни органи и плът, която изглежда се бе вкаменила заедно с костите.

— Това е мумия — каза Том. — Мумия на динозавър.

— Така е.

— Невероятно. Това трябва да е най-страхотната вкаменелост, намирана някога.

— Да. Тя е виртуално пълна, с изключение на няколко зъба, един нокът и последната част на опашката. Вижда се как част от него се подава от скалата.

— Значи убитият е бил изследовател на *динозаври*.

— Именно. Това „съкровище“, за което е говорил може да е било опит за заблуда или просто такъв е бил стилът му на говорене. Това е съкровище, само че с палеонтологична стойност.

Том не отместваше очи от образа. Все още не можеше да повярва. Като дете винаги бе мечтал да стане палеонтолог, но докато други деца с възрастта се отказваха от фантазиите си за динозаври, той никога не успя да забрави мечтата си. Баща му го бе подтикнал към ветеринарната медицина. И сега той стоеше тук и гледаше нещо, което би трябвало да бъде най-поразителната останка от динозавър за всички времена.

— Ето ви мотива, който търсехте — каза Форд. — Този динозавър струва цяло състояние. Поразрових се из уебсайта. Чували ли сте за динозавъра на име Сю?

— Най-известният тиранозавър в Минно-геоложкия музей?

— Да. Открит през 1990-а година от професионален търсач на динозаври — Сю Хендриксон, в пустинята на южна Дакота. Най-големият и безупречен екземпляр, открит досега. Беше продаден на аукцион в „Сотбис“ преди десет години, стигна 8,36 милиона долара.

Том подсвирна.

— Този може да струва десет пъти повече.

— Най-малко.

— Е, къде се намира?

Форд се усмихна и посочи към екрана.

— Виждате ли тези размазани контури, които обхващат динозавъра? Това е напречно сечение на повърхността на скалата, в която се намира вкаменелостта. Това е голяма формация, повече от четирийсет стъпки в диаметър и е с толкова необичайна форма, че лесно може да бъде разпозната. Цялата информация за местонахождението му е тук. Въпросът е да стигнете дотам.

— Като тръгна от Каньона на тиранозаврите.

— Ще бъде очарователно съвпадение. Всъщност, Том, може да е навсякъде във високите плата.

— Откриването му би отнело цяла вечност.

— Не мисля. Прекарал съм доста време в скитане наоколо и вярвам, че бих могъл да го намеря за по-малко от седмица. Не само имаме формата на скалната формация, но знаем, че част от главата на

динозавъра и горната част на тялото му се показват от едната страна на скалата. Сигурно е страхотна гледка да видиш насреща си челюстите на това чудовище да надничат от тази скала.

— Като онзи черен монолит, на който е наречен Каньона на тиранозаврите ли? — попита Том.

— Знам го този монолит — няма нищо общо с вкаменелостите. С този план, който имаме, сега знаем какво търсим, нали, Том?

— Почакайте малко. Казахте „знаем какво търсим“?

— Да.

Том поклати глава.

— Мислех, че се учите да ставате монах. Мислех, че сте оставили подобен род неща зад гърба си.

Форд го гледа известно време, след което сведе очи.

— Том, онзи ден ме попитахте нещо. Бих искал да ви отговоря.

— Не проявих съобразителност. Наистина не искам да знам.

— Не бяхте несъобразителен и ще отговоря на въпроса ви. Бях го потиснал, не говорех за това като своего рода опит да избягам от истината. — Той млъкна.

Том не каза нищо.

— Бях агент под прикритие. Следвах криптология, но завърших като работещ под прикритие системен анализатор в голяма компютърна фирма. В действителност бях хакер на ЦРУ.

Том слушаше, без да помръдва.

— Да кажем — говоря теоретично, разбира се, — че правителството, примерно на Камбоджа, купува сървъри и софтуер от... да кажем голяма американска фирма с трибуквен акроним, който няма да споменавам. Без камбоджанците да подозират, в софтуерния код е скрита малка логическа бомба. Тя се задейства след две години и системата започва да се държи странно. Правителството на Камбоджа се обажда на американската компания за помощ. Изпращат ме там като системен анализатор. Да кажем, че вземам и съпругата си — което ми помага за прикритието — и която е също служител на компанията. Разрешавам проблема, като в същото време прехвърлям върху дискове цялото съдържание на класифицираните файлове на членовете на камбоджанското правителство. CD-тата се нагласяват да изглеждат като контрабандни копия на „Реквиема“ на Верди, музика и какво ли

не. Човек може дори да си ги пусне. Отново говоря теоретично. Може нищо от това всъщност да не се е случвало.

Той млъкна и издиша.

— Звучи забавно — каза Том.

— Да, забавно беше — докато тяхната кола бомба уби жена ми, която по това време беше бременна с първото ни дете.

— О, Господи...

— Всичко е наред, Том — произнесе той бързо. — Трябваше да ви го кажа. Когато това се случи, аз просто напуснах онзи живот и влязох в този. Единственото, което имах бяха дрехите на гърба ми, ключовете за колата и портфейла. Първа случайност — изпуснах портфейла и ключовете сив една бездънна пукнатина в каньона Чавез. Банковата ми сметка, къщата, ценните книжа — дори не знам какво е станало с тях. Някой ден като един добър монах ще отида и ще ги дам на бедните.

— Никой ли не знае, че сте тук?

— Всички знаят. От ЦРУ ме разбраха. Вярвате или не, Том, ЦРУ не беше лошо място за работа. Повечето от хората са свестни. Джули — жена ми, както и аз — знаехме за рисковете. Вербуваха ни, когато завършихме МИТ. Онези файлове на служители, които копирах, разкриваха много от изтезанията и убийствата от шайката на Червените кхмери. Това беше добре свършена работа. Но за мен... — Гласът му секна. — Жертвата се оказа твърде голяма.

— Мили боже.

Форд вдигна предупредително пръст:

— Не споменавай напразно името господне. Е, вече ви казах.

— Не знам какво да кажа, Уайман. Съжалявам, наистина съжалявам.

— Няма нужда да казвате каквото и да било. Не съм единственият човек на света, който страда. Животът тук е добър. Когато се откажеш от собствените си нужди и живееш в пост, бедност, безбрачие и мълчание, приближаваш се до нещо вечно. Наречете го Бог, наречете го както искате. Аз съм щастлив човек.

Последва дълга тишина. Най-накрая Том попита:

— А как се връзва това с идеята ви да намерим заедно динозавъра? Аз обещах да предам бележника на дъщерята на онзи мъж, Роби. Боя се, че динозавърът е неин.

Форд забарабани по масата.

— Не ми се иска да ви го кажа, Том, но всичко тук наоколо, високите плата и цялата тази пустош и планини отвъд, принадлежат на Бюрото за управление на земята. С други думи, всичко това е федерална земя. *Наша* земя. Тази земя принадлежи на американския народ, както и всичко, което е върху нея и в нея, включително динозавърът. Виждате ли, Том, нашият човек не е бил просто търсач на динозаври. Той е бил *крадец* на динозаври.

23.

Д-р Айън Корвъс завъртя тихо топката на металната врата с надпис „Минералогия“ и влезе тихо в стаята. Мелъди Крукшанк седеше на работното си място свела гръб и печаташе нещо. Късата ѝ кестенява коса се полюляваше при всяко нейно движение.

Той се приближи и сложи ръката си нежно върху рамото ѝ. Тя ахна и подскочи.

— Не си забравила малката ни среща, нали? — попита Корвъс.

— Не, само че се промъкнахте до мен като котка.

Корвъс се разсмя тихо, стисна лекичко рамото ѝ, но не отдръпна ръката си. Можеше да усети биенето на сърцето ѝ през работната престилка.

— Благодарен съм ти, че остана до късно. — Изпита задоволство, когато видя, че носи гривната. Беше хубавичка, но по онзи атлетичен и лишен от очарование американски начин — сякаш необходимо условие за жена, която се занимава с наука бе да ходи без грим и да избягва всячески фризьора. Но тя имаше две важни качества: беше дискретна и необвързана. Беше се осведомил набързо за биографията ѝ; тя бе продукт на мелницата за научни степени на университета „Колумбия“, която изплюваше далеч повече доктори на науките, отколкото бе възможно да бъдат назначени. И двамата ѝ родители не бяха живи, нямаше братя и сестри, само няколко души приятели, нямаше гадже и почти никакъв социален живот. И като връх на всичко бе много компетентна и *толкова* се стараше.

Очите му се върнаха върху лицето ѝ и му стана приятно, че се е изчервила. Запита се дали отношенията между двамата не биха могли да минат няколко стъпки отвъд чисто професионалните. Но не, тази пътека бе винаги непредсказуема.

Той я заслепи с най-прекрасната си усмивка и взе ръката ѝ, която пламна в неговата.

— Мелъди, радвам се, че си направила такъв блестящ прогрес.

— Да, д-р Корвъс. Това е... ами просто невероятно. Качих всичко върху дискове.

Той се отпусна в стола пред плоския широкоекранен монитор на Power Mac G5.

— Нека шоуто да започне.

Мелъди седна до него, взе най-горния диск от купчината, отвори пластмасовата му кутия и го пъхна в драйвъра. След това придърпа клавиатурата и натрака някаква команда.

— Първото, което имаме тук — превключи тя на професионален жаргон, — е част от прешлен и превърнатата във вкаменелост мека тъкан и кожа от голям тиранозавър, по всяка вероятност тиранозавър рекс или може би необикновено голям албертозавър. Изключително добре запазен.

На екрана се появи изображение.

— Погледнете. Това е отпечатък от кожа. — Тя направи пауза. — Тук е още по-ясно. Виждате ли тези тънки успоредни линии? Тук са увеличени трийсет пъти.

Корвъс потръпна. Оказваше се дори по-добре, отколкото си беше представял, много по-добре. Испита чувството, че пропада в стола.

— Това е отпечатъкът от перо — опита се да каже той.

— Точно така. Ето го: доказателство, че тиранозавър рекс е бил с пера.

Това бе теория, лансирана преди няколко години от група млади палеонтолози в музея. Корвъс осмя теорията им в „Джърнъл ъв пълзионтолъджи“, наричайки я „специфична американска фантазия“, което бе станало причина за много подигравки и коментари от страна на колегите му в музея. И ето, сега бе в ръцете му: доказателството, че *те* са били прави, а *той* е грешал. Неприятното усещане, че е сбъркал, бързо отстъпи пред по-сложни чувства. Тук се откриваше една възможност... Всъщност необикновена възможност. Той можеше да открадне теорията от *тях*, когато се изправи пред света и си признае, че е сбъркал. Пълна, тотална възможност да „изкупи“ дяловете им — и всичко това под маската на разкаяно смирение.

Точно това трябваше да направи.

С това в ръка *трябваше* да му дадат пожизнената професура. Макар че след това откритие тя не му бе необходима, нали? Можеше да започне работа навсякъде — дори в Британския музей. Особено в Британския музей.

Корвъс осъзна, че е затаил дъх и издиша.

— Да, наистина — промърмори той. — Оказа се, че старите джентълмени са били пернати.

— Почакайте, става още по-интересно.

Корвъс вдигна вежди.

Мелъди чукна един клавиш и се появи друго изображение.

— Това е поляризирано изображение на мускулна тъкан, увеличена сто пъти. Напълно вкаменена, разбира се, но сигурно е най-перфектната вкаменелост намирана до този момент. Виждате колко фино гранулиран силициев диоксид е заменил клетъчната тъкан, дори органелите, като е запазил първоначалния вид на всичко. Това, което виждаме в момента е реално изображение на мускулна клетка на динозавър.

Корвъс осъзна, че не е в състояние да говори.

— Да. — Тя чукна друг клавиш. — А това тук е петстотинкратно увеличение... Погледнете, можете да видите *ядрото*.

Чук.

— Митохондрия.

Чук.

— А това тук е комплексът на Голджи.

Чук.

— Рибозоми...

Корвъс вдигна ръка.

— Спри. Спри за момент. — Той затвори очи и си пое дълбоко въздух. След това ги отвори. — Почакай малко, моля те.

Изправи се, подпрян с една ръка на облегалката на стола, и се опита да диша равномерно. Мигът на замайване отмина, оставяйки го странно разтревожен. Той огледа лабораторията. Беше тихо като в гробница, чуваше се само лекото съскане на въздуха, бръмченето от вентилатора на компютъра, миризмата на епоксидна смола, пластмаса и прегряла електроника. Всичко си беше както преди — а светът вече бе променен. Бъдещето проблесна в съзнанието му — наградите, книгата му, която щеше да се превърне в бестселър, лекциите, парите, престижът. Пожизнената професура бе само началото.

Погледна към Крукшанк. Дали и тя виждаше това? Не беше глупава. И тя си мислеше за подобни неща, представяйки си как животът ѝ се променя — завинаги.

— Мелъди...

— Да. Това е страхотно. Но аз не съм свършила. Не и в дългосрочен план.

Той се опита да седне. Дали имаше и друго?

Тя чукна клавиша.

— Да се прехвърлим на електронната микрография. — Едно черно-бяло изображение подскочи рязко. — Това е ендоплазмен ретикулум, увеличен хиляда пъти. Може да се види кристалинната структура на заменения минерал. Наистина, трудно се забелязва — ние сме на границата. Структурата се нарушава при това увеличение — вкаменелостта не може да запази всичко. Но самият факт, че изобщо може да се види *нещо* при хилядократно увеличение е направо невероятен. В момента пред себе си виждате микробиологията на един динозавър.

Това беше нещо изключително. Дори този малък образец си беше чиста проба палеонтологично откритие. А като си помислеше, че вероятно имаше цял динозавър като този, ако информацията му беше точна... Съвършеното вкаменено туловище на тиранозавър рекс, пълно — стомахът, без съмнение с последната погълната храна, мозъкът в цялото му великолепие, кожата, перата, кръвоносните съдове, репродуктивните органи, носните кухини, черния дроб, бъбреци, далак — болестта, от която е страдал, раните му, историята на живота му, всичко, идеално запечатано в камък. Това, до което бяха стигнали, бе най-близкото до „Джурасик парк“ в реалния свят.

Мелъди кликна върху следващото изображение.

— Това е костният мозък...

— Почакай — спря я Корвъс. — Какви са тези тъмни неща?

— Какви тъмни неща?

— Отзад, в последното изображение.

— О, тези. — Тя се върна към предишния образ и Корвъс посочи върху него някаква малка частица.

— Какво е това?

— По всяка вероятност артефакт от процеса на фосилизация.

— Не е ли вирус?

— Твърде голямо е. И твърде рязко очертано, за да е част от примитивната биология. Напълно сигурна съм, че е микрокристално нарастване, може би хорнбленда^[1].

— Напълно си права. Съжалявам. Продължавай.

— Бих могла да го разложа с рентгенов спектрометър с алфа-частици, да видим какво ще стане.

— Добре.

Тя мина през друга серия микрографии.

— Това е страхотно, Мелъди.

Тя се обърна към него с пламнало, сияещо лице.

— Мога ли да ви попитам нещо?

Той се поколеба и се стегна вътрешно. Щеше да има нужда от помощта ѝ, беше ясно, и щеше да е много по-добре да подхвърли няколко трошици слава на лабораторната асистентка, отколкото да включи други куратори в проекта. Мелъди нямаше контакти, не бе влиятелна и нямаше перспектива, щеше да си остане просто една от многото доктори на науките на ниска позиция с мизерна заплата. Толкова по-добре, че е жена и не биха я вземали много на сериозно.

Той обви ръка около нея и се наведе по-близо.

— Разбира се.

— Има ли още от това нещо?

Корвъс не можа да се сдържи и се усмихна.

— Предполагам, Мелъди, че става въпрос за цял динозавър.

---

[1] Скалообразуващ минерал, изграден от силикати на калция, магнезия и желязото. — Б.пр. ↑

24.

Сали се почувства по-скоро обезпокоена, отколкото въодушевена от компютърната разпечатка, която Том бе разгънал върху кухненската маса.

— Става все по-лошо и по-лошо — въздъхна тя.

— Имаш предвид все по-добре и по-добре. Точно тази информация ми трябваше, за да разбера кой е онзи мъж и да открия дъщеря му.

Напълно в стила на Том, помисли си Сали — инат, воден от някакво дълбоко вкоренено чувство за вина, което го вкарваше в неприятности. И почти бе довело до убийството му в Хондурас.

— Виж, Том — този човек е търсил фосили в обществена земя. Със сигурност е свързан с черния пазар на вкаменелости и може би с организираната престъпност. Бил е лош човек и са го убили. Не би искал да се замесваш в това. И дори да *намериш* дъщеря му, фосилите няма да станат нейно притежание. Сам каза, че са на държавата.

— Обещах на умиращ човек и точка по въпроса.

Сали въздъхна с раздражение.

Том обикаляше около масата като пантера, която издебва плячката си.

— Все още не си казала какво мислиш за всичко това.

— Възхитена съм, разбира се, но не това е *въпросът*.

— Точно това е *въпросът*. Това е най-важното палеонтологично откритие досега.

Независимо от всичко Сали бе силно привлечена от странното изображение. Беше неясно, размазано, но се виждаше, че не е просто скелет. Беше динозавър, цял, погребан в скалата. Лежеше на една страна, с отметнат назад тил, с отворени челюсти, двата му предни крайника бяха вдигнати, сякаш се опитваше да се освободи.

— Как се е мумифицирал толкова добре?

— Трябва да е било някакво почти уникално съчетание на обстоятелства, което дори не смея да си представя.

— Възможно ли е да е останал някакъв органичен материал?
ДНК например?

— Това нещо е на повече от шестдесет и пет милиона години.

— Изумително е колко добре изглежда, сякаш ще завони всеки момент.

Том се ухили.

— Не за пръв път се открива мумифициран динозавър. Например през миналия век един търсач на динозаври, Чарлз Стърнбърг, открил мумифициран птичечовков динозавър в Монтана. Спомням си, че съм го виждал като дете в Природонаучния музей в Ню Йорк, но той не е толкова запазен, колкото този.

Тя взе принтерното копие.

— Сякаш е умрял в агония, виж го как е извил врата си и е отворил челюсти.

— Не е *той*, *тя* е.

— Сигурен ли си? — Тя се вгледа внимателно. — Не виждам нищо, освен едно неясно петно.

— Женските тиранозаври вероятно са били по-големи и по-свирепи от мъжките. И тъй като това е най-големият открит досега тиранозавър рекс, логично е да се предположи, че е женски.

— Голямата Берта.

— Това усукване на врата е причинено от изсъхване и скъсяване на сухожилието. Повечето намерени скелети на динозаври са с изкривени вратове.

Сали подсвирна.

— Сега какво? Да не би да имаш план?

— Определено. Само няколко души го осъзнават, но тук съществува процъфтяващ черен пазар на вкаменелости. Фосилите от динозаври носят много пари, а някои от тях струват милиони. Като този например.

— Милиони?

— Последният е продаден за над осем милиона, а това е било преди десет години. Този красавец ще струва поне осемдесет.

— Осемдесет милиона?

— Приблизително.

— Кой би дал такива пари за един динозавър?

— А кой би дал такива пари за една картина? Един ден ще се разменят тиранозавър рекс срещу Тициан.

— Отбелязвам си.

— Проучил съм го. Има много колекционери, особено в Далечния Изток, които са готови да платят почти всичко за ефектни фосили от динозавър. Толкова много от онова, което се върти на черния пазар е изнесено контрабандно от Китай, че държавата е прокарала закон, според който динозаврите са част от националното наследство. Но това, разбира се, не спряло потока. В наши дни всички искат да притежават нещо такова. Най-големите и най-добре запазени динозаври все още идват от американския Запад — и повечето от тях са открити на територия, собственост на държавата. Ако искаш такова нещо, трябва да го откраднеш.

— Което е направил и онзи човек.

— Точно така. Бил е професионален търсач на динозаври. В света няма чак толкова много такива. Няма да е трудно да разбере кой е, ако попитам точните хора. Всичко, което трябва да направя, е да намеря точните хора.

Сали го погледна изненадано.

— И как точно си го представяш да стане?

Том се ухили.

— Запознайте се с Том Бродбент, пълномощник на господин Ким, саможивият южнокорейски индустриалец и милиардер. Господин Ким търси да купи големи фосили от динозавър, парите не са проблем.

— О, не!

Той се засмя и прибра принтерното копие в джоба си.

— Измислил съм го. Шейн ще се занимава в клиниката в събота, докато двамата с теб летим към Тъксън, световната столица на фосилите.

— Двамата?

— Не искам да те оставям сама, докато наоколо броди някакъв убиец.

— Том, вече съм планирала детското празненство със състезания за събота. Не мога да го отменя.

— Не ме интересува. Не те оставям тук сама.

— Няма да съм сама. През целия ден ще съм заобиколена от хора. Ще съм на сигурно.

— Не и през нощта.

— През нощта ще взема господин „Смит & Уесън“ при мен — сам знаеш, че боравя отлично с оръжие.

— Можеш да отидеш в някоя рибарска хижа за няколко дни.

— Няма начин. Те са толкова изолирани. Там ще се чувствам далеч по-неспокойна.

— Тогава защо не отидеш на хотел?

— Том, *знаеш*, че не съм безпомощна женичка, която непрестанно трябва да бъде наглеждана. Иди до Тъксън и си губи времето с твоя господин Ким колкото искаш. Добре ще съм.

— Няма начин.

Тя го натисна още малко.

— Ако чак толкова се безпокоиш, тръгни рано сутринта и се върни вечерта. Така ще имаш на разположение целия ден. Тъкмо ще си направим обичайния пикник в петък, нали?

— Разбира се. Но колкото до съботата...

— Да не планираш да оставиш въоръжена охрана? Стига бе. Отиваш рано в Тъксън и се връщаш преди мръкнало. Мога да се грижа за себе си.

ВТОРА ЧАСТ ЧИКСКЪЛЪБ

Тиранозавър рекс беше творение на джунглата. Живееше в най-дълбоките гори на Северна Америка, не дълго след като била откъсната от древния континент Лавразия. Територията ѝ включваше повече от осем хиляди квадратни километра и се простираше от крайбрежията на древното вътрешно море Ниобрара до подножията на току-що създадената планина Роки Маунтинс. Това беше един субтропичен свят с безкрайни гори от огромни дървета, каквито никога след това не са съществували. Имаше араукарии, които достигаха височина от почти петстотин стъпки, гигантски магнолии и чинари, мета секвои, огромни палми и папратови дървета. Височината на зеления покров не позволяваше до почвата да достига много светлина, в резултат на което долу имаше достатъчно свободно жизнено пространство за огромните хищни динозаври и тяхната плячка, за да разиграват голямата драма на живота.

Тиранозавър рекс живееше през последната епоха на разцвет на динозаврите. Епоха, която би продължила неопределено дълго, ако не бе внезапно прекъсната от най-голямото природно бедствие, сполетявало някога планетата Земя.

Делеше си горите с множество други същества, включително с любимата си плячка, два вида птицечовкови динозаври и едмонтозаври. Понякога нападнаше самотни трицератопси, но ги избягваше в стадо, следваше ги отдалеч и издебваше болни и умиращи екземпляри. По онова време по земята бродеха вид огромни бронтозаври, аламозаврите, но тиранозавърът рядко ги преследваше, предпочитайки да се задоволи с мършата, отколкото да рискува да ги убие. Прекарваше голяма част от времето си да ловува по крайбрежията на древните морски басейни. В дълбините им живееше хищник, по-голям дори от самия него — дълъг петдесет стъпки крокодил, познат като деинозукус, единственото животно,

способно да убие тиранозавър рекс, достатъчно неблагоразумен, за да се осмели да навлезе в чужда територия, преследвайки плячка.

Той ловуваше също лептоцератопси, по-малки динозаври с големината на сърна, с папагалоподобна човка и предпазна яка отзад на врата. Друг динозавър, който нападнаше, макар и предпазливо, беше анкилозавърът, както и почти братовчед си — нано тиранозавъра, по-малка и по-бърза версия на самия него. Понякога се случваше да нападне стар и немощен толозавър — вид със заплашителни рога, осем стъпки дълга глава — най-големият открит череп на сухоземно животно.

Почвата и дърветата гъмжаха от бозайници, които тиранозавърът едва забелязваше — хранещи се с плодове гризачи, двуутробни, най-ранните предшественици на кравата (животно с големината на плъх) и първия примат на света — същество, наречено Пургаториус, което се хранеше с насекоми. Съществуваха и динозаври, които той не можеше да ловува: например орнитомимусът, динозавър с размерите на щраус, който можеше да изминава повече от сто и дванадесет километра на час.

Тиранозавърът беше същество с навици. По време на дъждовния сезон, когато реките и блатата излизаха от коритата си, той се придвижваше на запад към по-високите участъци на предпланините. А когато настъпеше сухият сезон, след чифтосването, понякога се отправяше към верига от пясъчни хълмове, от подветрената страна на угасналите вулкани, за да си направи гнездо и да измъти яйца. Когато дъждовете започваха, той се връщаше обратно в големите гори, които се намираха по крайбрежието на Ниобрара.

Климатът беше горещ и влажен. Нямаше полярни ледени шапки, нямаше ледници — земята се намираше в хватката на един от най-горещите климатични цикли в своята история. Нивото на океана никога не се бе покачвало толкова високо. Огромни части от континентите лежаха под водата на вътрешни морета. Грамадни рептилии кръстосваха въздуха, земята и водата и това продължи двеста милиона години. Динозаврите се оказаха най-успешният клас от животинския свят, населявал някога планетата Земя. Бозайниците съществуваха съвместно с динозаврите почти сто милиона години, но те никога не станаха толкова много. Най-

големият бозайник от епохата на динозаврите беше с размерите на кутия за хляб. Рептилиите бяха заели всички по-високи, подходящи за живот ниши.

А тиранозавър рекс окупира най-високите. Той управляваше върха на хранителната верига. Беше най-голямата биологична машина за убиване, съществувам някога на земята.

1.

Сутрешното слънце грееше над високите плата и сипеше жар над земята. Джими Уилър спря в сянката на една хвойна и побърза да седне на близкия камък. Хернандес се отпусна до него с плувнало в пот лице. Уилър извади от раницата си термоса с кафе и наля една чаша за помощника си и една за себе си, след което отвори пакета „Марлборо“. Уийтли бе поел напред с кучетата и той сега ги гледаше как пресичат бавно голото плато.

— Ама че горещина.

— Да-а-а — съгласи се Хернандес.

Уилър всмукна дълбоко от дима, зареял поглед в безкрайния пейзаж от червени и оранжеви каньони, куполообразни канари, върхове, хребети, хълмове и плата — триста хиляди акра, дяволски безнадеждно, когато спреш и помислиш. Той присви очи срещу ярката светлина. Тялото направо щеше да изгори на дъното на някой от стотиците каньони, ако не бе хвърлено в някоя бог знае каква дупка или ниша, каквито наоколо имаше достатъчно.

— Не беше добре, че Уийтли не тръгна, когато следата беше още прясна — въздъхна Хернандес.

— Можеш да го кажеш отново, нищо няма да се промени.

Един малък самолет бръмчеше горе в небето — търсеше ниви с марихуана.

Уийтли се появи отвъд възвишението срещу тях с четири тежки манерки, праметнати през рамо, опитвайки да се задържи по дългия хлъзгав наклон, който блестеше в горещината. Двата му развързани копия тичаха пред него изплезили езици и душеха земята.

— Обзалагам се, че сега Уийтли съжалява — каза Уилър. — Трябва да носи вода за себе си и за кучетата.

Хернандес се ухили:

— Какво мислиш? Имаш ли някакви теории?

— Първоначално си мислех, че е било дрога. Но вече смятам, че се касае за нещо по-голямо. Става нещо тук, в което са замесени двамата — Бродбент и монахът.

Уилър всмукна и хвърли фасата надолу по голата скала.

— Какво например?

— Нямам представа. Но търсят нещо. Помисли само — Бродбент разправя, че язди часове наред нагоре-надолу, за „удоволствие“. Гледай го ти, кучия му син! Ти би ли яздил просто за удоволствие?

— Няма начин.

— И видиш ли, случайно минавал наблизко и открил онзи иманяр точно след като онзи бил застрелян. По мръкнало, на дванайсет-тринайсет километра от пътя, направо сред нищото... Случайност? Стига бе.

— Да не мислиш, че той го е застрелял?

— Не. Но е замесен. Крие нещо от нас. Както и да е, два дни след стрелбата той отива горе да се срещне с този монах, Уайман Форд. Поразрових се около този тип, изглежда, че и той доста скита из пустинята, не се прибира с дни наред.

— Да-а-а, и какво таткова може да търсят?

— Това е въпросът. Има обаче нещо, което ти, Хернандес, не знаеш. Накарах Силвия да види дали в системата има нещо за този монах. И можеш ли да познаеш? Бил е в ЦРУ.

— Майтапиш се.

— Не знам цялата история, но изглежда, че е напуснал Бюрото внезапно, пристигнал в манастира и те го приели. Преди три и половина години.

— И какво е правил в ЦРУ?

— Не мога да разбера, знаеш как е. Жена му също работела там, но била убита при изпълнение на служебния си дълг. Той е герой. — Уилър всмукна нова порция дим, усети вкуса на горчивия филтър и запокити фасата. Испитваше странно чувство на задоволство да замърсява този примитивен пейзаж, това място, което крещеше в ушите му: „*Ти си никой, ти си нищо!*“ през целия ден. Внезапно той се изправи. Беше забелязал черна точица, която се движеше по един не много отдалечен нисък хребет, напредвайки към някакви високи скали. Вдигна бинокъла, който висеше на врата му и се взря.

— Добре, добре. Говорим за дявола...

— Да не би да е Бродбент?

— Не. Тъй нареченият монах. С два чифта бинокли около врата. Точно както ти казвам: този човек търси нещо. По дяволите, давам си

едната топка да разбере какво търси.

2.

Мадокс „Тревата“ се спря на прага на хижата, която бе наел, закачи палец на гайката на колана си и вдиша аромата на затоплените от сутрешното слънце борови иглички. Като примижа на яркото слънце, той вдигна чашата с кафе към устните си и отпи шумно. Беше се успал; часовникът показваше почти десет. Отвъд върховете на боровите се виждаха далечните върхове на Канхилон Маунтинс, огрени от сребърна светлина. Той излезе навън, каубойските му ботуши изтракаха кухо по дървото, и спря под табелката „Зала“. Побутна я леко с пръст и тя се разлюля напред-назад със скърцане на ръждясалите си панти.

Погледна надолу. Не беше останало много от лагера на ГКООС; повечето от постройките на Комитета за опазване на околната среда бяха рухнали и навсякъде се виждаха плочи изгнило дърво с прорасли през тях храсти и хилави дръвчета. Той допи кафето си, закачи чашата на оградата и се спусна по дървените стъпала към старата главна улица на града. Мадокс трябваше да признае, че в сърцето си беше селско момче. Обичаше да е сам, далеч от улиците, от шумния трафик, сградите и тълпите. Когато всичко свършеше, можеше да си купи някое местенце като това тук. Можеше да продължи да върти „Трудни времена“, да си живее живота мирно и спокойно с двойка госпожици за компания и не му трябваше нищо друго.

Той тръгна по черния път с ръце в джобовете като си подсвиркваше тихо. В другия край на града улицата премина в буренясала пътека, която водеше към дефилето. Мадокс продължи, разсичайки тревата с ботушите си. Наведе се и взе една пръчка и започна да обезглавява високите бурени, докато вървеше. Ботушите му поскърцваха ритмично.

След две минути се озова пред забита в пътя табелка, която гласеше:

**ОПАСНОСТ: НЕОБОЗНАЧЕНИ МИННИ ШАХТИ
НЕ ПРЕМИНАВАЙ!**

СОБСТВЕНИКЪТ НЕ ОТГОВАРЯ ЗА НЕЩАСТНИ СЛУЧАИ

В гората беше тихо, вятърът едва доловимо стенеше в листата на дърветата. Мадокс се промъкна покрай табелката. Пътеката леко се изкачваше, следвайки сухото речно корито. Десет минути равномерен ход — и се озова на старо сечище. Отдясно се издигаше открит хълм с пътека за нагоре. Той пое по пътеката, която минаваше успоредно, точно под върха и продължи около четиристотин метра, преди да достигне до разрушена шахта от дървени пръти, заобикаляйки входа към стар минен тунел. На вратата имаше нов катинар и верига, наред с още една табелка, забраняваща преминаването; Мадокс бе забелязал и двете още предишния ден.

Той измъкна ключа от джоба си, отключи и пристъпи в хладното, изпълнено с мирис на треви помещение. Двойка стари железопътни релси водеха към тъмен отвор в скалата, преграден с тежка желязна врата, също с катинар. Отключи и нея и я отвори, като я залюля на прясно смазаните ѝ панти; вдъхна миризмата на опушен камък и мухъл и светна фенерчето, като внимаваше да не стъпи върху редиците от стари железопътни траверси и локви вода. Тунелът се врязваше в живата скала и тук-там, където скалата бе мухлясала и пропукана, таванът беше укрепен с масивни дървени греди.

След стотина стъпки тунелът изви наляво. Мадокс мина зад ъгъла и фенерчето му освети водосборната яма в тунела. Той пое по лявото разклонение и то скоро го изведе до задънен край, където бе издигнал стена от дървени греди, закована към подпорната конструкция на мината, за да направи малка затворническа килия. Приближи се към дървената стена и я потупа гордо. Солидна като скала. Бе започнал предишния ден по обяд и бе работил до среднощ, дванайсет часа без прекъсване, тежък физически труд.

Промъкна се през незавършения отвор в малко помещение, изградено в задънения край на тунела. Измъкна керосиновия фенер от куката, вдигна стъклото, запали фитила и го закачи на един гвоздей. Приветливият жълт блясък освети помещението — по всяка вероятност осем на десет стъпки. Не беше чак толкова лошо място, помисли си Мадокс. Беше сложил покрит с чист чаршаф матрак в

единия ъгъл, готов за употреба. Наблизо стоеше стара дървена макара от кабел, която служеше за маса, два стари стола, измъкнати от разрушена къща, кофа с вода за пиене и друга — вместо тоалетна. Насреща, закрепен в камъка на отсрещната стена, бе забил четири половин инчови стоманени ябълковидни болтове, всеки от които със закалена верига и белезници — две за ръцете и две за краката.

Мадокс спря за момент, за да се полюбува на добре свършената си работа и се учуди още веднъж на късмета си, че е успял да открие всичко това. Тунелът не само бе идеален за целите му, но той бе успял да намери по-голямата част от гредите на самото място, стари мертеци и дъски, натрупани в дъното на мината, където бяха оцелели от безмилостните опустошения на времето.

Той прекъсна приятния си унес и погледна към грубото механично съоръжение, което лежеше върху варела, разяден от влага. Поглади го и го наклони заедно с болтовете, след което погледна нагоре. Още няколко греди и щеше да бъде готов. Вместо врата, която би била уязвима, щеше да сложи три греди на отвора — просто, здраво и напълно сигурно решение. Налагаше се да влезе и излезе най-много още няколко пъти.

Пещерата бе влажна и топла. Мадокс съблече ризата си и я пусна върху гредите. Раздвижи добре стегнатото си мускулесто тяло, направи няколко упражнения за разтягане, след което вдигна тежката безжична „Макита“ и ѝ сложи нова батерия. Отиде до старата купчина дървени греди, изпробва няколко от тях с една отвертка, докато намери подходящата, оразмери я, отбеляза точица с молива и започна да пробива. Воят на бормашината отекваше в пещерата и мирисът на старо, опушено дърво го удари в ноздрите, когато кафявите дъбови стърготини започнаха да се извиват и да падат от прясно издълбаната дупка. След малко завърши, вдигна гредата и я понесе с леко олюляване напред. След като я закрепил на подходящото място с гвоздей, проби съответна дупка и в закрепената отзад греда, пъхна осемнадесетинчов болт, нави шестостенна гайка и затегна с ключ толкова здраво, че тя потъна цял четвърт инч навътре в дървото.

Никой, дори най-отчаяният, не би могъл да го развинти.

След час Мадокс бе свършил всичко, оставяйки единствено отвора на вратата. Трите греди, които щяха да затворят отворието, лежаха наблизо пробити и готови да бъдат поставени.

Мадокс мина по дължината на стената, плъзна ласкаво ръка по гредите и с рев стисна една от тях между едрите си ръце, дръпна я рязко и започна да я движи напред-назад с всичка сила, нагоре и надолу, като крещеше, ругаеше и блъскаше рамене в стената отново и отново. Той се завъртя, вдигна дървената маса и я запрати към стената от дървени трупи, крещейки: „Кучи синове! Копелета! Всичките ще ви избия, ще ви изкормя до един!“

Внезапно спря. Дишаше тежко и шумно. Извади от раницата си кърпа за ръце и избърса потта по гърдите и раменете си, попи зачервеното си лице и прокара пръсти назад по косата. Без да се бави повече, облече ризата си и отново разкърши рамене.

Едва тогава си позволи да се ухили. Никой не би могъл да се измъкне от неговия затвор. Никой.

3.

Уайман Форд изтупа праха от полите на расото си и седна на дънера от усукан хвойнов ствол. Беше изминал почти трийсет и два километра от манастира и бе стигнал възвишенията на Навахо Рим, най-дългото плато, което се простираше в продължение на мили покрай южната граница на Еко Бедлендс. Далеч зад него лежеше аленият каньон „Ранчото на призраците“; гледката на северозапад бе обрамчена от заснежените върхове на Канхилон Маунтинс.

Форд извади четири топографски карти в мащаб 1:24000 от раницата си, разгъна ги и ги остави настрани на земята, като затисна краищата им с камъни. Отне му няколко минути да се ориентира, визуално напасвайки различни природни обекти към съответните им очертания върху картите. Вдигна бинокъла и започна да оглежда Еко Бедлендс, търсеше скална формация, която да прилича на онази от компютърната разпечатка. Когато забележеше нещо обещаващо, отбелязваше местоположението му на картата с червен молив. След петнайсетина минути свали бинокъла, обнадяден от онова, което бе видял. Не бе открил съвършено съвпадение, но колкото повече гледаше безкрайните каньони, пресичащи Еко Бедлендс, толкова повече се убеждаваше, че скалата, в която се намира мумифицираният тиранозавър рекс, трябва да е някъде тук. Куполовидната форма в разпечатката изглежда бе характерна за пустинните формации, които можеше да види от удобната си позиция. Проблемът беше, че голяма част от гледката му бе блокирана от плата или ръбове на каньони. В добавка към затрудненията, компютърната разпечатка даваше само двуизмерен разрез на скалата. Не можеше да се каже как би изглеждала от различен ъгъл.

Той отново вдигна бинокъла и продължи да изследва, докато очите му обходиха търпеливо всичко, което можеше да види оттук. Беше време да се придвижи към мястото, което бе отбелязал на картата като „Позиция 2“, малко възвишение в далечния край на Навахо Рим, който стърчеше като ампутирани палец. Щеше да падне голямо ходене,

но със сигурност си струваше усилията. Оттам би могъл да види почти всичко в пустинята.

Вдигна манерката си и я разклати, установявайки със задоволство, че е пълна повече от половината. В раницата имаше и друга, съвсем пълна. Ако внимаваше, нямаше да има проблеми с водата.

Отпи малка глътка и тръгна към острието на Навахо Рим.

Докато крачеше, изпадна в приятен унес, породен от физическото усилие. Беше казал на абата, че се нуждае от малко време за размисъл в пустинята и бе обещал да се върне за молитвата в третия час на следващия ден. Сега за това не можеше да става и дума и ако тръгнаше към пустинята, щяха да му трябват два, че и повече дни, за да се върне обратно. Абатът нямаше да има нищо против — беше свикнал Форд да се усамотява, отдаден на молитви и духовен размисъл. Само че този път Форд имаше неясното чувство, че върши нещо лошо. Бе заблудил абата относно целта на това си пътешествие; само защото се е молил, гладувал и се е отказал от телесен комфорт в пустинята, не означаваше, че дири духовен мир и единение с Бога. Осъзнаваше, че бе позволил да се замеси в интригата, в мистерията, в тръпката от търсенето на динозавъра. Манастирът му бе дал дара да се самонаблюдава, нещо, което преди не бе обичал особено, но сега използваше, за да разсъждава над мотивите си. *Защо* правеше това? Не беше, за да възстанови динозавъра за американския народ, колкото и да му се искаше да си мисли, че е подтикван от алтруистични мотиви. Не беше за пари, и съвсем определено — не за слава.

Правеше го заради нещо по-дълбоко, някаква слабост на характера, някакъв копнеж за приключения и вълнения. Преди три години бе взел решение — по онова време импулсивно, но до този момент вече добре обмислено и затвърдено с молитви — да се оттегли от света и да посвети живота си в служба на Бога. Дали тази малка експедиция беше в името господне?

Кой знае защо му се струваше, че не.

При все тези мисли, като че в плен на чужда сила, брат Уайман Форд продължаваше да крачи по оглозганите от ветровете скали на Навахо Рим, с очи вперени в далечното възвишение.

4.

Айън Корвъс стоеше до прозореца, когато чу телефонния звънец на бюрото си и гласът на секретарката, който обяви:

— Господин Уормъс от Бюрото за управление на земите е на първа линия.

Корвъс бързо се плъзна зад писалището, вдигна телефонната слушалка и заговори с най-приветливия си тон:

— Господин Уормъс, здравейте. Предполагам, че сте получили молбата ми за разрешително.

— Разбира се, професоре. Ето я тук пред мен. — Дрезгавият западен акцент стържеше ушите на Корвъс. *Професоре*. Откъде ги изравят тези?

— Някакви проблеми?

— Всъщност, да. Предполагам, че е случаен пропуск, но не виждам тук никакви данни за местоположение.

— Не е пропуск, господин Уормъс. Не съм включил тази информация. Става въпрос за изключително ценен образец, с висок риск за грабеж.

— Оценявам това, професоре — долетя провлаченият отговор, — но високите плата са обширна територия. Не можем да издадем дори на музей разрешително за събиране на палеонтологични образци, без информация за мястото.

— Става въпрос за нещо, което струва милиони на черния пазар. Съобщаването на тази информация дори на вашето Бюро е риск, който аз трудно бих поел.

— Разбирам ви, сър, но ние държим цялата информация под ключ. И е много просто: няма данни — няма разрешително.

Корвъс си пое дълбоко дъх.

— Определено бихме могли да ви дадем най-обща информация...

— Не, господине — прекъсна го мъжът отсреща. — Изискваме община, район на действие, участък и GPS координати. Иначе не можем да направим нищо.

Корвъс усети, че направо му причернява. Вдиша дълбоко и се опита да смекчи тона си.

— Безпокоя се, защото — както може би си спомняте — миналата година в окръг Маккоун, Монтана, бе задигнат първокачествен диплодок веднага, след като разрешителното бе регистрирано.

— Задигнат?

— Откраднат.

Носовият глас продължи с досада:

— Не отговарям за окръг Монтана в Бюрото, така че не знам за никакъв *откраднат* диплодок. Тук в Ню Мексико изискваме координатите на мястото, за да издадем документ за събиране на образци. Ако не знаем къде се намира обектът, как ще ви разрешим да го вземете оттам, как ще предотвратим вземането му от някой друг? Или може би трябва да издадем мораториум върху събирането на всички фосили, които не носят печалба, докато вие си вземете вашия? Не мисля така.

— Разбирам. Ще ви дам координатите на мястото колкото се може по-скоро.

— Виждам, че ме разбирате. Това вече е друго нещо.

Корвъс изчака.

— Тук няма нито снимки, нито план към молбата. Предполагам, че са в Приложение А. Казано е точно и ясно: „*Разрешителното трябва да бъде придружено от научна скица на мястото, която да показва разположението на вкаменелостите, заедно с някакви земемерски снимки, ако съществуват такива, както и снимки на въпросния образец*“. Трябва да разполагаме с някакво доказателство, че наистина има такова нещо.

— Откритието е скорошно, а мястото е доста отдалечено. Не бяхме в състояние да се върнем, за да правим снимки. Просто исках да съм сигурен, че другите пристигащи молби за същата вкаменелост нямат никакво предимство да я получат.

Бюрократът отсреща изсумтя.

— Предимство има първият. Първенството по закон се полага на първия музей или университет, сертифициран по 501 (с) (3), който подаде официално заявление. Трябва да ви кажа, професоре, че в това

тук ваше заявление няма достатъчно материал, за да можете да претендирате за такова първенство.

Корвъс изскърца със зъби. *В това тук ваше заявление.*

— Трябва да има начин да се получи предимство и без да се посочват точните координати.

От другия край последва дълго, високомерно сумтене. Корвъс усети как кръвта пулсира в слепоочията му.

— Както вече казах, когато приведете документите си в ред, ще издадем разрешителното. Не и преди това. Ако някой друг представи разрешително за същия фосил — ами, това не е наш проблем. Пръв идва — пръв получава.

— По дяволите, човече! Колко цели тиранозавъра рекс смятате, че има? — избухна Корвъс.

— Успокойте се, професоре.

Корвъс положи неимоверни усилия да се овладее. Това бе последният човек на света, когото би си позволил да вбеси. Той беше бюрократът; който имаше властта да му отпусне разрешително за събиране на фосилите на федерална територия.

— Моля да ме извините за необмислените думи, господин Уормъс. Ще ви предоставя исканата информация веднага щом мога.

— Следващия път — произнесе монотонно мъжът, — когато искате разрешително за събиране на фосили на федерална земя, си отделете достатъчно време да попълните документите си както трябва. Ще улесните работата ни. Това, че сте голям нюйоркски музей не означава, че не трябва да спазвате правилата.

— Извинете ме още веднъж.

— Приятен ден.

Корвъс остави слушалката на вилката подчертано внимателно. Пое си дълбоко въздух и приглади назад косата си с трепереща ръка. Арогантен задник! Той погледна часовника: пет часът, което означаваше три в Ню Мексико. Мадокс не се бе обаждал четиридесет и осем часа, да го вземат мътните! Последния път, когато бяха говорили, изглеждаше, че всичко е под контрол, но за два дни много неща можеха да се случат.

Той закрачи из офиса си, обърна се към прозореца и спря да погледне навън. Вечерните гребни лодки току-що излизаха в езерото и

той се хвана, че търси с поглед бащата и сина. Но, разбира се, те не бяха дошли, пък и защо да идват? — веднъж бе достатъчно.

5.

Шест часът. Слънцето се бе спуснало зад ръба на каньона и жегата на деня намаляваше, но въздухът все още бе тежък и неподвижен между стените от пясъчник. Уилър, който продължаваше да набива тежко крак по поредния безкраен каньон, внезапно чу лай от кучетата зад завоя, последван от дрезгавия вик на Уийтли. Той погледна Хернандес.

— Май са открили нещо.

— Аха.

— Лейтенант! — долетя изплашения глас на Уийтли. — Лейтенант!

ИстERICният кучешки лай и викът отекнаха и стигнаха до слуха му силно изопачени от тесните стени на каньона, сякаш излизаха от гигантски тромбон. Въпреки че търсенето му бе дотегнало, Уилър се сепна.

— Време е — каза Хернандес и късите му крачета заприпкаха напред.

— Надявам се Уийтли да си държи кучетата под контрол.

— Помниш ли миналата година, когато изядоха останките на онзи старец...

— Добре, добре — прекъсна го припряно Уилър. Когато мина последния завой, той видя, че Уийтли изобщо не е в състояние да удържи кучетата. Беше изгубил каишката на едното и безуспешно се опитваше да издърпа назад другото, докато двата песа ровеха с муцуни пясъка в основата на една тясна чупка в стената на каньона. Хернандес и Уилър се спуснаха напред и грабнаха каишките, като се мъчеха с всичка сила да издърпат кучетата към камъните.

Запъхтян и със зачервено лице, Уилър огледа мястото. Пясъчният слой бе нарушен от кучетата, но не беше голяма загуба, като се имаше предвид, че проливният дъжд от миналата седмица вече бе отмил всички следи. Не виждаше нищо, което да показва, че под пясъка е онова, което търсят — освен едва доловима миризма, която бризът донасяше до ноздрите му. Зад него кучетата скимтяха.

— Пусни ги да ровят.

— Да ровят? — повтори Хернандес, а върху кръглото му лице се изписа тревога. — Дали не трябва да изчакаме криминалистите и медицинските инспектори?

— Още не знаем дали сме намерили тялото. Току-виж се оказал мъртъв елен. Не можем да домъкнем тук целия екип криминалисти, преди да сме сигурни.

— Мисля, че си прав.

Уилър вдигна раницата си и извади двете мистрии, които бе взел, като хвърли едната на Хернандес. — Съмнявам се, че е много надълбоко. Нашият убиец, мътните да го вземат, не е разполагал с много време.

Той клекна и започна да изгребва рохкавия пясък, като го хвърляше настрана. Хернандес правеше същото от срещуположната страна и скоро около тях се издигнаха две грижливо оформени купчини, които по-късно съдебните следователи щяха да пресеят. Докато се занимаваше с пясъка, той хвърляше по едно око и за улики — части от облекло или лични вещи, — но не се показва нищо. Дупката ставаше все по-дълбока, а пясъкът от сух премина във влажен. *Със сигурност има нещо отдолу*, помисли си Уилър, когато миризмата се усили.

На три стъпки от повърхността мистрията му одраска нещо косматото и меко. Внезапно в ноздрите го удари силна воня. Той поразрови още малко, като дишаше през устата. Нещото беше заровено от пет дни във влажния пясък при четиридесет градусова температура и миришеше ужасно.

— Не е от човек — каза Хернандес.

— И сам виждам.

— Може би е елен.

Уилър заби мистрията по-дълбоко. Кожата беше твърде грапава, за да е на елен. След малко под мистрията му започнаха да се откъсват парче подир парче кожа и отдолу се разкри слузеста кафеникаво розова плът. Не беше елен: беше магаре. Магарето на иманяря, онова, за което Бродбент беше споменал.

Той се изправи.

— Ако има нещо, тук ще е. Дръж онази страна, аз продължавам отсам.

И те отново се заловиха с пясъка. Уилър запали цигара и я задържа между устните си, надявайки се да прогони поне малко от зловонието, което се разнасяше.

— Има нещо.

Уилър изостави позицията си и клекна до Хернандес. Изхвърлиха още малко пясък и пред погледа им се разкри нещо дълго и набъбнало. Измина известно време, преди Уилър да осъзнае, че е ръка. Втора вълна смрад изпълни сякаш цялото му тяло, различна и далеч по-гадна. Той пое с целия си дроб цигарения дим, но положението не се промени особено: усещаше миризмата на мъртвото тяло. Изправи се, запуши устата и носа си и отстъпи назад.

— Добре. Достатъчно. Труп е — това е единственото, което ни интересува.

Хернандес удари още няколко пъти с мистрията си, нетърпелив да се махне от импровизирания гроб. Уилър си вееше с ръка и пушеше настървено, сякаш се надяваше цигареният дим да изтласка от дробовете му миризмата на смърт. Пристъпи от крак на крак и се огледа. Кучетата се въртяха около скалата и скимтяха неспокойно. Защо? Гладни ли бяха?

— Къде е Уийтли? — попита Хернандес и се огледа.

— Да ме вземат мътните, ако знам. — Виждаше пресните отпечатъци от стъпките на кучкаря, които се изкачваха нагоре по каньона. — Ще отидеш ли да видиш какво прави?

Хернандес тръгна нагоре и скоро изчезна зад ъгъла. Върна се след няколко минути със самодоволна усмивка.

— Повръща.

6.

Петъчната утрин изгря безукорно синя. Ято кресливи сойки се стрелна в боровете; тополите хвърляха дълги сенки по ливадата. Том беше нахранил конете и сега водеше любимия си жребец Нок да го оседлае. Сали се присъедини с жълтеникавия си кон Сиера и продължиха, без да говорят, да ги чешат, да почистват копитата им и да ги оседлават.

Когато тръгнаха, имаше само спомен за прохладата в зелените сенки на тополите покрай реката. Хълбоците на Пидернъл Пийк се издигаха от дясната им страна, стръмните им наклони завършваха в отсечения връх, станал известен от картините на Джорджия О'Кийф. Том и Сали се движеха в мълчание, предпочитаха да не разговарят по време на езда — удоволствието да са заедно им стигаше. Наближиха брода и конете нагазиха в плиткия поток, все още леден от топящия се сняг в планините.

— Сега накъде, каубой? — попита Сали.

— Към потока Барънкоунс.

— Чудесно.

— Шейн се справя — каза Том. — Мога да отсъствам през целия следобед.

Почувства леко боцване на вина. През последната седмица се беше осланял на Шейн далеч повече от обикновено.

Стигнаха до скалите и поеха по тясната пътека за нагоре. Над главите им кръжеше ястреб. Въздухът миришеше на тополи и прах.

— По дяволите, обичам това място — усмихна се Сали.

Пътеката извиваше нагоре по страната на платото и продължаваше през прохладните борове. За половин час бяха на върха и Том обърна коня си към разкриващата се гледка. Никога не се уморяваше да я съзерцава. Отляво бяха възвишенията на Пидернъл, а отдясно — отвесните оранжеви канари на каньона Крийк, отворени към обширната долина Пиедра Лумбре. В далечината се издигаха изумителните очертания на Платото на древните, прорязано от каньони — началото на местността на високите плата. Някъде там

лежаха фосилите на прекрасния тиранозавър рекс, а един полупобъркан монах ги търсеше. Той погледна към Сали. Вятърът развяваше медно русата ѝ коса, беше обърнала лице срещу светлината, с леко отворени устни от удоволствие и благоговение.

— Гледката не е лоша — засмя се тя.

След малко продължиха; не се чуваше нищо друго, освен шумоленето на вятъра в тревата и ритмичното поскърцване на седлата им.

Когато пред очите им се разкриха високите пасища на Меса Ескоба, Сали докосна с крака хълбоците на коня си и премина в тръс. Том я последва. Напуснаха пътеката и се понесоха през развяната от вятъра трева, осеяна с дребни цветчета и лупина.

— Хайде да се движим по-бързо. — Сали смуща коня си и премина в галоп.

Том продължи бавно. В далечината се виждаха групата тополи, които бележеха извора Барънкоунс, в основата червената канара.

— Добре — провикна се Сали. — Който стигне извора последен е магаре! — Конят ѝ се понесе диво напред, окуражаван от жизнерадостните ѝ викове.

Жребецът на Том, свикнал да бъде водачът, трябваше да бъде подканен настойчиво, за да се включи в надпреварата, но след няколко минути двете животни се носеха през ливадата едно до друго. Скоро внезапната прохлада на тополите ги облъхна и конете се наведоха назад и намалиха темпо, преди да спрат напълно.

— Беше невероятно! — Сали скочи от седлото и прокара ръка през мократа си коса. Цялото ѝ лице пламтеше.

Намираха се в малка горичка с огнище, заобиколено от няколко пъна за сядане. Каубоите, минаващи оттук, бяха спирани на това място за лагер с импровизирани маси от борови дънери; в чатала между два клона още стоеше забито парче огледало, очевидно в комплект с очуканото емайлирано канче, което висеше закачено на близкия чеп. Потокът се чуваше някъде долу, в подножието на скалите, скрит зад параван от пустинни върби.

Том разседла двата коня, заведе ги в ниското да ги напои и ги върза да пасат. Когато се върна, Сали вече бе подредила обяда върху тънко одеяло. В средата стоеше бутилка червено вино, току-що отворено.

— Това се казва класа — усмихна се Том и го вдигна. — „Кастело ди Верацано“, реколта 97, от резерва.

— Бях го пъхнала тайно в багажа. Надявах се да нямаш нищо против.

— Пиенето на вино дали не е в нарушение на правилата за езда?

— Струва ми се, че ще нарушим всички възможни правила. — Тя се пресегна за един сандвич, отхапа солидно парче и наля вино в една пластмасова чаша. — Заповядай.

Той я взе, разклати я и отпи с маниер на познавач.

— Ягоди, ванилия, лека шоколадова нотка.

Сали наля и за себе си и отпи жадно. През листака се изливаше златистозелена светлина и всеки път, щом бризът подухнеше, дърветата се разшумяваха. В далечината се виждаха пасящите коне, изглеждаха като от друг свят в неосъзнатото си спокойствие, сякаш освободени от тленността на материята. Том усети хладните ръце на Сали върху слепоочията си.

— Какво правиш?

— А ти какво мислиш, че правя?

Той се опита да се изправи, но тя го бутна назад и се наведе над него. Устните ѝ спряха върху неговите и в ноздрите го лъхна мирис на мента и вино. Вдигна ръце и усети стегнатите мускули на гърба ѝ, топлата кожа.

После, когато лежаха един до друг върху одеялото и гледаха малките късчета небе между клоните, Том прошепна:

— По-хубаво е, отколкото очаквахме, нали?

— Толкова хубаво, че ме кара да се страхувам.

7.

Мадокс тръгна по пътя за каньона и заобиколи ъгъла на „Камино дел Монте Сол“. Погледът му срещна гора от ръчно направени табелки, обрамчващи двете страни на тясната уличка, всяка от които се опитваше да надмине другата по оригиналност. Пресечките бяха пълни с туристи, издокарани като за пътешествие из пустинята Сахара, с широки шапки, с бутилки вода, окачени на кръста и големи като шейни туристически обувки. Повечето от тях изглеждаха бледи и объркани, като току-що изпъззели на повърхността ларви от прогнилите от дъжд градове на Изтока. Самият Мадокс се бе постарал да изглежда като богат тексасец и установяваше, че е постигнал впечатляващ резултат с шапката си, ботушите и характерния тексаски шнур около врата, закопчан с голяма декоративна брошка от тюркоаз.

Пътят минаваше покрай стари викториански къщи, превърнати — както всичко друго — в сувенирни магазини. Витрините блестяха, отрупани с индиански бижута и гърнета. Той погледна часовника си. Обяд. Имаше още малко време за убиване.

Влизаше от един магазин в друг, изумен, че на света съществува такова изобилие от сребро, тюркоази и керамика — да не споменаваме картините. Изкуството, досещаше се Мадокс, бе натрупване на пари чрез мошеничество, а очите му поглъщаха още и още витрини, пълни с нарисувани в крещящи цветове каньони, виещи срещу луната койоти и загърнати в одеяла индианци. Друг лесен начин за правене на пари и то напълно законен. Защо не беше съзрял тези възможности по-рано? Бе прахосал половината си живот да се опитва да печели по трудния, незаконен начин, без да осъзнава, че най-големите и хитри машини за пари са законните. Когато приключеше с тази работа, щеше да мине на сто процента законен бизнес, да хвърли още малко пари в „Трудни времена“ и може би дори да потърси инвеститори. Току-виж се оказал следващият интернет милионер.

Една от галериите привлече погледа му с огромна бронзова скулптура. Сигурно беше скъпа — само преместването ѝ щеше да струва цяло състояние. Камбанката на вратата мелодично иззвъня,

когато прекрачи прага и към него се приближи една млада жена, като потракваше с високите си токчета и му се усмихваше широко с начервените си устни.

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Предполагам — отвърна той и установи, че в говора му се долавят провлачени нотки. — Тази скулптура тук — той кимна към най-голямата, която виждаше, група индианци в естествен ръст, оформена от отделен къс камък, тежащ вероятно три тона. — Та ако не възразявате: колко струва?

— „Благословия“. Седемдесет и пет.

Мадокс се спря тъкмо преди да попита: *Хиляди?*

— Приемате ли кредитни карти?

Ако бе изненадана, тя с нищо не го показва.

— Налага се само да установим кредитния ви лимит, това е всичко. Повечето хора нямат такъв голям кредитен лимит.

— Аз не съм повечето хора.

Още една широка усмивка. Забеляза, че има лунички по гърдите, копирената ѝ риза не бе закопчана на деколтето и при всяко нейно движение се разтваряше.

Той я погледна по-внимателно. Беше хубава жена, каквато всъщност би трябвало да бъде, щом работи на подобно място. Запита се дали ще вземе комисиона.

— Ами... — Той се усмихна и примига. — Каква е цената на това нещо? — Той посочи към един индианец от бронз, държащ орел.

— „Освобождаване на орела“. Тя е сто и десет долара.

— Току-що купих ранчо извън града и трябва да го обзаведа. Десет хиляди квадратни стъпки, и това е само главната къща.

— Мога да си представя.

— Казвам се Мадокс. Джим Мадокс. — Той протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем. Клариса. Художникът е Уили Еткити, действителен, регистриран член на племето навахо, един от най-изтъкнатите ни местни скулптори. Първият експонат, който гледахте, е изработен от цяло парче местен алабастр от Сен Андре Маунтинс.

— Красиво е. Какво точно изразява?

— Представя тридневно пеене за благословия.

— Какво?

— Този вид благославяне е традиционна церемония на навахите и има за цел да възстанови равновесието и хармонията в живота на човека.

— Искам една такава. — Беше достатъчно близо до нея, за да усети шампоана, който бе използвала тази сутрин за блестящата си черна коса.

— Недейте всичко наведнъж — усмихна се Клариса и го погледна косо с дяволитите си кафяви очи.

— Клариса, сигурно ви канят непрекъснато, но ако прекалявам, кажете ми — имате ли нещо против една вечеря?

Широка фалшива усмивка.

— Предполага се, че не бива да се срещам с потенциални клиенти.

Мадокс прие това за „да“.

— Ще бъда в „Розовата тухла“ в седем. Ако решите да наминете, ще се радвам да ви почерпя едно мартини и стек „Дъниган“.

Тя не каза „не“ и това го окуражи. Махна с ръка към скулптурата:

— Мисля, че ще взема тази от алабастръ. Въпросът е, че първо трябва да измеря помещението, да съм сигурен, че ще пасне. Ако не е тази, то ще е другата със сигурност.

— Имам всички подробности отзад в хранилището: размери, тегло, начин на доставка.

Тя зачатка с точета към дъното на галерията и той загледа как тялото ѝ се извива в тясната черна рокля. След малко се върна с лист, карта и брошура за скулптора и му ги подаде с усмивка. На кучешкия ѝ зъб от лявата страна се виждаше резка от червилото. Той пхна листовите във вътрешния джоб на сакото си.

— Ще имате ли нещо против да използвам телефона ви за един кратък градски разговор?

— Не, разбира се.

Тя го заведе до бюрото в дъното на помещението и му подаде телефона.

— Ще трае само минутка. Ало? Д-р Бродбент?

Гласът отсреща отвърна:

— Не, аз съм Шейн Макбрайд, неговият колега.

— Току-що се преместих в Санта Фе, купих ранчо южно от града. Искам да купя красив расов кон и се нуждая от консултация с

ветеринар. Д-р Бродбент на разположение ли е?

— Кога?

— Днес или в събота.

— Д-р Бродбент в момента не е тук, но може да ви помогне в понеделник.

— А в събота?

— В събота аз съм на смяна, чакайте да видя... имам пролука в два.

— Съжалявам, Шейн, нищо лично, но д-р Бродбент ми беше настоятелно препоръчан и ще се чувствам по-комфортно с него.

— Щом искате да е той, ще се наложи да изчакате до понеделник.

— Искам да стане в събота. Ако има почивен ден, готов съм да платя допълнително.

— Няма да е в града този ден. Съжалявам. Както ви казах, ще се радвам да ви помогна.

— Нищо лично, Шейн, но нали ви казах... — Той остави гласа си да заглъхне разочаровано. — Благодаря ви все пак. Ще се обадя в понеделник да се договорим.

Той върна слушалката и смигна на продавачката.

Тя отвърна на погледа му, лицето ѝ бе неразгадаемо.

— Ще се видим в „Розовата“, Клариса.

В първия момент тя не отговори. След това се наведе напред и с поредната фалшива усмивка произнесе тихо:

— В този бизнес съм от пет години и съм много, много добра. И знаете ли защо?

— Защо?

— Познавам лайнарите още когато застанат на прага. А вие сте до такава степен пълени с лайна, че оставяте следи.

8.

Наложи се хеликоптерът, който превозваше екипа криминолози, да се приземи почти на два и половина километра надолу в каньона и сега те трябваше да мъкнат цялото си оборудване нагоре. Бяха пристигнали в свирепо настроение, но Кълхаун, водачът им, пускаше майтапи наляво и надясно, разказваше истории и ги потупваше окуражително по рамото с обещания за студена бира по целия път нагоре.

Кълхаун бе пристъпил към задачата като към археологическа експедиция, мястото бе разграфено на сегменти, хората му разравяха пласт подир пласт, а фотографите документираха всяка стъпка. Бяха пресели целия пясък през възможно най-плътното сито и после отново го бяха прекарали през флотационен резервоар, за да открият всеки косъм, всяка нишка и чужд предмет. Беше жесток труд, а се занимаваха с това от осем сутринта. Вече беше три часа и температурата сигурно бе прехвърлила четридесетте градуса отдавна. Мухите налитаха с рояци и заплашителното им жужене изпълваше затвореното пространство.

Съвсем скоро, помисли си Уилър, щеше да стане време за „изсипването“ — онзи момент, когато разложеният труп щеше да бъде изсипан в найлонов чувал за транспортиране, за да не се разпадне на части като преварено пиле. Много неща се случват с едно тяло за пет дена в лятната жегата. Файнингър, полицейският патолог, стоеше наблизо и надзираше тази специфична процедура. Тя изглежда бе единствената, която успяваше да остане така студена и елегантна в тази горещина; сивата ѝ коса бе прибрана в шал, по набръчканото ѝ, но все още красиво лице не се забелязваше нито една капчица пот.

— Искам и тримата да застанете отдясно — каза тя и посочи към екипа криминолози. — Знаете как се прави, подпъхвате ръце отдолу, уверявате се, че сте хванали добре и след това, на три го вдигате и го изсипвате в найлоновия чувал, леко и бързо. Всички ли сте със защитни облекла? Проверихте ли за скъсани места и дупки? — Тя се огледа, гласът ѝ звучеше иронично, може би дори в някаква степен се

забавляваше. — Готови ли сме? Хайде да го направим правилно, колеги. Броим до три.

Мъжете заеха места, сумтейки. Файнингър отдавна ги бе предупредила да спрат пушенето и сега всеки имаше маска върху носа.

— Готови? Едно... две... три... Изсипвай.

С едно пестеливо движение те търкулнаха тялото в отворения чувал. Уилър си го отбеляза като успешна операция, при която нищо не се отдели и нищо не остана извън процеса.

— Добра работа, момчета.

Един от криминолозите дръпна ципа. Чувалът беше преместен на носилка и всички те трябваше да я вдигнат и да я занесат долу до хеликоптера.

— Сложете главата на животното в тази торба — нареди Файнингър.

Те послушно пъкнаха главата на магарето в една торба за улики и я затвориха. Добре че, помисли си Уилър, се бяха съгласили да оставят по-голямата част от животното, вземайки главата със зейнала дупка, причинена от 10-милиметров куршум. Откриха куршума заседнал в стената на каньона — една отлична улика. Бяха намерили и екипировката на иманяря; единственото неоткрито до този момент изглежда бе какъвто и да е белег за самоличността му. Но и това щеше да стане с времето.

„Уловът“ беше добър.

Той погледна часовника си. Три и половина. Избърса чело, извади една кутийка кока-кола от портативния хладилник и я сложи над веждите си, после на бузите и накрая на тила си.

Хернандес стоеше до него и отпиваше от колата си.

— Мислиш ли, че убиецът е очаквал да открием това тук?

— Сигурно му е струвало доста усилия да го скрие. Ние сме на колко... на три и половина километра от мястото на убийството. Трябвало е да натовари трупа върху магарето, да го домъкне дотук, да изкопае достатъчно голяма дупка за магарето, мъжа и всичките тези глупости... Не, не ми се вярва да е очаквал да го намерим.

— Някакви предположения?

— Убиецът е търсел нещо у иманяря.

— Защо мислиш така?

— Погледни му боклуците. — Той посочи към брезента, върху който бяха сложени приспособленията и припасите на убития. Един от криминолозите беше извадил всяка вещ, бе я увил в несъдържаща киселини хартия, етикирал и оставил в пластмасови сандъчета за улики. — Виждаш ли как овчата кожа, която е запълвала самара, е била разкъсана, как всичко останало е разпорено или разрязано? Дори джобът на нашия човек е обърнат с хастара наопаки. Убиецът не само е търсел нещо, но направо е побеснял, че не го намира. — Уилър отпи още една шумна глътка и върна празната кутийка от кока-кола в хладилника.

Хернандес изсумтя.

— И какво е търсел? Карта със съкровища?

Тънка усмивка оживи лицето на Уилър.

— Нещо такова. И се хващам на бас, че иманярят я е дал на партньора си, преди стрелецът да се спусне от канарата.

— На партньора си?

— Аха.

— Какъв партньор?

— Бродбент.

9.

Беше ранна съботна сутрин. Изгряващото слънце бе позлатило върховете на борове по хребета над Пердиз Крик и посягаше към високата долина, пронизвайки мъглата със сноп лъчи. Дърветата долу все още тънеха обвити в прохладата на нощта.

Мадокс „Тревата“ се полюляваше бавно на верандата на хижата си и отпиваше кафе, задържайки горещата горчива течност в устата си, преди да я глътне. Мисълта му се върна назад към предишния ден и той си спомни за онази кучка в изложбената галерия. Внезапна ярост изпълни вените му. Някой щеше да си плати.

Той изпи последната глътка кафе, бутна чашата настрана и се изправи. Отиде в дневната, взе раницата си и се върна на верандата. Пусна я долу и започна методично да събира всичко, което щеше да му трябва за днешната работа. Първо отдели пистолета — Глок 29, заедно с два пълнителя, по десет патрона във всеки. След това дойде ред на обичайния му багаж: мрежа за коса, чорап, два чифта хирургически ръкавици, найлонов дъждобран, хирургически обувки и презервативи; после взе молив и хартия за рисуване, клетъчен телефон (зареден до горе) торби с цип, бичкия, пликче с печени ядки за похапване, бутилка минерална вода, фенер, носни кърпички и ключ, найлоново въже за простиране на пране, тиксо, кибрит, хлороформ и парцал... Извади плана на къщата на Бродбент и го разгледа внимателно, като си представяше визуално стаите, вратите, прозорците, мястото на телефона. Най-накрая, след като провери всичко по списък, той ги мушна в раницата си едно по едно, всяко подредено на мястото му.

Пусна раницата до вратата и влезе в хижата, наля си втора чаша кафе, взе лаптопа и се върна навън в люлеещия се стол. Имаше на разположение цял ден и можеше да използва времето си както иска. Облегна се назад, вдигна капака на компютъра и го включи. Докато го чакаше да се зареди, извади малък пакет с писма от джоба си, скъса ластика и започна с това, което стоеше най-отгоре.

Вземаше по едно и превръщаше шибания затворнически английски в разбираем текст. След два часа беше свършил. Прехвърли

ги и ги изпрати като атачмънт на уебмастъра, който се занимаваше със сайта му, тип, когото никога не бе виждал, дори не бе говорил с него по телефона.

Той се изправи в люлеещия се стол, плисна остатъка от изстиналото кафе през перилата и влезе да види какво има за четене. Рафтът беше пълен предимно с биографични и исторически книги, но Мадокс ги отмина и се приближи към малката секция трилъри с твърди корици. За да убие времето му трябваше нещо, което да го погълне изцяло, да държи съзнанието му далеч от плана му за следобед, който бе разчертал до подробности. Хвърли поглед по заглавията и очите му се спряха върху един роман, който се казваше „Смъртоносно съвпадение“. Взе го от рафта, прочете текста върху супер обложката и прелисти страниците. Можеше и да свърши работа. Отнесе я на верандата, отпусна се в стола и започна да чете.

Люлеещият се стол поскърцваше ритмично, слънцето се издигаше бавно в небето; от близкото дърво излетяха двойка гарвани и се понесоха към разрушения град, пронизвайки въздуха с дрезгав грак. Мадокс погледна часовника си. Беше почти обяд.

Очертаваше се дълга, тиха събота — но щеше да завърши с гръм и трясък.

10.

Уилър седеше, прехвърлил крака върху бюрото си и гледаше как Хернандес се връща от архива с цял куп папки под мишница. Помощникът му се стовари с въздишка във фотьойла.

— Изглежда обещаващо — кимна Уилър към купчината. Хернандес беше дяволски добър изследовател.

— Така е.

— Кафе?

— Нямам нищо против.

— Ще ти наляя. — Уилър стана и отиде до кафе машината, напълни две чаши и подаде едната на Хернандес.

— К'во откри?

— Този Бродбент има история.

— Давай, в стил „Ридърс дайджест“.

— Баща му е Максвел Бродбент, голям колекционер. Дошъл в Санта Фе през седемдесетте, женил се пет пъти, има три деца от три различни съпруги. Женкар. Занимавал се е с купуване и продаване на произведения на изкуството и антики, разследван няколко пъти от ФБР за сделки на черния пазар, обвинен в ограбване на гробници, но се оказал хитър и нищо не било доказано.

— Продължавай.

— Преди година и половина се случило нещо странно. Изглежда семейството внезапно заминало за Централна Америка на продължителна ваканция. Бащата умрял там, синовете се върнали с четвъртия си брат, полуиндианец. Четиримата си поделили около шестстотин милиона долара.

Уилър вдигна вежди.

— Някакви подозрения за нещо нечестно?

— Нищо определено. Но цялата история е объркана, никой не знае нищо, всичко са само слухове. В старото му имение живее синът му от индианката, тип, който пише вдъхновяващи книги, парчета в стил „Ню ейдж“. Говори се, че имал племенни татуировки.

Бродбент живее скромно, работи здраво. Женен от една година, съпругата му се казва Сали, по баща Сали Колорадо. Произхожда от работническо семейство. Бродбент ръководи голяма ветеринарна клиника в Абикию заедно с помощник — Албърт Макбрайд — предпочита да го наричат Шейн.

Уилър завъртя очи.

— Говорих с някои от клиентите му — еднакво уважаван е както от снобарските тайфи, които се интересуват от коне, така и от старомодните фермери. Съпругата му дава уроци по езда на деца.

— Досие?

— Нищо, освен няколко младежки лудории, чист е.

— Макбрайд?

— Също чист.

— Разкажи ми за тези „младежки лудории“.

— Досиетата са запечатани, но знаеш как е. Чакай да видя...

Една тъпа шега, в която са замесени натоварен с тор камион и директорът на училището... — Той прелисти няколко страници. — Отишъл да пояди за удоволствие на някакъв чужд кон... сбил се и счупил носа на едно момче.

— А другите братя?

— Филип, живее в Ню Йорк сити, куратор в Музея на изкуството, няма нищо необичайно. Върнан, скоро се оженил за адвокатка, живее в Кънектикът, гледа си бебето, докато съпругата му работи. Преди години се забъркал в няколко финансови машинации, но нищо такова, откак е получил наследството си.

— По колко са взели?

— Изглежда на всекиго са се паднали по деветдесет милиона след данъците.

Уилър прехапа устни.

— Нещо ме кара да се чудя — онова, което търси този тип из високите плата, не са пари, нали?

— Не знам, лейтенант. Сам виждаш — изпълнителни директори, които имат стотици милиони, рискуват да влязат в затвора заради още няколко. Това е болест.

— Така е. — Уилър кимна, изненадан от проникателността на Хернандес. — Точно Бродбент съвсем не изглежда такъв. Не пръска пари. Работи, въпреки че няма нужда да го прави. Искам да кажа —

нали разбираш, че не става в два след полунощ, за да бърка в задника на някоя крава, надявайки се да получи четиридесет долара. Нещо липсва тук, Хернандес.

— Прав си.

— Нещо ново около доказателствата?

— Все още не знаем кой е убитият. Работи се, зъбни картони, пръстови отпечатьци. Ще отнеме известно време, за да се прекара всичко през системата.

— А монахът? Проучи ли го?

— Аха. И той е с впечатляващ произход. Син на адмирал Джон Мортимър Форд, заместник-секретар във военноморските сили в администрацията на Айзенхауер. Андоувър, Харвард, бакалавър по антропология, завършил с пълно отличие. След това отива в МИТ и прави докторска дисертация по кибернетика, каквото и да означава това. Среща бъдещата си съпруга, женят се и двамата постъпват в ЦРУ, и после — виж какво става! Тези типове наистина знаят как да държат хората си под похлупак. Работил нещо под прикритие — занимавал се с разкодиране на някакъв шифър и компютри, жена му била убита в Камбоджа. Вдигнал се и зарязал всичко, за да стане монах. Всичко — включително къща за милиони долари, банкови сметки, гараж, пълен с колекционерски Ягуари... Невероятно.

Уилър изсумтя. Нещо не се връзваше. Запита се дали подозренията му за Бродбент и монаха бяха оправдани — те имаха всички белези да са честни и почтени. Но кой знае защо бе сигурен, че по някакъв начин около тях има нещо необичайно.

11.

Минаваше четири следобед, когато Том влезе в паркинга на търговския център „Силвър Страйк“, който се издигаше сред море от унили бедняшки постройките в покрайнините на Тъксън. Той паркира взетата под наем кола и прекоси лепкавия асфалт. В магазина климатиците работеха с пълна сила и температурата на въздуха бе малко над арктическата. Сектор „Фосили“ се намираше в отсрещния край на магазина, където Том откри една изненадващо скромна зала с няколко вкаменелости, изложени във витрина, по-голямата част от която бе варосана. Табелката на вратата уведомяваше: „Търговия на едро. Влизането забранено“.

Вратата се оказа заключена. Той натисна звънеца, чу се кратко изщракване и той влезе.

Вътре приличаше повече на адвокатски офис, отколкото на офис на най-големия търговец на едро на фосили. Подът бе покрит с бежов килим, по стените висяха вдъхновяващи постери за предприемаческо и клиентско обслужване. Две секретарки се трудеха усърдно на бюра, около всяко от които имаше кът за посетители с двойка сиво-кафяви фотьойли и масичка от хром и стъкло. Върху един рафт бяха поставени няколко фосила с декоративна цел, а в средата на масичката се мъдреше голяма черупка от отдавна изчезнал вид мекотело, наред с купчина списания за фосили и брошури, които рекламираха скъпоценните камъни и изложбата на минерали в Тъксън.

Една от секретарките в костюм на Валентино за две хиляди долара и ръчно шити обувки, го погледна и вдигна превзето вежди:

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Имам насрочена среща с Робърт Бийзън.

— Името ви?

— Бродбент.

— Заповядайте, седнете, господин Бродбент. Желаете ли нещо за пиене? Кафе? Чай? Минерална вода?

— Не, благодаря.

Том седна, взе едно списание и го прелисти. Изпита леко притеснение, като си помисли за измамата, която бе планирал. Костюмът му бе стоял в гардероба заедно с дузина други, които никога не бе обличал, от онези, купувани от баща му при пътуванията му до Флоренция и Лондон.

Миг по-късно телефонът върху бюрото на секретарката иззвъня.

— Господин Бийзън ще ви приеме веднага. — Тя кимна към вратата с матирано стъкло, върху която пишеше единствено: *Бийзън*.

Том се изправи, когато вратата се отвори и в рамката ѝ застана едър мъж по риза и вратовръзка. Приличаше на преуморен адвокат от малък град.

— Господин Бродбент? — той подаде ръка на Том.

Самият офис обаче разкриваше, че бизнесът на мъжа не е свързан нито със счетоводство, нито с право. По стените имаше постери с образци на фосили и едно стъклено сандъче, което съдържащо голямо количество фосили от краби, медузи, паяци, а в центъра му имаше интересна плочка — вкаменелост на риба с риба в корема, която на свой ред бе погълнала някаква малка рибка.

Том седна на стола, а Бийзън се настани зад бюрото си.

— Харесвате малката ми скъпоценност? Това нещо тук ми напомня, че живеем в свят, в който една риба изяжда друга риба.

Том се засмя насила на това, което очевидно беше стандартният начин на Бийзън за започване на разговор.

— Хубава е.

— Е, господин Бродбент — продължи Бийзън, — досега не съм имал удоволствието да работя с вас. Нов ли сте в бизнеса? Имате ли магазин?

— Аз съм търговец на едро.

— Ние продаваме на много търговци на едро. Но е странно, че не съм се натъквал на вас преди. Ние, сигурно знаете, сме малка общност.

— Сега влизам в този бизнес.

Бийзън преплете пръстите си и погледна Том, преценявайки, без да бърза костюма му.

— Карта?

— Не я нося.

— Добре тогава, какво мога да направя за вас, господин Бродбент? — Той наклони глава, сякаш очакваше обяснение.

— Надявах се да видя някои образци.

— Като за вас — можем да направим един опознавателен тур.

— Чудесно.

Бийзън се надигна тежко от стола си и Том го последва през офиса до една непретенциозна врата в дъното. Той я отключи и двамата влязоха в едно прилично на пещера помещение, металните рафтове, на което бяха претоварени от фосили, хиляди, милиони фосили. Тук-там се мяркаха мъже и жени с товароповдигачи или ръчни колички, натоварени с камъни. Във въздуха се носеше мирис на прах.

— Това беше „Дилардс“ — каза Бийзън, — но този край на магазина изглежда не работеше с клиенти на дребно и ние го взехме на добра цена. Има склад, изложбена зала и отдел за опаковане — всичко събрано на едно място. Необработеният материал пристига в единия край, обработеният излиза от другия.

Той хвана лакътя на Том и го поведе напред, като размахваше ръце към стената, на която бяха подпрени гигантски парчета жълтеникавокафяви скали, стегнато опаковани в найлон.

— Току-що получихме отличен материал от Грийн ривър, супер качество, купувате го от мен на цели блокове, нацепвате ги, натрошавате ги и ги продавате на парче, при което увеличавате парите си петорно.

Те се приближиха до сандъци, пълни с фосили, които Том разпозна като амонити.

— Ние сме най-големият дилър на амонити в света, полирани или необработени, заедно с парчето скала или отделно, продаваме ги на килограм или в брой. — Той продължи напред, като отминаваше един след друг рафтовете, отрупани с кутии, пълни с интересно завити в спирала черупки на амонити. Бръкна в една кутия и извади красива черупка. — Тези тук тръгват от приятната цена два долара за половин килограм, необработени, ето виждате, още са в матрица, в скалата. Да вземем тези тук образци или пък онези, които съдържат наистина приятни ахати. Те струват повече.

Ако пък се интересувате от насекоми, мога да ви кажа, че в момента разполагам с прекрасни паяци от шистите Нкоми в Намибия. Нова доставка на краби от Хайниген, Германия — те се търсят най-много напоследък, вървят по двеста-триста долара парчето. Ахатизирано дърво — продава се на килограм. Подходящо за всякакъв

вид финансова акробатика. Криноидеа, слепнала заедно с папрати. Копролити — децата много ги харесват. Всичко това го имаме — и никой не може да разбие цените ни.

На това място Бийзън спря и взе един образец.

— Много от тях не са дори отделени от скалата. Можете да ги продадете направо така и да оставите клиентът сам да го направи. Хлапетата си купуват по три-четири. Обикновено вътре има папрат или листо. Случвало се е да има кост или челюст — аз съм чувал, че са намирани дори черепи на бозайници, запазени доста добре в скалата. Казвам ви, че е като акробатика. Тук например...

Той подаде на Том образца и взе един чук.

— Давайте, отделете го.

Том взе чука, като си напомни за прикритието си и го повъртя неумело из ръцете си, преди да сложи фосила върху наковалнята.

— Използвайте края, който е като длето — каза спокойно Бийзън.

— Да, разбира се. — Том обърна чука и цапардоса конкрецията. Тя се разцепи, разкривайки клонка фосилизирана папрат. Той улови замисления поглед на Бийзън върху себе си.

— А какво има да предложите, що се отнася до по-ценните неща? — попита Том.

Бийзън отиде тихо до заключена метална врата и го пропусти да влезе в по-малко помещение без прозорци.

— Ето тук държим добрата стока — фосилите на гръбначните животни, кости на мамут, яйца на динозаври. Всъщност, в момента имам нова доставка на яйца от хадрозавър от Хънан с най-малко шестдесет процента непокътната черупка. Ще ги пусна по сто и петдесет долара парчето. Можете да вземете четири-петстотин от тях. — Той отвори един шкаф, взе едно каменно яйце от импровизираното от смачкана хартия гнездо и го вдигна. Том го пое, огледа го и му го върна, след което предвзето избърса ръката си в копринената кърпичка, която извади от джоба си. Незначителното движение не убягна от вниманието на Бийзън.

— Минимална поръчка — една дузина. — Той направи няколко крачки и застана пред голяма, прилична на ковчег, метална кутия, отвори я и отвътре се показа неправилна гипсова буца с размери четири на три стъпки. — Ето това е наистина нещо приятно,

стратиомимус, целостта му е четиридесет процента, липсва черепът. Току-що пристигна от Южна Дакота. Напълно законно, идва от частно ранчо. Все още е в скалната матрица, нуждае се от известна обработка.

Той погледна остро Том.

— Всичко, с което се занимаваме тук е законно, с подписи и нотариално заверени документи от собственика на частния имот. — Той направи пауза. — Е, ще кажете ли в края на краищата какъв точно сте, господин Бродбент? — Той вече не се усмихваше.

— Какъвто казах. — Сблъсъкът стана точно както го беше очаквал: беше възбудил подозренията на Бийзън.

Мъжът се приведе напред и произнесе с тих глас:

— Вие не сте дилър на фосили. — Погледът му отново се спусна по костюма на Том. — Какъв сте, по дяволите, от ФБР ли сте?

Том поклати глава и пусна срамежлива, виновна усмивка.

— Надушихте ме, господин Бийзън. Поздравявам ви. Прав сте, не съм дилър на фосили. Но не съм и ченге.

Бийзън продължи да го гледа изучаващо, цялата му западняшка дружелюбност беше изчезнала.

— Какъв сте тогава?

— Инвестиционен банкер.

— Какво, по дяволите, искате от мен?

— Работа с малка и скъпа клиентела в Далечния Изток — Сингапур и Южна Корея. Инвестираме парите на нашите клиенти. Понякога клиентите ни търсят ексцентрични инвестиции — платна на стари майстори, златни мини, състезателни коне, френски вина... — Том направи пауза и после добави: — Динозаври.

Последва дълга тишина. След което Бийзън повтори като ехо:

— Динозаври?

Том кимна.

— Предполагам, че не съм изглеждал много убедително като дилър на фосили.

Част от дружелюбността на Бийзън се върна, придружена от израз на удовлетворение, че не е от хората, които могат да бъдат изиграни.

— Не, не изглеждахте. Първо заради луксозния костюм, а после заради начина, по който държахте онзи чук... бързо разбрах, че не се

занимават с фосили. — Той се ухили. — Е, господин Бродбент, кой е този ваш клиент и що за динозаври търси?

— Мога ли да говоря свободно?

— Естествено.

— Казва се господин Ким и е преуспяващ индустриалец от Южна Корея.

— Този стратиомимус тук би бил една наистина добра сделка, за сто и двадесет хиляди...

— Клиентът ми не се интересува от боклуци. — Том бе променил тона си, надяваше се, че този маниер на поведение подхожда повече на един решителен и арогантен инвестиционен банкир.

Усмивката Бийзън се стопи.

— Това не са боклуци.

— Клиентът ми управлява мултимилардна индустриална империя в Южна Корея. Последния път, когато триумфално глътна една конкурентна компания, изпълнителният ѝ директор се самоуби — случка, която господин Ким не намери за неприятна. Светът, в който живее клиентът ми, е дарвиновски свят. Затова за корпоративната дирекция желае динозавър — като израз на това кой е той и как управлява бизнеса си.

Настъпи дълга тишина. После Бийзън попита:

— И що за динозавър трябва да е?

Том разтегна устните си в усмивка.

— Какъв друг, освен тиранозавър рекс?

Мъжът срещу него се засмя нервно.

— Разбирам. Сигурно сте осведомен, че в света има само тринадесет тиранозавърски скелета и че всички те се намират в музеи. Последният, който се продаваше, беше за осем и половина милиона. Не дрънкам празни приказки.

— Осведомен съм също така, че има още един или два за продажба — под сурдинка.

Бийзън се закашля.

— Възможно е.

— Колкото до *празните приказки*, господин Ким дори не обсъжда инвестиции под десет милиона. Просто не си хаби времето с това.

Бийзън повтори бавно:

— Десет милиона?

— Това е най-ниската граница. Предполага се, че господин Ким ще плати към петдесет милиона, дори повече. — Том сниши глас и се приведе леко напред: — Ще разберете, господин Бийзън, когато ви кажа, че не го интересува изобщо как или къде може да бъде намерен образецът. Важното е да е *правилният*.

Бийзън облиза пресъхналите си устни.

— Петдесет милиона? Това е извън категорията ми.

— В такъв случай съжалявам, че изгубих времето ви. — Том се обърна да си върви.

— Изчакайте малко, господин Бродбент. Не съм казал, че няма да ви помогна.

Том спря.

— Може би ще съм в състояние да ви представя на някого. Ако... ако времето и усилията ми бъдат компенсирани, разбира се.

— В инвестиционното банкиране, господин Бийзън, всеки, включен в сделка, получава възнаграждение в зависимост от степента си на участие.

— Точно това се надявах да чуя. Колкото до комисионата...

— За представянето на съответния човек бихме ви предложили един процент в момента на продажбата. Удовлетворява ли ви?

Пресмятането накара челото на Бийзън да потъмнее, но след миг върху кръглото му лице се появи слаба усмивка.

— Мисля, че можем да свършим работа, господин Бродбент. Както вече ви казах, познавам един джентълмен...

— Ловец на динозаври?

— Не, не, изобщо не. Не е човек, който ще си цапа ръцете. Предполагам, че можем да го наречем продавач на динозаври. Живее недалеч оттук, в малко градче извън Тъксън.

Настъпи тишина.

— Е? — каза Том, понижавайки гласа си до правилното равнище на нетърпение. — Какво чакаме?

12.

Мадокс „Тревата“ се приведе зад обора и зачака. Децата яздеха по арената в кръгове и си подхвърляха закачки. Беше тук вече час и едва сега състезанието за изостанали или както там ги наричаха, изглежда приближаваше да завърши. Децата започнаха да слизат от конете и да помагат при свалянето на седлата и чесаното на животните, след което едно по едно ги изведоха на паша. Мадокс чакаше, мускулите го боляха, целият се бе сковал, съжаляваше, че не е дошъл в пет часа вместо в три. Най-сетне шумната тълпа се разреди. Вановете и леките автомобили с възбудени деца и доволни майки напуснаха паркинга зад къщата сред викове и смях.

Той погледна часовника си. Четири. Изглежда никой не бе останал да чисти — Сали беше сама. По всяка вероятност нямаше да излезе, както бе направила миналия път. След такъв дълъг ден трябваше да е уморена. Щеше да влезе вътре и да си почива, може би да си вземе душ.

С тези интересни мисли в главата той проследи как последният пикап напуска алеята сред сивкав прах. Бавният облак се издигна и изчезна в златната следобедна светлина и всичко утихна. Той я гледаше как пресича двора, понесла в ръце юзди и оглавници. Беше направо разбиваща в тези ботуши за езда, джинси и бяла риза, с дългата руса коса, която се сипеше по гърба ѝ. Тя се насочи към обора и влезе вътре — можеше да я чуе как ходи насам-натам, закачва такъмките, говори на конете. В един момент се оказа на не повече от няколко стъпки от него — разделяше ги само паянтовата дървена стена. Но сега не беше моментът; щеше да я хване вътре в къщата, където ограниченото пространство би приглушило всички звуци. Въпреки че най-близката съседска къща се намираше на четиристотин метра отук, звукът се разнасяше и човек никога не знаеше кой се разхожда или язди наоколо.

Той чу, че нещо става в обора, конете пръхтяха и риеха, до слуха му достигна стържене на лопата, мърморене. Десетина минути покъсно тя излезе с бърза крачка и влезе в къщата през задната врата. Можеше да я види през кухненския прозорец как пълни чайника от

чешмата, как го слага на печката, как изважда чаша и нещо, което приличаше на кутия с пликчета чай. След това седна на кухненската маса и зачака водата да кипне, като разлистваше някакво списание. Чай и после баня? Не можеше да бъде сигурен и беше по-добре да не чака. Намираше се точно където той искаше, в кухнята. Правенето и пиенето на чай щеше да отнеме най-малко пет минути, давайки му възможността, от която се нуждаеше.

Той действаше бързо, напъха краката си в гумените обувки, надяна мушамата, мрежата за коса, шапката за къпане и най-накрая чорапа. Провери Глока, извади пълнителя и го сложи на място. Една последна стъпка — разтвори плана на къщата и го разгледа внимателно. Знаеше точно какво иска да направи.

Мадокс мина от другата страна на обора, където тя не можеше да го види от кухненския прозорец. След това се насочи напред, влезе през входа, който водеше към вътрешния двор и бързо се спусна отстрани към къщата. Вътрешният двор се намираше отдясно. Той надникна в дневната и видя, че вътре няма никой — тя продължаваше да седи в кухнята — и пъкна един клин там, където вратата се заключваше, провря го от другата страна и го натисна надолу. Ключалката се освободи с шумно изщракване; той побутна вратата да я отвори, влезе с приведена глава, затвори и се промъкна зад наклонената стена, там, където коридорът водеше от дневната към кухнята.

Чу в кухнята да изскърцва стол.

— Кой е там?

Той се закова на място. Последваха няколко тихи, несигурни стъпки от коридора към дневната.

— Има ли някой?

Мадокс чакаше, сдържайки дъха си. Тя щеше да влезе и да види какво е предизвикало шума. Чу още няколко колебливи стъпки надолу по коридора, които секнаха, явно бе спряла на входа към дневната. Намираше точно зад ъгъла, достатъчно близко, за да може да чуе дишането ѝ.

— Ало? Има ли някой?

Можеше да се завърти и да се върне в кухнята. Можеше да отиде за телефона. Но не беше сигурна... Беше чула звук и сега стоеше на прага, дневната изглеждаше празна... можеше да е всичко — някой

клон да се е ударил в прозореца, или да се е блъснала птица в стъклото. Мадокс знаеше точно какво си мисля тя сега.

От кухнята се чу шумно изсвирване, което премина почти в писък. Чайникът беше заврял.

Мътните да го вземат!

Тя се завъртя енергично и стъпките ѝ се отдалечиха по коридора надолу към кухнята.

Мадокс се изкашля, не шумно, но достатъчно отчетливо, за да я накара да се върне.

Стъпките спряха.

— Кой е там?

Свиренето на чайника се усили.

Тя внезапно се насочи към дневната. Той се дръпна назад в момента, в който видя за своя огромна изненада, че тя държи трийсет и осемкалибров пистолет. Тя се завъртя и той клекна точно когато оръжието изгърмя; удари я силно и я блъсна на килима. Пистолетът излетя от ръцете ѝ. Тя викаше, блъскаше, косата ѝ се заплете, докато юмруците ѝ му нанасяха зашеметяващи удари по главата.

Жълтокоса кучка.

Той отвърщаше ожесточено на ударите ѝ, блъсна се в нещо меко, но това не му попречи да се метне върху нея, приковавайки я към пода. Тя се задъха, бореше се да се освободи, но той лежеше с цялата си тежест върху нея и притискаше Глока към ухото ѝ.

— Кучко мръсна! — Пръстът му почти — *почти* — натисна спусъка.

Виковете ѝ станаха по-силни, но и хватката на краката му, в която бе стиснал нейните, стана по-здрава. Той се владееше напълно. Господи, без малко да я застреля, и може би наистина трябваше да го направи.

— Ще те убия, ако трябва. Ще го направя.

Блъскане, несвързани звуци. Тази жена беше невероятно силна, като дива котка.

— *Ще те убия!* Не ме карай да го правя, макар че ако не спреш, ще бъда принуден да те убия.

Наистина го мислеше, разбра го по гласа му, затова спря. Веднага щом утихна, той плъзна крака си настрани, опитвайки се да достигне пистолета ѝ, който лежеше на десетина стъпки върху килима.

— Не мърдай!

Усещаше я под себе си, хълцаща от страх. Добре. Трябваше да се страхува. Беше стигнал толкова близо до убийството ѝ, почти го усети.

Сложи крак върху пистолета ѝ, побутна го още малко към себе си, вдигна го и го пъкна в джоба си. Притисна цевта на Глока към устата ѝ и каза:

— Ще опитаме отново. Сега вече знаеш, че ще те убия. Кимни, ако разбираш.

Тя внезапно се изви рязко и го ритна с все сила по пиццала, но нямаше опорна точка и той я спря с остро, внезапно извиване на ръката назад.

— Не се бори с мен! — Той завъртя дулото и го натика в устата ѝ. — Това е оръжие, кучко, схващаш ли?

Тя се отпусна.

— Прави каквото ти казвам и никой няма да пострада. Кимни, ако си разбрала.

Тя кимна и той охлаби хватката си леко.

— Идваш с мен. Бавно и леко. Но първо искам да направя нещо.

Никакъв отговор. Той натисна дулото по-навътре в устата ѝ.

Кимване.

Цялото ѝ тяло трепереше в ръцете му.

— Сега ще те пусна. Не искам никакъв звук. Никакви викове. Никакви резки движения. Ще те убия веднага, ако не правиш точно каквото ти кажа.

Кимване и изхълцване.

— Знаеш ли какво искам?

Поклащане на главата. Той продължаваше да лежи върху нея, краката му бяха стегнати около нейните, държеше я здраво.

— Искам бележника. Онзи, който съпругът ти взе от иманяря. В къщата ли е?

Поклащане на главата.

— У съпруга ти ли е?

Никакъв отговор.

Значи беше у съпруга ѝ. Вече беше повече от сигурен.

— Сега ме слушай внимателно, Сали. Нямам намерение да се разтакавам. Една погрешна стъпка, един вик, един тъп трик — и те

убивам. Това е.

Мислеше го наистина и тя за втори път схвана посланието.

— Сега ще те пусна и ще се дръпна. Ти ще отидеш до телефонния секретар, който е на масата и ще запишеш следното съобщение: *Здравейте, това е домът на Том и Сали. Том е по работа, а на мен ми се наложи неочаквано да напусна града, така че няма да можем да се върнем веднага. Съжалявам за пропуснатите уроци, ще ги наваксаме по-късно. Оставете съобщение, благодаря.*

Никакъв отговор.

Той завъртя дулото.

Кимване.

Извади дулото от устата ѝ и тя се разкашля.

— Кажу го. Искам да чуя гласа ти.

— Ще го направя.

Гласът ѝ трепереше. Той я пусна и насочи оръжието към нея, докато тя се изправяше.

— Прави каквото ти кажа. Ще проверя съобщението на моя клетъчен веднага щом свършиш, и ако не си го направила както трябва, ако си извъртяла някой номер, да знаеш, че си мъртва.

Жената се приближи към телефона, натисна един бутон и изрече съобщението.

— Гласът ти звучи доста притеснено. Дай пак. По-естествено.

Тя го повтори, потрети и най-сетне се получи както той го искаше.

— Добре. Сега ще излезем навън като нормални хора, първо ти, аз ще се движа на пет крачки след теб. Не бива да забравяш дори за миг, че имам оръжие. Колата ми е паркирана в една дъбова горичка на триста-четиристотин метра нагоре по пътя. Знаеш ли къде са дърветата?

Тя кимна.

— Там отиваме.

Докато пресичаха дневната, той усети мокрота върху бедрото си. Погледна надолу. Мушамата беше разкъсана и от крачолата му висеше парче плат. Видя тъмно петно кръв, не много, но все пак беше кръв. Мадокс бе изненадан, защото не бе почувствал нищо. Той огледа килима, но не забеляза да е капнала кръв по него. Опипа с ръка, за пръв път усетил болка от раната.

По дяволите. Кучката го беше ранила.

Той я изведе от къщата и двамата пресякоха обраслата с бурени поляна, продължавайки покрай реката. След малко стигнаха до колата. В мига, в който влязоха в прикритието на дъбовия шубрак, той извади от раницата си чифт чехли и ги хвърли в краката ѝ.

— Обуй ги.

Тя се наведе и ги нахлузи.

— Сложи ръце на гърба.

Сали се подчини и той я извъртя рязко и завърза ръцете ѝ с две носни кърпи. После отвори вратата до шофьорското място.

— Влизай.

Тя успя да седне и прибра краката си.

Той взе раницата си, извади бутилката с хлороформ и парцала и го напои добре.

— Не! — чу я той да вика. — Недей! — Тя размаха крака да го ритне, но разполагаше с твърде малко пространство да маневрира, а той вече бе затиснал свързаните ѝ ръце и увиваше парцала около лицето ѝ. Тя се бореше, крещеше, извиваше се и риташе, но след няколко минути утихна.

Той се увери, че диша добре, след което заобиколи откъм шофьорското място и седна зад волана. Тя лежеше отпусната върху седалката, в неестествена поза. Повдигна я и я подпря на вратата, пъхна зад главата ѝ възглавница и я зави с одеяло, така че изглеждаше спокойно заспала.

Смъкна стъклото, за да излезе миризмата на хлороформ от купето и свали от себе си чорапа, шапката за къпане, обувките, мрежата за коса и мушамата, събра ги на топка и ги натъпка в една торба за боклук.

Запали двигателя и се измъкна бързо от прикритието на дърветата, след което подкара по черния път към магистралата. Оттам пресече язовирната стена и продължи на север по магистрала 84. След шестнайсет километра се отклони по немаркирания път на лесничейството, който водеше към държавната гора Карсън, до лагера на ГКООС на Пердиз Крийк.

Жената лежеше срещу вратата със затворени очи, русата ѝ коса беше разбъркана. Той задържа поглед върху нея. По дяволите, помисли си, наистина изглежда страхотно — истинска русокоса красавица.

13.

— Казаха, че било бордей — каза Бийзън на Том, докато стояха в мръсната алея срещу запусната стара къща във викториански стил, която стърчеше нелепо от пустинята, осеяна с пало верде с бледожълти цветчета, чола и окотило, прилично на Христов венец.

— Прилича по-скоро на обитавана от призраци, отколкото на публичен дом.

Бийзън се ухили.

— Предупреждавам ви — Хари Диърборн си пада малко ексцентрик. Безцеремонността му е пословична. — Той се приближи към портала и вдигна халката на голямото бронзово чукче с лъв върху вратата. Почука веднъж, звукът отекна глухо. Миг по-късно отвътре се чу плътен глас:

— Влизайте, вратата е отключена.

Те пристъпиха вътре. Къщата беше сумрачна, повечето завеси бяха спуснати и миришеше на мухъл и на котки. Беше истинско стълпотворение на тъмни викториански мебели. Подовете бяха покрити със застъпващи се персийски килими, стените бяха в дъбови витрини с грапаво стъкло, образци от минерали пълнеха мрачните им дълбини. Тук-там се виждаха стоящи лампи с абажури на ресни, които хвърляха бледи петна жълта светлина.

— Навътре — долетя боботещият глас — И не пипайте нищо.

Бийзън тръгна към дневната. В средата един едър, дебел мъж бе потънал в огромно кресло, тапицирано с кретон на цветя, а върху облегалките за ръце се виждаха пъстри покривчици. Светлината идваше отзад и лицето на мъжа оставаше в сянка.

— Здравей, Хари — произнесе Бийзън с малко неспокоен глас. — Отдавна не сме се виждали, а? Това е един мой приятел, господин Томас Бродбент.

От тъмнината на стола изплува едра ръка и направи неопределено движение към двете кресла. Те седнаха.

Том се взря в мъжа. Приличаше невероятно много на Грийнстрийт, беше облечен в бял костюм с тъмна риза и жълта

вратовръзка, оредялата му коса бе причесана грижливо назад, един спретнат и елегантен мъж, въпреки едрото му телосложение. Широкото му чело беше гладко и бяло като бебешко, а на пръстите му проблясваха тежки златни пръстени.

— Добре, добре — изсумтя Диърборн, — доколкото виждам това е Робърт Бийзън, човекът — амонит. Как върви бизнесът?

— Не би могло да е по-добре. Фосилите се търсят предимно като офис декори.

Пореден неопределен жест — вдигната ръка и назидателно движение с два пръста.

— Какво искаш от мен?

Бийзън прочисти гърлото си:

— Господин Бродбент...

Той го прекъсна и се обърна към Том:

— Бродбент? Случайно да имате нещо общо с Максвел Бродбент, колекционерът?

Том бе изненадан.

— Той ми е баща.

— Максвел Бродбент. Хм. Интересен човек. Ходил съм няколко пъти при него. Жив ли е още?

— Почина миналата година.

Ново измърморване. От тъмното се показва една ръка, която вдигна носна кърпа и попи месестото лице.

— Съжалявам да го чуя. Светът има нужда от повече такива широко скроени хора. Всички станаха толкова... *нормални*. Мога ли да ви попитам как почина? Не беше прехвърлил шейсетте.

Том се поколеба.

— Той... той почина в Хондурас.

Веждите на мъжа отсреща се вдигнаха.

— Има ли някаква мистерия?

Том се стъписа от прямотата му.

— Почина, докато правеше онова, което обичаше да прави — каза той малко отсечено. — Може и да се е надявал на повече, но го прие с достойнство. Няма никаква мистерия.

— Наистина съм шокиран да го чуя. — Пауза. — Е, какво мога да направя за вас, Томас?

— Господин Бродбент се интересува как може да си купи динозавър — започна Бийзън.

— Динозавър? Какво, по дяволите, ви кара да мислите, че продавам динозаври?

— Ами... — Върху лицето на Бийзън се изписа ужас.

Диърборн протегна едрата си ръка към него.

— Робърт, искам искрено да ти благодаря, че ме запозна с господин Бродбент. Извини ме, че не ставам. Доколкото разбирам, господин Бродбент и аз имаме да обсъдим някои неща, което предпочитам да сторим насаме.

Бийзън се изправи и нерешително се обърна към Бродбент, очаквайки да каже нещо. Том предположи за какво става дума.

— Що се касае до уговорката ни... Можете да разчитате на нея.

— Благодаря — кимна Бийзън.

Том почувства вина. Нямахше да има никаква комисиона, разбира се.

Бийзън каза довиждане и малко след това се чу хлопването на вратата и шумът от тръгваща кола.

Диърборн се обърна към Том, лицето му се изкриви в подобие на усмивка.

— Сега... правилно ли чух думата *динозавър*? Това, което казах е истина. Аз не продавам динозаври.

— Какво точно е онова, с което се занимавате, Хари?

— Аз съм *брокер* на динозаври. — Диърборн се облегна назад във фотьойла си с усмивка и зачака.

Том събра самообладанието си.

— Аз съм инвестиционен банкер с клиенти от Далечния Изток и един от тях...

Дебелата ръка се вдигна отново, прекъсвайки подготвената реч на Том.

— Това може и да мине пред Бийзън, но не и пред мен. Кажете ми за какво всъщност става дума.

Том помисли за миг. Проницателният, циничен блясък в очите на Диърборн го убеди, че е по-добре да каже истината.

— Може би сте чели за убийството в Ню Мексико, което стана във високите плата северно от Абикию?

— Четох.

— Аз бях този, който откри тялото. Случайно се натъкнах на него, човекът умираше.

— Продължавайте — каза Диърборн с равнодушен тон.

— Мъжът натика в ръката ми бележник и ме накара да обеща да го предам на дъщеря му, казвала се Роби. Опитвам се да спазя обещанието си. Проблемът е, че полицията не е идентифицирала трупа, защото доколкото знам, не са го открили.

— Мъжът каза ли ви още нещо, преди да умре?

— Беше в съзнание само няколко минути — отвърна Том уклончиво.

— А бележникът? Какво представлява?

— Само цифри. Списъци от цифри.

— Какви точно цифри?

— Данни от проучвания с радар за подземно сканиране.

— Да, да, разбира се, това е правил. Мога ли да ви попитам какъв е вашият интерес тук, господин Бродбент?

— Господин Диърборн, дадох обещание на умиращ човек. Държа на обещанията си. Това е — ни повече, ни по-малко.

Хари Диърборн изглеждаше озадачен от отговора.

— Наистина вярвам, господин Бродбент, че ако бях Диоген, трябваше да вдигна фенера си. Вие сте или рядко честен човек, или съвършен лъжец.

— Според съпругата ми съм просто инат.

Възрастният мъж въздъхна леко.

— Аз наистина ходих до Абикию да проверя кой е убитият. Питам се дали не е някой от познатите ми ловци на динозаври. Научих, че е правил проучвания и дори се носи слух, че е намерил нещо голямо. Изглежда най-лошите ми страхове са се сбъднали.

— Знаете ли името му?

Дебелият мъж се размърда и столът изскърца от преразпределението на солидния товар.

— Марстън Уедърс.

— Кой е той?

— Нищо по-малко от топ ловецът на динозаври в страната. — Мъжът събра ръцете си и ги стисна. — Приятелите му го наричаха Стем, защото беше висок и жилав. Кажете ми едно нещо, господин Бродбент: намерил ли е старият Стем онова, което е търсел?

Том се поколеба. Необяснимо защо, но той почувства, че може да се довери на този човек.

— Да.

Последва дълга, тъжна въздишка.

— Бедният Стем. Умря така, както и живя: иронично.

— Какво можете да ми кажете за него?

— Много. А в замяна, господин Бродбент, вие ще ми кажете какво е намерил. Съгласен?

— Съгласен.

14.

Уайман Форд можеше да види заострения край на Навахо Рим няколкостотин ярда напред, там, където платото завършваше в малък хълм. Слънцето висеше ниско в небето, диск от нажежено злато. Форд усети, че го изпълва въодушевление. Сега разбираше защо индианците на времето са отивали в пустошта и са гладували дни наред, за да достигнат до прозрение. Той самият от два дни беше на половин дажба, ядеше само по една тънка филийка, поръсена с няколко капки зехтин за закуска, а за вечеря — по половин чаша варена леща и ориз. Гладът правеше необикновени и странни неща с мозъка; той изпитваше чувство на еуфория и безгранична енергия. Учудваше се, че такова обикновено физиологично действие може да доведе до толкова дълбоко духовно чувство.

Той се движеше покрай хълма от пясъчник, търсейки път за нагоре. Гледката беше невероятна, но от върха щеше да вижда много повече. Продължи покрай издатината, широка не повече от три стъпки, спускаща се далече надолу в сините дълбини на каньона. Никога досега не бе слизал на такава дълбочина в местността на високите плата и се чувстваше като истински изследовател. Това без съмнение беше една от най-отдалечените области.

Заобиколи издатината и спря изненадан и очарован. Вклинено в скалата, пред него се разкри малко, но почти съвършено скално обиталище на индианците Анасази — четири малки помещения, изградени от множество парчета от пясъчник, измазани с кал. Мина внимателно покрай пропастта — как, по дяволите, тези хора бяха отглеждали децата си? — и клекна, за да надзърне във вътрешността. Малкото помещение беше празно, като се изключат няколкото изгорели царевични кочана и два-три чирепа. Самотен слънчев лъч премина през една дупка в стената и хвърли блестящи петна светлина по пода. В праха долу се виждаха пресни отпечатащи от стъпки, оставени от човек, обут в туристически обуца с релефни грайфери и Форд се запита дали принадлежаха на иманяря. Изглеждаше напълно

възможно; ако човек тръгне да изследва този край на високите плата, не би могъл да намери по-добра наблюдателница.

Той се изправи и продължи по протежение на скалата, отмина руината, където се натъкна на древна пътека в полегатия пясъчник, която водеше нагоре към върха.

Върхът даваше възможност за един ослепителен изглед върху Еко Бедлендс, почти до самата извивка на земята. От лявата му страна се изправяше заплашителният профил на Меса дел Виехос, етаж след етаж, като огромно каменно стълбище към подножието на Канхилон Маунтинс. Това бе една от най-величествените гледки, които някога бе имал привилегията да види, сякаш Великият създател бе избухнал и изгорил пейзажа, оставяйки една отломка.

Форд прегледа картите си и взе една. Проследи квадрантите върху нея и прокара мислено същите линии по пустинния пейзаж срещу него. Като раздели на части пейзажа и ги преброи за свое собствено удовлетворение, той извади бинокъла си и започна да търси първия квадрант, най-отдалеченият на изток. Когато го откри, премина на втория, след това на третия, като търсеше търпеливо и методично онази специфична скална формация, очертана върху компютърната разпечатка.

Първият му обзор доведе до твърде много кандидати. Подобни формации често се намираха в групи, бяха изрязани от същите каменни пластове, подложени на същите сили на вятъра и водата. У Форд нарастваше убеждението, че е на прав път, че търсеният тиранозавър рекс е някъде в Еко Бедлендс. Трябваше само да отиде по-наблизо.

Прекара следващите петнайсет минути в разглеждане на всеки квадрант за втори път, но въпреки че много от скалните формации приличаха на онази, която му трябваше, никоя от тях не съвпаднаше напълно. Винаги съществуваше възможността, разбира се, да гледа правилната формация от погрешен ъгъл, или въпросната формация да е скрита в някой от дълбоките каньони в далечния край на пустинята. Докато очите му блуждаеха наоколо, един каньон привлече вниманието му. Каньонът на тиранозаврите. Беше най-дългият във високите плата, дълбок и лъкатушешц, и пресичаше Еко Бедлендс през повече от трийсет и два километра площ със стотици, дори хиляди странични каньони и притоци. Той идентифицира големия базалтов

монолит, който маркираше входа му и проследи криволиците му с бинокъла си. Навътре в пустинята каньонът завършваше в далечна долина, заобиколена от чудати, куполовидни скали. Някои от куполите напомняха обезпокоително на образите от компютърната разпечатка — по-широки на върха, с по-тесни шийки. Бяха скупчени като тълпа плешивци, които блъскат тавите си една в друга.

Форд измери разстоянието от слънцето до хоризонта с разтворена педя и прецени, че е към четири часа. Тъй като беше юни, слънцето нямаше да залезе чак до осем. Ако побързаше, можеше да стигне до каменните куполи, преди да мръкне. Не изглеждаше наоколо да има някаква вода, но той скоро бе напълнил двете си манерки от една бързо изпаряваща се скална вдлъбнатина, пълна с вода от последния силен дъжд, така че разполагаше с четири литра запас. Можеше да спре за бивак някъде долу в този впечатляващ каньон и да започне проучването си с пукването на утрото. Неделя. Денят господен.

Побърза да изгони тази мисъл от съзнанието си.

Реши да хвърли един последен поглед през бинокъла към мистериозния каньон. Коремът го присви. Вече знаеше, че тиранозавърът е някъде долу — в Каньона на тиранозаврите.

Иронията на ситуацията го накара да се усмихне.

15.

Хари Диърборн си пое дълбоко въздух; лицето му си оставаше в сянка.

— Мили боже, вече е четири и половина. Ще останете ли за чая?

— Ако не ви притеснявам много — отвърна Том и се запита как този неестествено дебел човек ще се измъкне от креслото си, за да приготви сам чая.

— Изобщо не ме притеснявате. — Диърборн премести бавно крака си и натисна малка издатина в пода; миг по-късно неясното присъствие на един прислужник се материализира от дълбините на къщата.

— Чай.

Мъжът се оттегли.

— Докъде бяхме стигнали? А, да, до дъщерята на Стем Уедърс. Робърта.

— Роби.

— Роби, така й викаше баща й. За съжаление, двамата някак се бяха отчуждили. Последното, което чух за нея е, че се опитвала да свързва двата края като художничка в Тексас — Марфа, струва ми се. Градът е малък, лесно може да бъде открита.

— Откъде познавате Уедърс? Да не би да е събирал динозаври за вас?

Дебелият пръст забарабани по облегалката на креслото.

— Никой не събира за мен, Томас, въпреки че понякога се изкушавам от предложенията на някои мои клиенти. Няма нищо общо с колекционирането — нищо повече, освен да изисквам документално доказателство, че фосилите са от частен имот. — На това място Диърборн направи достатъчно дълга пауза за иронична усмивка, която разтегна долната част на лицето му. След това продължи: — Повечето от ловците на фосили търсят дреболии, какъвто е и нашият господин Бийзън. Трохите от трапезата. От време навреме се натъкват на нещо важно, и тогава идват при мен. Имам клиенти, които търсят нещо съвсем конкретно: бизнесмени, чуждестранни музеи, колекционери.

Срещам купувачи и продавачи и вземам двайсет процента комисионна. Никога не съм виждал или докосвал експонат. Не си падам по полевата работа.

Том потисна усмивката си.

Прислужникът се появи с голям сребърен поднос, натоварен с чайник, покрит с ватирана калъфка, чинийки с кифли, малки еклери и миниатюрни френски кифлички, бурканчета с мармалад, масло, зърнеста сметана и мед. Той остави подноса на една масичка до Диърборн и изчезна така тихо, както се бе появил.

— Отлично! — Диърборн свали калъфката на чайника, наля две китайски чаши и добави мляко и захар.

— Чаят ви. — Той подаде чашата и чинийката на Том.

Том ги взе и отпи.

— Държа чаят ми да се приготвя по английски маниер, не както го правят варварите американци. — Той се ухили и пресуши чашата си наведнъж, след което я остави и взе с пълната си ръка едно кроасанче, отвори го, натъпка го с голямо количество сметана, след което го пусна в устата си. След това си взе курабийка, намаза я обилно с масло и изчака маслото да се разтопи, преди да погълне и нея.

— Заповядайте, вземете си — каза той с пълна уста.

Том си взе един еклер и отхапа. Плътният крем потече от другата страна и той побърза да лапне останалата част и да оближе ръката си.

Диърборн премлясна, попи устни с кърпа и продължи:

— Стем Уедърс не беше човек на дребно. Търсеше уникални образци. Прекара целия си живот в търсене на голямата находка. Големите ловци на динозаври са такъв тип хора. Не го правят заради парите. Те са обладани от идея фикс. Въодушевлението от лова, възбудата от находката, манията да намерят нещо изключително рядко и ценно — това е, което ги кара да продължават.

Той си наля втора чаша чай, вдигна я към устните си и я преполови само с една шумна глътка.

— Търгувах с находките на Стем, но иначе го оставях сам. Рядко ми казваше какво прави или къде търси. Този път, обаче, стана дума за това, че е по следите на нещо голямо в местността на високите плата. Каза на прекалено много хора, които търсеха информация — геофизици, космохимици, куратори в различни палеонтологични музеи. Това не беше никак мъдро от негова страна. Беше прекалено

известен. Слуховете се разнасят бързо. Всички го знаеха как процедира — саморъчно конструираният му радар за подземно сканиране и онзи бележник бяха станали направо легендарни — така че изобщо не съм изненадан, че някой е тръгнал след него. Отгоре на всичко високите плата са федерална собственост — надзират се от Бюрото за управление на земите. Предполага се, че не е трябвало да бъде там. Всичко, взето от земите под юрисдикцията на Бюрото без съответното разрешение, се счита за голяма кражба. Те единствени издават такива разрешителни на определени музеи и университети.

— Защо е трябвало да поема такъв риск?

— Не е чак такъв голям риск. Не е единственият, който го прави. Повечето от федералната земя е толкова отдалечена, че шансовете да те хванат са почти нищожни.

— Какви свои находки ви е носил?

Диърборн се усмихна.

— Никога не плюя в чинията, от която ям. Достатъчно е да кажа, че никога не ми е губил времето с посредствени неща и дреболии. Разправяха за него, че можел да надуши умрял динозавър, въпреки че са минали милиони години.

Той отрони тъжна въздишка, прибързано прекъсната от поглъщането на една кифла с мармалад. Сдъвка я бавно, преглътна и продължи:

— Проблемът му не беше да намери динозаврите; проблемът беше какво да прави, след като ги намери. Финансовата страна винаги го е спъвала. Опитах се да му помогна, но той все се забъркваше в неприятности. Беше човек с труден характер, самотник, чепат, лесно се обиждаше. Разбира се, може и да е намирал динозавър, който да е могъл да продаде за половин милион, но само изкопаването на фосила от земята и извозването му до лаборатория струва сто хиляди долара. Един голям динозавър отнема трийсет хиляди човекочаса, за да се почисти и подготви — и това без монтирането му. Уедърс се грижеше твърде много за динозаврите си и като резултат беше винаги без пари. Но сигурно би могъл да ги намери.

— Имате ли някаква представа кой може да го е убил?

— Не. Но не е трудно да се предположи какво може да е станало. Някои от по-дребните са го проследили. Както ви казах — разчу се. Той задаваше прекалено много въпроси на прекалено много геолози, и

особено на онези, които изучаваха измирането на динозаврите на прехода между Креда и Терциер. Всички знаеха, че Стем е по следите на плячка, че е надушил нещо голямо. Аз предполагам, че е бил убит от някой, който претендира, че това е негов периметър.

Том се приведе напред.

— И по-специално?

Диърборн поклати глава, взе си още един еклер и го погълна.

— Познавам всички в този бизнес. Ловците на динозаври на черния пазар са груб народ. Влизат в юмручен бой, когато се срещнат, отнемат си плячката един другиму, лъжат, мамят, крадат. Но да убият? Не го виждам. Допускам, че килърът е някой новопристигнал, или може би наемник, който е приел ролята си твърде сериозно.

Той допи остатъка от чашата и си наля следваща.

— А слуховете, за които говорехте?

— Преди няколко години Уедърс се опитваше да намери в Ню Мексико едно наслоение от пясъчник, познато като формацията Хел Крийк.

— Хел Крийк?

— Почти всички съществуващи тиранозаври рекс са извадени от тази огромна седиментна формация, която излиза на повърхността на различни места през цялата Роки Маунтинс, но така и никога не е открита в Ню Мексико. На този седимент за първи път попада палеонтолог на име Барнъм Браун в Хел Крийк, Монтана, преди около сто години, когато намира първия в света тиранозавър рекс. Но Уедърс търсеше и на други места, а не само в Хел Крийк. Направо бе обсебен от този К-Т — преход.

— Преходът между Креда и Терциер?

— Точно така. Виждате ли, формацията Хел Крийк е покрита от пласт, формиран в този период. Този именно пласт, дебел само половин инч, е регистрирал събитието, което е убило динозаврите — падането на астероида. В света не са много местата, където скалният слой е прекъснат. Мисля, че това го е накарало да се скита из високите плата.

— Защо е търсил точно К-Т границата?

— Не съм сигурен. В общи линии това е най-интересният скален пласт, открит някога. Съдържа остатъци от сблъсъка с астероида, заедно с прах от изгорелите гори. Съществува впечатляващо чисто

редуване на слоеве на Кредата и Терциера в Ратон Бейсин в Колорадо. Те разказват свършена история. Астероидът се е ударил там, където сега е полуостров Юкатан в Мексико и се е врязал под такъв ъгъл, че пръснал огромно количество разтопени останки по Северна Америка. Нарекли астероида Чикскълб, маянска дума, която означава „Опашката на дявола“. Находчиво, а?

Той се подсмихна и използва възможността да натъпче устата си с поредната кифла с крем.

— Чикскълб се е забил в земята със скорост четиридесет пъти по-висока от скоростта на звука. Бил толкова голям, че когато долната му част влязла в съприкосновение с почвата, се издигал по-високо от Еверест. При този контакт значителна част от земната кора се изпарила, изхвърлените на стотици километра отломки пронизали земната атмосфера и попаднали в орбита, като някои от тях се издигнали на височина половината път до луната, преди да полетят надолу със скорост, по-голяма от четиристотин хиляди километра в час. Падащият материал загрял голяма част от атмосферата, запалвайки гигантски огньове, които ударили континентите; при това се отделили огромни количества въглероден диоксид, метан, както и седемдесет милиарда тона сажди. Димът и прахът били толкова гъсти, че земята станала по-тъмна от най-тъмната пещера, спряла всяка фотосинтеза и хранителната верига практически рухнала. На земята настъпило нещо като ядрена зима и тя замръзнала за месеци; това незабавно било последвано от бързо разрастващ се парников ефект, причинен от рязкото отделяне на въглероден диоксид и метан. Изминали сто и трийсет хиляди години, преди земната атмосфера да се охлади и да се нормализира.

Диърборн премлясна, облизвайки обилния крем с големия си розов език.

— Всичко това е красиво документирано в скалния преход К-Т в Ратон Бейсин. Първо се вижда пласт от отломки в резултат на самия удар. Този пласт е сив и е богат на редкия химически елемент иридий, открит в метеорити. Под микроскоп се вижда, че е обвит в миниатюрни сферички, замръзнали капчици разтопена скала. Над този пласт има втори, катранено черен, който един геолог описва като „прах от епохата на Креда“. Геолозите са най-големите поети в науката, не мислите ли?

— Все още не мога да разбера защо Уедърс би се интересувал от този преход на скалните пластове, след като е тръгнал да търси фосили.

— Това е мистерия. Може би е използвал този пласт като начин да локализира фосили на тиранозаври рекс. Късната Креда с времето, когато тиранозаврите са управлявали земята. Непосредствено преди измирането им.

— Колко струва един запазен екземпляр на тиранозавър рекс в момента?

— Някой веднъж каза, че ако се съберат всичките хора, открили някога Т-рекс, няма да са достатъчни за един бейзболен отбор. Те са най-редките измежду рядко срещаните. Имах двайсетина клиенти, чакащи да наддават за следващия тиранозавър рекс, който излезе на частния пазар и предполагам, че някои от тях биха били готови да платят сто милиона, че и повече.

Том подсвирна.

Диърборн сложи чашата си на масичката, лицето му придоби замислен израз.

— Имах чувството...

— Да?

— Имах чувството, че Стем Уедърс търси нещо повече от тиранозавър. Нещо, свързано със самия К-Т преход. Но какво точно, не мога да кажа...

Гласът му секна и той си наля друга чаша чай.

— Бедният Стем. И бедната Роби. Не ви завиждам, че трябва да съобщите такава новина.

Той отпи от горещата течност, лапна една последна кифличка, попи лице и избърса пръстите си със салфетка.

— Е, сега е ваш ред да говорите, Томас. Кажете ми какво е открил Стем Уедърс. Естествено, можете да разчитате на дискретността ми. — Очите му блестяха.

Том измъкна компютърната графика от джоба си и я разгъна върху масичката.

Бавно, неумолимо и с колосална мощ, огромното туловище на Хари Диърборн се изправи от стола в тихо удивление.

16.

Мадокс стоеше над жената. Беше я сложил да легне върху леглото и русата ѝ коса се бе разпиляла на възглавницата като ореол. Току-що бе започнала да се раздвижва и след миг очите ѝ се отвориха. Той не каза нищо, видя как погледът ѝ изрази объркване, после страх, когато си спомни всичко.

Мадокс вдигна оръжието си така, че тя да го вижда.

— Не прави глупости. Можеш да седнеш, но само толкова.

Тя седна, потрепервайки и белезниците около китките и глезените ѝ издрънчаха.

Той направи движение с ръка:

— Е... какво мислиш?

Мълчание.

— Доста се потрудох, за да направя това гнезденце приятно за теб.

Той бе постлал малка покривчица върху макарата за кабел, превръщайки я в маса, и върху нея бе сложил букет цветя в буркан от конфитюр и дори едно томче с автограф от библиофилско издание, което бе домъкнал от хижата. Керосиновият фенер хвърляше жълти отблясъци през помещението, което бе приятно прохладно в сравнение със следобедната горещина навън. Въздухът миришеше свежо — нямаше и следа от изпарения на минни газове.

— Кога се връща Том? — попита Мадокс.

Мълчание. Тя изви русата си глава настрана. Това вече започваше да го ядосва.

— Погледни ме!

Тя не му обърна внимание.

— Казах: *погледни ме!* — Оръжието му разсече въздуха.

Тя обърна глава бавно и дръзко впери очи в него. Зелените ѝ очи блестяха от омраза.

— Какво виждаш?

Не му отвърна нищо. Изражението ѝ беше толкова красноречиво, че Мадокс го намери малко объркващо. Не изглеждаше уплашена. Но

беше уплашена, знаеше го. Беше направо ужасена. Трябваше да бъде. И имаше основателна причина.

Той се изправи, хвърли ѝ победоносна крива усмивка и протегна ръце.

— Хайде, усмихни се. Не съм чак толкова лош, нали?

Нямаше реакция.

— Ще ти покажа много повече от себе си, знаеш ли? Имам намерение да започна с татуировката на гърба. Можеш ли да предположиш каква е?

Мълчание.

— Отне две седмици да ми я направят, четири часа дневно в продължение на четиринайсет дена. Едно мое приятелче от затвора ми я направи, истински гений на иглата. Знаеш ли защо ти разказвам тези работи?

Той направи пауза, но тя не отвърна нищо.

— Защото тази татуировка е причината да съм тук с теб днес. Сега ме слушай внимателно. Искам бележника, който е у съпруга ти. Той взел ли си е клетъчния телефон? Дай ми номера му и ще излезеш оттук след няколко часа.

Тя най-сетне заговори:

— Щом ти трябва, намери си го от телефонния указател.

— Ама защо трябва да се държиш толкова отвратително?

Тя не каза нищо. Може би все още си въобразяваше, че има право на някакво мнение в ситуацията. Трябваше да ѝ покаже, че греши. Щеше да я пречупи като млада кобилка.

— Виждаш ли онези пранги на стената? За теб са, в случай че не си разбрала.

Тя не се обърна.

— Добре ги виж.

— Не.

— Стани.

Тя остана седнала.

Той насочи оръжието си към глезена ѝ, прицели се малко по-наляво и натисна спусъка. Шумът прозвуча оглушително в тясното пространство и тя скочи като сърна. Куршумът премина през матрака и наоколо се пръснаха валма от пълнежа.

— По дяволите. Не уцелих.

Той се прицели отново.

— Ще те накарам да куцаш през остатъка от живота ти. Сега стани.

Тя се изправи и веригите отново издрънчаха.

— Иди до стената, където са закачени онези пранги. Трябва да свалиш тези, с които си и да си сложиш другите.

Можеше да види страха, който се прокрадна върху това нейно арогантно лице, въпреки усилията ѝ да го потисне. Той се прицели.

— Може и да те убие, ако засегне артерия.

Мълчание.

— Имаш ли намерение да направиш това, което ти казах, или трябва да прострелям крака ти? Последно предупреждение, не се шегувам!

Беше сериозен и тя го осъзна.

— Ще го направя — отвърна тя със сподавен глас. От очите ѝ се стичаха сълзи.

— Умно момиче. Точно така. Ключът е един и за двата комплекта. Първо освободи глезените си, един по един. След това дясната китка. Лявата остави на мен. — Той ѝ хвърли ключа. Тя се наведе и го взе, отключи непохватно веригата около глезена си, като следваше инструкциите му.

— Сега остави ключа.

Той се наведе и го взе.

— Сега ще освободя лявата ти ръка. — Той се приближи към импровизираната маса, остави оръжието си върху нея и окова лявата ѝ китка. След това опипа белезниците, за да се увери, че са закопчани както трябва.

Отстъпи назад и взе пистолета.

— Виждаш ли това? — Той посочи към бедрото си. Ти ме простреля, знаеш ли?

— Жалко, че не е било четири инча по-нагоре — каза Сали.

Мадокс се изсмя дрезгаво.

— Това е истинска комедия. Колкото по-скоро започнеш да играеш по сценария, толкова по-бързо ще свърши всичко. Съпругът ти, Томи, е взел бележника. А аз го искам. — Той се прицели отново в глезена ѝ. — Дай ми телефонния му номер и да не губим повече време.

Тя му каза номера.

— Сега ще получиш истинска почерпка.
Той се ухили, отстъпи назад и започна да разкопчава ризата си.
— Ще ти покажа татуировката си.

17.

В читалнята на клуб „Амстердам“ цареше обичайната тишина. Единствените шумове бяха шумоленето на вестникарска хартия и прозвънването на лед в чаша от време навреме. Облицованите в дъбова ламперия стени, тъмните картини и тежката мебелировка създаваха чувство за еlegantност и безвреиме, подсилено от мириса на стари книги и кожа.

В единия ъгъл, разположен в дълбоко кресло, в кръг от жълта светлина, седеше Айън Корвъс и отпиваше мартини с последния брой на „Сайънтифик Американ“ в ръка. Той прелисти страниците, без да се зачита в тях, след което остави списанието на масичката от страни с отвращение. В седем вечерта в събота читалнята започваше да се опразва — хората излизаха да вечерят. На Корвъс нито му се ядеше, нито имаше желание за разговори. Ставаха седемдесет и два часа, откакто Мадокс за последен път се беше свързал с него. Корвъс нямаше представа къде се намираше той и какво правеше и нямаше как да се свърже с него безопасно.

Той се размърда в креслото, праметна крак върху крак и опъна една солидна глътка от мартинито. В гърдите му се разля блажена топлина, надигна се към главата му, но не му донесе облекчение. Толкова много зависеше от Мадокс; *всичко* зависеше от Мадокс. Кариерата му се намираше в кризисна точка, а той бе оставен на благоволенieto на един бивш пандизчия.

Мелъди работеше до късно в лабораторията по минералогия, продължаваше анализите на образеца. Беше доказала, че е феноменален учен, постигайки много повече, отколкото беше очаквал. В действителност се бе справила толкова добре, че една мъничка тревога бе започнала да се промъква в съзнанието му — тревога, че тя може да се окаже доста по-неудобна за подялба на славата, отколкото предполагаше. Може би допусна грешка, че възложи само на нея толкова важен и същностен анализ, без да се намеси поне дотолкова, че да оправдае присвояването на всички лаври само за себе си.

Беше обещала да му звънне в единадесет часа след последните резултати. Той погледна часовника си: четири.

Откритото дотук беше много повече, отколкото се изискваше да представи на комисията за присъждане на научни степени. Беше истински късмет. Нямахше да могат да му откажат пожизнена професорска позиция и да допуснат най-важният динозавърски екземпляр да отиде заедно с него в друг музей. Нямахше значение, че не го харесват, че броят на публикациите му е недостатъчен, те нямахше да оставят този образец да им се изплъзне. Това беше истински късмет — но, не, помисли си Корвъс, изобщо не беше късмет. Късмет е, беше казал някой, когато подготовката срещне възможността. Той се беше подготвил добре. Преди повече от шест месеца беше чул слуховете, че Марстън Уедърс е по следите на нещо голямо. Знаеше, че старият глупак е в северно Ню Мексико и се надява да свие един динозавър от терен, който е под юрисдикцията на Бюрото за управление на земята — един вид от *държавна* земя. Корвъс беше съзрял в това отлична възможност: да конфискува един динозавър от един крадец и да го възстанови за науката. Той щеше да направи нещо ценно за обществото — и да се представи във възможно най-добра светлина.

Корвъс бе доста обезпокоен, когато научи, че Мадокс е убил Уедърс, но когато първоначалният му шок премина, осъзна, че това е било единствено правилното решение — то опростяваше значително нещата. И отстраняваше от обръщение човек, който бе отговорен за кражбата от обществена земя на още незаменими научни образци.

Подготовка. Това приятелче Мадокс не му бе паднало просто така от небето. Мадокс сам беше потърсил Корвъс — заради авторитета му на специалист по тиранозавър рекс. Още когато му хрумна, че именно чрез Марстън Уедърс могат да стигнат до първокласен образец, Корвъс на свой ред бе осъзнал колко полезен може да бъде Мадокс — ако е вън от затвора. Пое персонален риск, правейки това, но бе подпомогнат от факта, че присъдата на Мадокс бе за непредумишлено убийство с утежняващи обстоятелства, вместо за убийство втора степен — беше случил на страхотен адвокат. Мадокс имаше документ за добро поведение в затвора. И най-накрая, когато го пуснаха, при условие че няма да избяга, а той уби, мъртвата жертва нямаше нито роднини, нито приятели, които да разказват своята версия при разпитването. Самият Корвъс беше казал, че гарантира за Мадокс

и че обещава да го наеме на работа. Беше се получило и комисията го освободи.

След време Корвъс осъзна, че Мадокс е човек с рядко срещани качества, забележителна харизма и интелигентност, отличен оратор, добре изглеждащ, представителен. Роден при по-различни обстоятелства, от него сигурно щеше да излезе нещо далеч по-добро.

Подготовката среща възможността. До този момент беше играл перфектно. Наистина трябваше да се успокои и да вярва, че Мадокс ще изпълни успешно задачата и ще вземе бележника. А бележникът щеше да го заведе право при фосила. Той беше ключът към всичко.

Корвъс нетърпеливо погледна часовника си, изпи мартинито и взе с въздишка „Сайънтифик Американ“. Сега умът му бе спокоен и хладен.

18.

На мъждивата светлина на керосиновия фенер Сали Бродбент гледаше как мъжът съблича ризата си. Можеше да усети студената стомана около китките и глезените си; можеше да помирише изпаренията във въздуха; да чуе как някъде капе вода. Изглежда се намираше в нещо като пещера или стара мина. С бакърен вкус в устата и с размътена глава, в момента имаше чувството, че всичко това се случва с някой друг.

Не вярваше, че този човек ще я пусне, след като получи бележника от Том. Щеше да я убие — виждаше го в очите му, в безгрижието, с което ѝ показваше лицето си и разказваше за себе си.

— Хей, какво мислиш за това?

Гледаше я; без риза, ухилен, перчеше се с бицепсите си.

Протегна ръце напред и гърбът му се изви. След което с бързо движение се завъртя и застана с гръб към нея.

Тя ахна. Целият му гръб бе покрит с татуировка на тиранозавър рекс с вдигнати нокти, отворена уста, толкова истински, сякаш щеше да скочи от гръба му. Когато разгъваше мускулите си, изглеждаше, че тиранозавърът се движи.

— Бива си го, а?

Тя гледаше.

— Казах нещо. — Продължаваше да стои гърбом към нея.

— Виждам.

— Когато бях в затвора, реших, че искам да си направя татуировка. Това е традиция, разбираш ли какво имам предвид? Освен това е необходимост — показва кой си ти и определя кръга и връзките ти. Момчетата, които нямат татуировки, обикновено свършват като кучка на някого. Но аз не исках обичайното — онази с косата — тъпо ми се виждаше. Исках татуировка, която да е специално за мен. Татуировка, която да казва на всеки го, че няма да съм ничия собственост, че аз съм си аз и не дължа вярност никому. Ето защо избрах тиранозавър рекс. Никога не е живяло нещо по-значимо на тази планета.

Но трябваше да намеря модел. Ако подложех гърба си на някой безотговорен идиот, щях да се окажа с някоя годзила или с някое слабоумно подобие на тиранозавър. Аз обаче исках нещо истинско. Исках да е *научно вярно*.

Той се изви силно и мускулите на гърба му се издуха гротескно, челюстта на тиранозавъра изглеждаше сякаш се отваря и затваря.

— Ето защо писах до един световен специалист по тиранозаври. Разбира се, не отговори на писмото ми. Защо човек като него ще си кореспондира с осъден убиец в Пеликан бей?

Той се ухили леко и отново раздвижи мускули.

— Погледни добре, Сали. Не съществува по-точно изображение на тиранозавър рекс — нито в книга, нито в музей. Направен е според последните научни проучвания.

Сали преглътна.

— Както и да е, след като в продължение на година не ми отговори, този научен експерт внезапно взе, че ми писа. Имахме съвършена кореспонденция. Той ми изпрати всички последни изследвания, дори неща, които не бяха публикувани. Изпрати ми свои собствени скици. Намерих един истински експерт, който да направи татуировката ми. Когато и да възникнеше някакъв въпрос, свързан с динозаврите, моят човек ми отговаряше. Отделяше ми време. Наистина се интересуваше от това, искаше да се увери, че този тиранозавър ще бъде направен както трябва.

Той отново размърда мускули.

— Станахме приятели — повече и от братя. А после — знаеш ли какво направи той?

Тя раздвижи устни, опитвайки се да каже „какво?“.

— Щяха да ми лепнат десет до петнайсет години за убийство с утежняващи обстоятелства, но той се застъпи за мен на делото, даде ми пари и работа. Така че когато ми поиска услуга, не бях в позиция да откажа. И знаеш ли каква беше услугата?

— Не.

— Да взема този бележник.

Тя отново преглътна, като се бореше срещу поредния пристъп на страха. Не би й казал всичко това, ако нямаше намерение да я убие.

Той се обърна, взе ризата си и я облече.

— Сега разбираш ли защо си създавам всичките тези неприятности? Но първо трябва да проведем един телефонен разговор. Връщам се веднага.

И той излезе навън.

19.

Когато колата наближи Тъксън, Том провери отново клетъчния си телефон и установи, че най-после има покритие. Погледна часовника си. Пет и половина. Беше се забавил при Диърборн повече, отколкото предполагаше. Трябваше да побърза, ако искаше да хване полета си в шест и половина.

Той набра домашния телефон с намерението да разбере как е Сали. Телефонът иззвъня няколко пъти и секретарят се включи.

Здравейте, това е домът на Том и Сали. Том е по работа, а на мен ми се наложи неочаквано да напусна града, така че няма да можем да се върнем веднага. Съжалявам за пропуснатите уроци, ще ги наваксаме по-късно. Оставете съобщение, благодаря.

Последва бибиפקане и Том затвори изненадан и внезапно разтревожен. Какво беше това неочаквано излизане от града? Защо не му се беше обадила? А може би е звъняла — но телефонът му нямаше покритие в дома на Диърборн. Той бързо провери телефона си, но нямаше пропуснати разговори.

С нарастващо чувство на безпокойство отново набра номера вкъщи и изслуша съобщението по-внимателно. Сали изобщо не звучеше нормално. Той отби от пътя и прослуша за трети път записа. Нещо никак не беше наред. Усети внезапно бумтенето на сърцето си в гърдите. Запали двигателя и се върна на междущатското шосе със скърцане на гуми. Докато ускоряваше, позвъни на полицията в Санта Фе и попита за детектив Уилър. След две смущаващи прехвърляния на други линии, познатият безстрастен глас отговори.

— Обажда се Том Бродбент.

— Да?

— Намирам се извън града и току-що звънях вкъщи. Нещо не е наред там. Съпругата ми би трябвало да е у дома, но не е, освен това е оставила съобщение на телефонния секретар, което няма никакъв смисъл. Мисля, че е била накарана насила да направи този запис. Нещо се е случило.

Последва тишина, след което Уилър каза:

— Веднага ще отида да проверя.

— Искам да направите нещо повече. Искам да спирате всички коли по пътищата и да я намерите.

— Да не мислите, че е отвлечена?

Том се поколеба:

— Не съм сигурен.

Пауза.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— Казах ви каквото ми е известно. Просто идете там колкото е възможно по-бързо.

— Ще се погрижа лично. Имаме ли разрешението ви да разбием вратата, ако е заключена?

— Да, разбира се.

— Кога се връщате в града?

— Самолетът от Тъксън каца в седем и половина.

— Дайте ми телефона си. Ще ви се обадя от дома ви.

Том му даде номера си и затвори. Завладяха го чувство на безсилие и угризение на съвестта. Що за глупак беше, да остави Сали сама!

Той яростно натисна педала до дъно, атакувайки асфалта с над сто и петдесет. В никакъв случай не биваше да изпуска полета си.

Петнайсет минути по-късно телефонът му иззвъня.

— С Том Бродбент ли разговарям?

Не беше Уилър.

— Вижте, очаквам важен...

— Млъкни, Томи, момчето ми, и слушай.

— Кой, по дяволите...

— Казах да млъкнеш.

Пауза.

— Малката ти женичка е при мен. Сали. Добре е — засега. Единственото, което искам, е бележникът. Следиш ли мисълта ми? Просто отговори с „да“ или „не“.

Том стисна телефона толкова силно, сякаш ще го счупи.

— Да — опита се да произнесе той.

— Когато аз получа бележника, тогава ти ще си получиш Сали обратно.

— Слушай, само да си я докоснал...

— Нямам намерение да повтарям. *Млъкни, мътните да те вземат!*

Том чу, че мъжът диша тежко.

След малко гласът попита:

— Къде си?

— Аз съм в Аризона...

— Кога се връщаш?

— В седем и половина. Слушай...

— Искам ти да *ме* слушаш. Много внимателно. Можеш ли да го направиш?

— Да.

— След като самолетът ти се приземи, качи се на колата си и иди в Абикию. Прекоси града и тръгни по магистрала 84 на север от язовира. Не спирай за нищо. Трябва да си тук към девет часа. Бележникът у теб ли е?

— Да.

— Добре. Искам да го носиш, сложи го в найлонова торба с цип и я напълни с отпадъци да изглежда като боклук. Отпадъците трябва да са жълти. Разбра ли? Ярко жълти. Връщаш се назад и караш по магистрала 84 между отбивката за язовира и отбивката за Ранчото на призраците. Движиш се *точно* с осемдесет километра в час, с включен клетъчен телефон. Покритието е достатъчно добро, има само няколко мъртви петна. Ще ти звънна за повече инструкции. Ясно?

— Да.

— Кой е номерът на полета ти?

— „Саутуест Еърлайнс“ 662.

— Добре. Ще проверя и ще разбера кога всъщност кацаш и ще те чакам край Ранчото на призраците час и двацет минути след това. Не се отбивай вкъщи, не прави нищо, карай направо към Абикию. Разбра ли? Даваш назад и след това напред между язовира и ранчото, докато ти се обадя. Държиш скорост осемдесет километра.

— Да, но ако я нараниш...

— Да нараня Сали? Тя ще е добре, ти само имай грижата да направиш всичко, което казвам точно по начина, по който го казвам. А, и още нещо, Том. Никакви ченгета. Нека ти обясня защо. Никое отвличане не е успяло след намесата на полицията. Чувал ли си тази статистика? Когато повикат на помощ ченгетата, отвличането се

проваля и жертвата обикновено умира. Звъниш в полицията — и аз съм прецакан. Ченгетата пристигат, свършват си тяхната работа, без да ги е грижа за тревогите ти. Ти губиш контрол, аз губя контрол и Сали умира. Разбираш какво ти казвам, нали? Ако им се обадиш, ще целунеш жена си за сбогом в блестящата стоманена количка в сутерена на „Уест Еърпорт“, номер 1100. Разбрано?

Тишина.

— Ясен ли бях?

— Да.

— Добре. Ще сме само ти и аз, всичко ще е под контрол през цялото време. Аз получавам бележника, ти получаваш жена си. Пълен контрол. Разбрано?

— Да.

— Имам една радиостанция на полицейски честоти, а разполагам и с други начини да разбере, ако се обадиш на ченгетата. Освен това имам и партньор.

Мъжът прекъсна връзката.

Том едва шофираше, направо не виждаше пътя. Телефонът иззвъня почти веднага. Беше Уилър.

— Господин Бродбент? Намираме се у вас, в дневната, и се боя, че имаме проблем.

Том преглътна буцата в гърлото си, като се опитваше да намери гласа си.

— Открихме куршум в стената. Криминалистите в момента го вадят.

Том осъзна, че се носи с повече от сто и шестдесет километра в час по магистралата. Намали и направи огромно усилие да се концентрира.

— Там ли сте още? — долетя далечният глас на Уилър.

Том едва успя да произнесе:

— Детектив Уилър, искам да ви благодаря за цялото безпокойство, но всичко е наред. Току-що се чух със Сали. Тя е добре.

— И къде е?

— Майка ѝ е болна и се е наложило да замине за Албакърк.

— Джипът е в гаража.

— Взела е такси, онзи джип не работи.

— Ами ванът?

— Използвам го само като впрегатен кон.

— Разбирам. Що се касае до куршума...

Том се опита да се засмее.

— Всичко е наред. Той е... той е стар.

— Изглежда ми скорошен.

— Отпреди няколко дни. Пистолетът ми гръмна случайно.

— Нима? — Гласът стана хладен.

— Точно така.

— Имате ли нещо против да ми кажете за каква марка и калибър става дума?

— Трийсет и осемкалибров револвер „Смит & Уесън“. — Отсреща настъпи дълга тишина. — Както ви казах, детектив, съжалявам, че ви обезпокоих, наистина. Фалшива тревога.

— Върху килима има и петно кръв. То също ли е „старо“?

Том не успя да отговори. Усети, че му се повръща. Ако онова копеле я беше наранило...

— Кръвта много ли е?

— Само едно петно. Още е влажно.

— Не знам какво да ви кажа за това, детектив. Може би някой... се е порязал. — Той преглътна.

— Кой? Съпругата ви?

— Не знам какво да ви кажа.

Той чуваше съскащата тишина в слушалката. Трябваше да хване полета и сам да се разправи с онзи мъж. Не биваше да оставя Сали сама, не биваше.

— Господин Бродбент? Знаете ли какво означава терминът „достатъчно основание“?

— Да.

— За това става дума тук. Влязохме в къщата ви с ваше позволение и имаме достатъчно основание да предположим, че е станало престъпление — и сега възнамеряваме да го разследваме. При тези обстоятелства не се нуждаем от съдебна заповед.

Том усети, че буцата в гърлото му става по-голяма. Ако похитителят наблюдаваше къщата и видеше, че е пълна с ченгета...

— Но го направете бързо.

— Казвате, че самолетът ви каца в седем и половина, нали? — попита Уилър.

— Да.

— Бих искал да се срещна с вас и съпругата ви — независимо дали майка ѝ е болна или не — тази вечер. В управлението. В девет. Можете да вземете и онзи адвокат, за който споменахте. Имам чувството, че ще ви е нужен.

— Не мога. Не и в девет. Невъзможно е. А и съпругата ми е в Албакърк...

— Не става въпрос за опционална среща, Бродбент. Ще дойдете тук в девет или ще извадя съдебна заповед за арестуването ви. Ясно ли е?

Том прехапа устни.

— Жена ми няма нищо общо с това.

— Ако не я доведете, положението ви ще се влоши. И нека ви кажа, приятелю — то вече е достатъчно лошо.

Телефонът прекъсна.

ТРЕТА ЧАСТ

ПЕРДИЗ КРИЙК

Беше двайсет стъпки широка в раменете, а на дължина достигаше петдесет. Тежеше шест тона. Краката ѝ — дълги повече от десет стъпки — бяха с най-силните мускули, развити някога от гръбначно животно. Когато се движеше, опашката ѝ бе високо вдигната и крачката ѝ достигаше дванайсет-петнайсет стъпки. По време на бяг развиваше скорост до четиридесет и осем километра в час, но това не бе чак толкова важно, колкото подвижността, гъвкавостта и мълниеносните рефлексии. Стъпалата ѝ имаха дължина три и половина стъпки, въоръжени с четири ятаганоподобни нокътя — три отпред и по един недоразвит, подобен на палец — отзад. Стъпваше на пръстите си. С един добре прицелен ритник можеше да изкорми дълъг сто стъпки птицеворков динозавър.

Челюстта ѝ бе дълга три стъпки, имаше шестдесет зъба. Използваше четирите предни резци, за да свали и обели месото от костите. Убиващите ѝ зъби се намираха в смъртоносна редица от страни, някои от тях дълги до двайсет инча заедно с корените, с големина на детски юмрук. Бяха назъбени в задната си част, така че след захванан е можеше да държи плячката си, докато я разрязва отзад. Можеше да погълне наведнъж месо с тегло сто и петдесет килограма. Множеството кухини и канали в черепа ѝ придаваха необикновена сила и лекота, както и подвижност. Тя използваше две различни техники на отхапване: едната, при която разрязваше месото като с ножица; и друга — като „орехотрошачка“ за трошене на броня и кости. Небцето ѝ беше снабдено с мънички подпорки, които позволяваха на черепа да се свие от страни от силата на захванане, а разтягането ѝ даваше възможност да преглъща цели едрите късове месо.

С помощта на челюстните си мускули постигаше приблизителна сила на захванане от петдесет хиляди килограма за квадратен инч — достатъчни да пробие стомана.

Двата ѝ предни крайника бяха малки, почти с размерите на човешки, но многократно по-здрави. Бяха снабдени с две извити назад редици зъбци под ъгъл деветдесет градуса, което увеличаваше максимално способността ѝ за хващане и съсичане. Гръбните ѝ прешлени, където ребрата се съединяват, бяха с големината на кана за кафе, за да могат да поддържат корема, който на свой ред би могъл да носи повече от четвърт тон току-що погълнато месо.

От нея се носеше воня. Устата ѝ съдържаше остатъци и парчета развалено месо и гранясали мазнини, затворено в специални процепи в зъбите ѝ, което правеше захапката ѝ още по-смъртоносна. Дори ако жертвата ѝ избегнеше първоначалното нападение, умираше скоро от множество инфекции и отравяне на кръвта. Костите, които изхвърляше с изпращанията си, понякога бяха почти напълно разложени от силната хлороводородна киселина, с която тя смилаше храната.

Тилната изпъкнала кост на врата ѝ беше с размерите на грейпфрут и ѝ позволяваше да върти главата си на почти 180 градуса, така че да може да действа във всички посоки. Както при човека, очите ѝ гледаха напред, даваха ѝ стереоскопична картина, освен това имаше отлично чувство за обоняние и слух. Любимата ѝ плячка бяха стадата птицечовкови динозаври, които се придвижваха шумно през големите гори с виковете и тръбни звуци, за да не се разпръскват и да не се губят малките.

Ловуваше често от засада: приближаваше се дълго, потайно срещу вятъра и се нахвърляше внезапно. Добре маскирано туловище в цветовете на гората, на яркозелени и кафяви шарки.

В младежка възраст ловуваше в стада, но след съзряването се движеше сама. Не атакуваше и не се бореше с плячката си, докато я умъртви. Вместо това лягаше върху жертвата и откъсваше от нея безжалостни хапки, зъбите ѝ прорязваха плочиците на бронята, за да достигнат до живите органи и пулсиращите артерии; и в този момент, когато фиксираше плячката си като червей под топлийка, вдигаше крак и нанасяше с него разкъсващ удар. След това я пускаше и се оттегляше на безопасно разстояние, докато тя напразно ревеше, мяташе се и се гърчеше, докато кръвта ѝ изтече.

Като много хищници, тя също разчистваше боклуците; би яла всичко, стига да е месо. Забиваше зъби в гноясалия, пълен с ларви

труп, задоволявайки се с набъбналото, все още биещо сърце.

1.

Уайман Форд спря и сведе поглед към голямата цепнатина в земята, която се казваше Каньон на тиранозаврите. Шестнадесет километра назад бе преминал покрай черната базалтова стена, която бе дала името на каньона и сега той се намираше дълбоко в него, по дълбоко отколкото му се бе случвало някога. Беше изоставено от бога място. Стените се издигаха толкова по-високо, колкото по-надълбоко слизаше, докато се свиха над него клаустрофобично. Каменни блокове с размер на къщи, свлечени от стръмните урви, лежаха разхвърляни на дъното сред пръснатите отровни алкални мочурища, а над тях вятърът носеше прах на бели воали. Изглежда в каньона не вирееше нищо, освен няколко храста пустинна бодлива зеленика, и разбира се — голямо количество гърмящи змии.

Продължи, като постепенно влизаше в ритъм. Беше като лабиринт, с много странични каньони, които сякаш продължаваха в нищото. Краката му поглъщаха метър след метър. Наближаваше слънцето да залезе, когато каньонът направи още един завой и той можа да види напред голямата група скали, онази, която бе забелязал от Навахо Рим и която фриволно бе нарекъл „Плешивината“. Пониската част на каньона вече тънеше в сянка, окъпана в топли оранжеви блясъци отразена светлина от височината на източния ръб.

Форд изпита удовлетворение при мисълта, че денят свършва. Беше разпределил водата на дажби от сутринта и прохладата на въздуха сега бе добре дошла, защото намаляваше жаждата му.

Падането на нощта в пустинята ставаше бързо. Нямахше да има много време да открие място за добър бивак. Той продължи напред с жива стъпка, оглеждайки се наляво и надясно и скоро откри това, което търсеше: заслон между два паднали камъка с мек, гладък пясък. Свали раницата от раменете си и сръбна глътка вода, като я задържа в уста, наслаждавайки се на свежестта ѝ, преди да я преглътне. Все още разполагаше с десет, може би дори с петнайсет минути, преди светлината да се скрие. Защо да ги хаби да си приготвя мястото за сън? Остави принадлежностите си и тръгна нагоре, към началото на

„Плешивината“. От по-близо групата скали приличаше повече на смачкани отровни гъби, отколкото на черепи; всяка беше трийсетина стъпки широка и висока около двацет, покрита от пласт тъмнооранжев пясъчник, с разпръснати из него по-тънки лещи оцветена във винено, шиста и конгломерати. Някои от големите скали бяха подкопани и бяха паднали разбити на парчета.

Той тръгна към гората от скални колони, завършващи с кръгли куполи. Колоните бяха от бледорозов пясъчник, с височина около десет стъпки. Форд се заизкачва между тях с намерението да види докъде продължава формацията. От негова гледна точка никоя от скалите не изглеждаше като онази, която търсеше, но приликата беше силна. Отново изпита въодушевление при мисълта, че динозавърът е някъде наблизко и ускори крачка, като от време навреме дори се заточваше. Когато стигна до отсрещния край с изненада установи, че „Плешивината“ крие входа към друг каньон — или към онова, което представляваше скритото продължение на Каньона на тиранозаврите. Тръгна натам, като криволичеше между облите камъни. Каньонът беше тесен и разкриваше следи от внезапно силно наводнение, стените бяха обсипани с остатъци от дънери на дървета и клони, довлечени от планините. По-ниските стени бяха изгладени и издълбани от действието на водата.

Следваха завой след завой и всеки разкриваше ниши и подмоли. В някои от по-високите ниши се виждаха следи от скални обиталища на Анасази. След още четиристотин метра пред погледа му се откри една висока напречна „полица“ от пясъчник; сигурно бе образувала водопад в по-влажни години — напуканото корито и тинята свидетелстваха за някогашно езеро. Той се закатери нагоре с ръце и крака.

Каньонът рязко зави и внезапно премина в изумителна долина, където три второстепенни корита се събираха в едно като отломки от скално крушение, сътворявайки спектакъл на ерозионна ярост. Форд спря, обзет от страхопочитание пред замръзналата ѝ сила. По лицето му премина усмивка, когато реши да ѝ даде името „Дяволско гробище“. Докато стоеше, последният слънчев лъч примигна по ръба на каньона и вечерта се спусна над удивителната долина, загръщайки я в пурпурна сянка. Беше наистина земя, изгубена във времето.

Форд пое назад. Беше твърде късно да продължава нататък; трябваше да се върне до бивака, преди да се е стъмнило. Скалите бяха чакали милиони години, помисли си монахът. Щяха да почакаат още един ден.

2.

Том се движеше на север по магистрала 84, като правеше огромно усилие да се съсредоточи. Самолетът бе закъснял, часовникът показваше осем и половина, а той все още се намираше на един час от онзи участък на магистралата, който бе посочил похитителят. На пасажерската седалка до него стоеше найлоновата торба за боклук, в която бе пъхнал тефтерчето. Клетъчният му телефон бе включен в очакване на обаждане.

Той изпита яростна безпомощност — при така стеклите се обстоятелства това бе едно непоносимо усещане. Трябваше да намери начин да действа, а не само да се противопоставя. Но не можеше да *действа* просто така: нуждаеше се от план и затова трябваше да остави настрана емоциите и да мисли колкото се може по-хладнокръвно и ясно.

Тъмната шир на пустинята връхлиташе от едната страна на пътя, а в нощното небе над него звездите грееха ярки и неподвижни. Пътуването от Тъксън до Санта Фе мина най-трудно. Бе положил нечовешко усилие да контролира хипотезите си и да се фокусира върху конкретния проблем. А проблемът беше прост: да си върне Сали обратно. Нищо друго нямаше значение. После щеше да се занимава с похитителя.

За пореден път се запита дали не трябваше да отиде в полицията или пък да пренебрегне напълно Уилър и да се свърже директно с ФБР. Но дълбоко в себе си знаеше, че похитителят е прав: ако го направеше, щеше да изгуби контрол. Те щяха да се възползват. Няма значение как, но Уилър щеше да се намеси. Той повярва на похитителя, когато онзи каза, че ще убие Сали, ако полицията се набърка. Рискът беше твърде голям; трябваше да се справи сам.

Познаваше участъка от магистрала 84, по който похитителят му беше казал да се движи. Беше един от най-изолираните в двупосочната магистрала в щата, с една-единствена бензиностанция и тоалетна.

Опита се да мисли какво би направил, ако е на мястото на похитителя, как би взел бележника, без да допусне да го последват.

Това трябваше да разбере Том — планът на онзи мъж.

3.

Уилър погледна часовника над купчината листове. Девет и петнайсет. Обърна се към Хернандес, който изглеждаше почти зелен под флуоресцентното осветление в офиса.

— Изпързала ни — каза помощникът му. — Ей така.

— Ей така... — Уилър почука с химикалката върху листовите. И все пак в това нямаше смисъл, един такъв човек, който има много за губене. Такива хора, които разполагат с милион законни начини да избегнат разпит в полицията.

— Мислиш ли, че е прескочил резервата?

— Колата му — онова класическо Шеви, което кара — беше паркирана на летището. Самолетът му кацна в осем и в момента колата я няма.

Хернандес сви рамене:

— И какво, проблеми с двигателя?

— Играе си някакви игрички с нас.

— И какво цели според теб?

— Де да знаех.

В стаята надвисна тежка тишина. Уилър се изкашля и запали цигара, чувствайки, че трябвала направи нещо, за да възстанови авторитета си; изненадваше го и го дразнеше, че Бродбент ги е пратил за зелен хайвер.

— Фактите са си факти: върху килима в дневната му има прясно петно от кръв и скорошен куршум в стената. Не се появява на разпит в полицията. Може да му се е случило нещо лошо или да е мъртъв. Може да се е изплашил. Спорил е с жена си, скарали са се, бушоните му са изгърмели и я е ликвидирал. А може би е просто едно нагло копеле, което си мисли, че не сме му от категорията. Няма значение: ще го проследим.

— Да.

— Искам всички изходи за Ню Мексико, контролните пунктове по 84-а на Чама, 96-а на Койот, 285-а южно от Еспаньола, междущатско шосе 40 на Уогън Маунд и границата с Аризона,

междуцатско 25 на Белен и онова на държавното полицейско управление на Куба по магистрала 44. Той направи пауза, прехвърли няколко листа по бюрото си и взе едни. — Това е: кара пикап Шевролет 3100 в тюркоазено и бяло, номер NM 346 EWE. Едно нещо се развива в наша полза: с такава кола не можеш да минеш незабелязано.

4.

Мадокс паркира роувъра пред търговския център „Сънсет“ и погледна часовника си. Девет и дващест и една. Половината дузина реклами за бира в стъклената витрина хвърляха неясна неонова светлина към прашния капак на колата му. Освен момчето зад гишето не се виждаше никой. Луната още не бе изгряла. От по-раншни проучвания знаеше, че би могъл да види фаровете на задаваща се от юг кола две минути и четиридесет секунди преди да премине.

Излезе бавно, пъкна ръце в джобовете си и се облегна на колата; вдъхна от хладния въздух на пустинята, затвори очи, мърморейки под нос мантрата си и се опита да успокои пулса на сърцето си. След няколко минути отвори очи. Магистралата все още беше тъмна. Девет и двадесет и две. Беше задминал шевито на Бродбент преди единадесет минути и ако следваше инструкциите му и поддържаше скорост, фаровете щяха да се появят след не повече от шест минути.

Той влезе в закусвалнята, взе си парче стара пица и голяма чаша горчиво кафе и плати точната сума. Върна се отново до колата, подпря крак върху бронята и се загледа в тъмното шосе. Още две минути. Един поглед към магазина го увери, че момчето бе погълнато от някаква кино комедия. Той изля остатъка от кафето на земята и запрати парчето пица в кактуса, окичен с какви ли не боклуци. Погледна часовника си и провери клетъчния телефон — имаше добро покритие.

Влезе в колата, запали двигателя и зачака.

Девет и двадесет и шест.

Девет и двадесет и седем.

Девет и двадесет и осем.

Бинго! Чифт фарове изплуваха от морето тъмнина. Светлите кръгове бавно се разшириха и засияха, когато колата се приближи по пътя — след което пикапът светна в тюркоазено и задните светлини се отдалечиха в тъмнината на юг. Девет часът, тридесет минути и четиридесет секунди.

Той чакаше, заковал поглед в часовника, изброи точно още една минута, после натисна бутона на телефона си.

— Да? — отзова се незабавно гласът отсреща.

— Слушай внимателно. Продължавай със същата скорост. Недей да забавяш, нито да ускоряваш. Смъкни стъклото на прозореца от дясната си страна.

— Какво става с жена ми?

— След няколко минути ще е при теб. Прави каквото ти кажа.

— Смъкнах стъклото.

Мадокс за втори път погледна часовника си.

— Когато ти кажа, вземи телефона си, затвори го, но *не го изключвай*. Пъхни го при тефтера в торбата с боклук и изхвърли торбата през прозореца. Изчакай да ти дам сигнал. След като я изхвърлиш, продължи напред, без да спиращ.

— Слушай, кучи сине, няма да правя нищо, докато не ми кажеш къде е жена ми.

— Прави каквото ти казвам или е мъртва.

— Тогава никога няма да видиш тефтера.

Мадокс погледна часовника си. Вече бяха минали три и половина минути. С една ръка върху волана той натисна педала за газта и излезе на магистралата, оставяйки мирис на изгоряла гума след себе си.

— Тя е в стария лагер на Медира Крийк, знаеш къде е, нали? Двадесет и пет километра южно оттук по Рио Гранде. Кучката ми се съпротивляваше и се нарани, сега кърви... В момента е с партньора ми, ако не правиш каквото ти кажа, ще му се обадя и ще я убие. Затова пусни сега телефона в торбата и я изхвърли *веднага*.

— Аз пък ще ти кажа това: ако тя умре, ти си мъртвец. Ще те преследвам до края на земята и ще те убия!

— Спри да ми се ежиш и *прави каквото ти казвам!*

— Правя го.

Мадокс чу шумолене и линията прекъсна. Той изпусна една въздишка на облекчение. Погледна часовника си, засече времето с точност до секунда и насочи вниманието си към скоростомера. Тефтерът би трябвало да е на шест и половина километра южно от търговския център. Изключи телефона си и закова скоростта. Вече бе проучил магистралата, бе изчислил разстоянието и си бе отбелязал километричните камъни. И знаеше, че проклетият бележник трябва да е приблизително на четиристотин метра.

Той отмина километричния камък и намали леко, спусна стъклото на прозореца и набра телефона на Бродбент. Секунда покъсно чу слабо звънене: там беше, отстрани на пътя лежеше една найлонова торба. Отмина я, като в същото време включи прожектора върху покрива и освети наоколо, за да е сигурен, че Бродбент не го причаква от засада. Но прерията изглеждаше празна от край до край. Малко се съмняваше, че Бродбент се е понесъл на юг към лагера на Медира Крийк. По всяка вероятност щеше да спре в Абикию да се обади на ченгетата и в болницата. Мадокс не разполагаше с много време да вземе бележника и да се омете.

Той направи обратен завой, върна се до торбата, пресегна се и я вдигна. След това, докато ускоряваше към магистралата, я отвори с дясната си ръка и започна да рови из нея за тефтера.

Ето го. Извади го и го погледна. Беше подвързан в стара кожа и на задната корица още имаше петно кръв. Отвори го. Редици от осем цифрени числа, точно както беше казал Корвъс. Това е. Беше успял.

Запита се как ли щеше да реагира Бродбент, когато завареше лагера на Медира празен. *До края на земята.*

Бележникът беше у него. Сега беше време да се отърве от жената.

5.

Осемстотин метра на юг от мястото, където беше хвърлил торбата, Том изгаси фаровете и напусна магистралата, хлътна в канавка и разби една ошипена телена ограда. Продължи през тъмната прерия, докато почувства, че е достатъчно далеч от пътя. Чак тогава изключи двигателя и зачака. Сърцето му биеше до пръсване.

Когато похитителят беше казал, че Сали е в лагера Медира, Том знаеше, че лъже. По това време на годината мястото беше претърпкано с малки деца, беше твърде изложено на показ. Тази история с лагера беше измислена, за да го отклони на юг.

Няколко минути по-късно той забеляза фаровете на кола зад себе си. По-рано го бе изпреварил един Рейндж Роувър, беше го видял и пред търговския център и не се съмняваше, че това е колата на похитителя, когато я видя да забавя в участъка от пътя, където бе хвърлил бележника. Един страничен прожектор светна, опипвайки прерията. Том внезапно се уплаши, че могат да го видят, но светлината претърси само близкия район. Колата направи обратен завой и се върна; отвътре изскочи един мъж и взе торбата — беше висок като върлина, но се намираше твърде далеч, за да го идентифицира. Малко по-късно мъжът се метна вътре и колата се понесе на север със скърцане на гуми.

Том го изчака да се отдалечи достатъчно по магистралата и подкара назад към пътя. Налагаше се да шофира на сляпо: ако включеше фаровете, онзи щеше да разбере, че е преследван — Шевролетът с кръглите си старомодни фарове беше лесно разпознаваем.

Щом стъпи на асфалта, той ускори, докдето му стигаше смелостта да кара на тъмно, без да изпуска от поглед чезнещия блясък на задните светлини, но колата отпред се движеше бързо и той осъзна, че няма шанс да я следва без фарове. Трябваше да рискува.

В този момент наближи търговския център и видя, че един пикап е спрял да зарежда. Той натисна спирачките рязко, кривна към бензиностанцията и се изтегли в срещуположната страна. Пикапът,

очукан Додж Дакота, беше спрял до колонките, ключовете му висяха на таблото, докато шофьорът плащаше вътре. Можа да види в джоба на вратата дръжката на револвер.

Том изскочи от шевито си, метна се в доджа, запали двигателя и отлепи с писък на гуми. Насочи се на север, към тъмнината, където бяха изчезнали двойката задни светлини.

6.

Обаждането дойде в 11:00 през нощта. Въпреки че го очакваше, Мелъди скочи, когато телефонът издрънча в тихата, празна лаборатория.

— Мелъди? Как върви изследването?

— Страхотно, д-р Корвъс, просто страхотно. — Тя преглътна, осъзнавайки, че диша шумно в слушалката.

— Още ли работиш?

— Да, да, работя.

— Онези резултати излязоха ли?

— Да. Те са... невероятни.

— Разкажи ми всичко.

— Образецът е направо надупчен с иридий — точно от онзи тип обогатен иридий, който сте открили в К-Т прехода, само че повече. Според мен този образец е *наситен* с иридий.

— Какъв тип иридий и в каква концентрация?

— Свързан е в различни изометрични хексоктаедрални форми в концентрация от над 430 части на един милион. Това, както знаете, е точно типът иридий, свързан с удара на астероида Чикскълъб.

Тя изчака за отговор, но такъв не дойде.

— Този фосил — осмели се да продължи тя — не е възможно да е открит *на* прехода на Креда и Терциер... нали?

— Възможно е.

Последва тишина. След малко Мелъди продължи:

— Във външната матрица около образца установих потресаващо изобилие на микрочастици от сажди, от онези, които се получават при горски пожари. Според една скорошна статия в „Джърнъл ъв джиофизикал рисърч“, повече от една трета от горите по земята са изгорели в резултат на удара от астероида.

— Запознат съм със статията — долетя тихият глас на Корвъс.

— Тогава знаете, че К-Т преходът се състои от два пласта, първият се състои от обогатените с иридий отломки от самия удар, а вторият — от отложените сажди от световните горски пожари.

Тя спря, изчака малко за реакция, но отсреща не последва нищо, освен мълчание. Дали Корвъс не беше схванал за какво става дума?

— Струва ми се... — Мелъди почти се страхуваше да го изрече. — Или по-скоро заключението ми е, че този динозавър всъщност е *убит* от астероидния удар, или е умрял при последвалия екологичен срив.

Това динамитно умозаключение пропадна в празнотата. Корвъс продължаваше да мълчи.

— Бих допуснала също така, че това обяснява изключителното състояние на консервация на фосила.

— Как така? — долетя сдържаният отговор.

— Докато четях онази статия ми хрумна, че сблъсъкът с астероида, пожарите и загряването на атмосферата са създали уникални условия за фосилизация. От една страна, липсвали са естествените санитарни — животните, които се хранят с мърша, — които щяха да разкъсат тялото и да изпотрошат костите. От сблъсъка всъщност се е загряла цялата земя, което е направило атмосферата толкова гореща, колкото е пустинята Сахара и в много области температурата на въздуха е достигнала до сто и двадесет, сто и тридесет градуса — идеално за скоростното изсушаване на труп. Освен това всичкият този прах би задействал гигантска климатична система. А едни огромни наводнения бързо биха погребали останките.

Мелъди си пое дълбоко дъх и зачака реакция — въодушевление, учудване, скептицизъм. Но не дойде нищо такова.

— Нещо друго? — попита Корвъс.

— Ами, има и венерини частици.

— Венерини частици?

— Така наричам онези черни частици, които вие забелязахте, тъй като под микроскоп те напомнят до голяма степен символа на Венера — кръг, с излизащ от него кръст. Сещате ли се, феминисткият символ?

— Феминисткият символ — повтори Корвъс.

— Изследвах някои от тях. Не са нито микрокристални образувания, нито артефакти на фосилизация. Частицата представлява сфера неорганичен въглерод със стърчащо рамо; отвътре има следи от голямо количество елементи, които още не съм анализирала.

— Разбирам.

— Всичките са с еднакъв размер и форма, което предполага биологичен произход. Изглежда са се съдържали в динозавъра, когато е умрял и просто са си останали там непроменени в продължение на шестдесет и пет милиона години. Те са... *много* странни. Трябва да свърша доста работа, за да разбера какво представляват, но се питам дали не са някакъв вид заразни частици.

Известно време линията отсреща мълчеше. Когато най-накрая Корвъс заговори, гласът му беше тих. Звучеше разтревожено.

— Нещо друго, Мелъди?

— Това е всичко. — Сякаш не беше достатъчно. Какво му ставаше на Корвъс? Да не би да не й вярваше?

Гласът на куратора беше толкова хладен, звучеше почти призрачно.

— Мелъди, свършила си отлична работа. Поздравявам те. Сега слушай внимателно: има нещо, което искам да направиш. Искам да събереш всички дискове, пробите от образеца, както и всичко в лабораторията, свързано с тази задача, и да ги заключиш на сигурно в шкафа си за образци. Ако случайно нещо е останало в компютъра ти, изтрий го, като използваш програмата, която напълно изтрива файловете от хард диска. След това искам да се прибереш вкъщи и да се напиш.

Тя почувства недоверие. Това ли беше всичко, което можа да й каже, че трябвало да се напише?

— Можеш ли да го направиш, Мелъди? — долетя благият глас. — Заключи всичко, изчисти компютъра, иди си вкъщи, напи се, хапни нещо питателно. Ще говорим отново сутринта.

— Няма проблеми.

— Чудесно. — След кратка пауза додаде: — До утре.

* * *

След като затвори телефона, Мелъди седна в лабораторията, беше направо потресена. След цялата работа, която свърши, след изключителното ѝ откритие Корвъс се държеше така, сякаш почти не го беше грижа — или пък не й вярваше. *Поздравявам те*. Беше направила едно от най-важните палеонтологични открития в

историята, а единственото, което можа да направи, бе да я *поздрави*? И да ѝ каже да се наспи?

Тя вдигна очи към часовника. Минутната стрелка се премести. Единадесет и петнадесет. Погледна към ръката си — към блещукащата гривна около китката си, ужасно малките си гърди, тесни рамене, изгризани нокти и грозните си, напръскани с лунички ръце. Това беше тя, Мелъди Крукшанк, трийсет и тригодишна, все още асистент, далеч от научната йерархия. Усети нарастващо негодувание. Мислите ѝ се върнаха назад, към суровия ѝ баща — университетски професор, чието най-често изказване беше, че не я е гледал, за да се превърне в поредната глупава фръцла. Спомни си колко много се беше опитвала да отговори на изискванията му. Спомни си майка си, която се чувстваше обидена, че трябва да се занимава само с домакинството и искаше да живее чрез успеха на дъщеря си. Мелъди се беше опитала да удовлетвори и нея. Спомни си учителите си, чиито изисквания също се мъчеше да удовлетвори, професорите, научния си ръководител.

И сега Корвъс.

А къде беше благосклонността и онова, което на нея ѝ харесва? Очите ѝ обходиха угнетяващата лаборатория.

Запита се за първи път какво точно планираше Корвъс да прави с тяхното откритие. Защото това беше *тяхно* откритие — той не можеше да го припише само на себе си. Той не знаеше да работи добре с оборудването, беше практически компютърно неграмотен и слаб минералог. Тя беше направила анализите, тя беше търсила правилните въпроси във връзка с образците и пак тя беше разчепкала отговорите. Беше направила връзките, беше екстраполирала данните и развила теориите.

Започна да ѝ просветва защо Корвъс искаше да пази всичко в такава секретност. Мащабно откритие като това щеше да предизвика фурор от конкуренция, интриги и всички щяха да се втурнат да вземат остатъка от фосила. Корвъс лесно можеше да загуби контрол над откритието, а с това — и признанието. Беше разбрал ценността на тази идея, *признанието*. Това беше кешът в научния свят.

Признанието. Хитра идея, като си помисли човек.

Мозъкът ѝ от месеци — не, от години! — не бе работил по-ясно. Може би защото се чувстваше толкова уморена — уморена от желание да се хареса, да работи за другите, уморена от тази лаборатория,

прилична на гробница. Погледът ѝ падна върху сапфирената гривна. Тя я разкопча и я вдигна пред очите си, скъпоценните камъни проблясваха изкусително. Корвъс бе заковал най-изгодната сделка в кариерата си като ѝ подари това бижу, мислейки си, че може с него да купи нейното мълчание и плахото ѝ женско съгласие. Тя пъкна с погнуса гривната в джоба си.

Едва сега започна да разбира защо Корвъс бе реагирал по този начин, защо бе звучал толкова нещастно, дори разтревожено по телефона. Тя се бе справила прекалено добре с отредената ѝ роля на помощник. Беше се разтревожил, че е разбрала твърде много, че може да претендира за собственост върху откритието.

И за своя изненада Мелъди Крукшанк осъзна, че наистина ще го направи.

7.

M-Logus 455 беше най-мощният компютър, конструиран до този момент от човека. Стоеше при постоянна температура в обезпрашения, обработен с антистатични сутиерен, дълбоко под дирекцията на Националната агенция за сигурност на „Форт Мийд“ в Мериленд. Не беше предназначен да предсказва времето, да имитира петнайсет мегатонна термоядрена експлозия, нито да намира квадрилонната цифра след запетаята на числото пи. Той бе създаден с далеч по-светска цел: да слуша.

Безброй възлови точки, пръснати по цялото земното кълбо, събираха поток дигитална информация. Той прихващаше повече от четиридесет процента от целия трафик на световната мрежа, повече от деветдесет процента от разговорите по клетъчните телефони, буквално всички радио и телевизионни емисии, много от разговорите по кабел, голяма част от потока данни от правителствените и корпоративни локални и частни мрежи.

Този дигитален порой постъпваше в реално време в M455PP със скорост шестнадесет терабита в секунда.

Компютърът само слушаше.

Слушаше, разбирайки почти всеки известен език на земята, всеки диалект, всеки протокол, като използваше почти всеки компютърен алгоритъм, написан да анализира език. Но това не беше всичко: M455PP бе първият компютър, пригоден да използва нова, високо класифицирана форма на анализи на данни, позната като „Статърлоджик“. Статърлоджик беше развит от съвременни теоретици в областта на кибернетиката и програмирането в разузнавателните служби като начин да се заобиколят огромните рифове на изкуствения интелект, които бяха разбили надеждите на толкова много компютърни програмисти през последното десетилетие. Статърлоджик представляваше напълно нов начин за следене на информация. Вместо да се опитва да симулира човешки интелект, както неуспешно го прави изкуственият интелект, Статърлоджик оперираше с изцяло нова логика, която не беше нито машинен, нито изкуствен интелект.

Дори със Статърлоджик не можеше да се каже, че компютърът „разбира“ онова, което чува. Ролята му се състоеше предимно в това да идентифицира „разговори от взаимен интерес“ или РВИ — на жаргона на операторите — и да го препраща на човек за рецензия.

Повечето от тези РВИ, които излизаха от М455РР, бяха имейли и телефонни разговори по клетъчни телефони. Последните бяха разпределени между сто двадесет и пет души слушатели. От тях се искаха огромни познания, отлично владееене на език или диалект според случая, и почти нечовешка интуиция. Да си добър „слушател“ беше изкуство, а не наука.

В 11:04.34.98 източно време, четири минути от един единадесетминутен разговор по клетъчен телефон, модул 3656070 на М455РР го идентифицира като потенциален „разговор от взаимен интерес“, РВИ. Компютърът, който бе хванал разговора в началото, го превъртя и започна да го анализира още в движение. Когато съобщението приключи в 11:16.04.58, вече бе преминало през серия алгоритмични филтри, които бяха направили лингвистичен и концептуален анализ, като разглеждаха подробно гласовите флексии за дузина психологически маркери, включително стрес, възбуда, гняв, увереност и страх. Специални програми идентифицираха субекта, който звъни, и реципиента и после изследваха стотици бази данни, за да намерят всяка частица персонална информация за двамата събеседници, която съществуваше в мрежата в електронна форма независимо в кой край на света се намира.

Този специален РВИ премина първия кръг тестове и получи рейтинг 0,003. След това бе прекаран през „файървол“ към подсистемата на М455, където бе подложен на сериозни анализи в Статърлоджик. Този анализ качи рейтинга му до 0,56 и го върна обратно към модула с главната база данни с „въпроси“. Луповете^[1] на базата данни го върнаха към модула Статърлоджик с „въпросите“, на които е „отговорено“. Въз основа на тези отговори Статърлоджик вдигна рейтинга на РВИ до 1,20.

Всеки РВИ с рейтинг над 1,0 се изпращаше на слушател.

Часът беше 11:22.06.31.

Рик Музински бе започнал да живее заради другите още като дете, което с часове подслушваше какво става в спалнята на родителите му, обладано от нездраво любопитство. Бащата на Музински беше дипломат от кариерата и Рик винаги бе живял навсякъде по света, говорейки отлично още три езика, освен английския. Бе израсъл като момче, което гледа винаги отвън, без приятели и без място, което да нарече „дом“. Бе човешко същество, което живееше заради другите и с работата си в родните служби за сигурност бе открил начин да си осигурява добри приходи. Работата беше изключително добре платена. Работеше общо четири часа дневно, без тъпи началници, слабоумни колеги, некомпетентни асистенти и досадни секретарки около себе си. Не му се налагаше да се разправя с хора около кафе машината или ксерокса. Можеше да изработи четирите си часа по всяко време, през което пожелае, в рамките на двадесет и четирите часа на денонощието. Най-хубавото от всичко беше, че работеше сам — това беше задължително. Не беше длъжен да обсъжда работата си с никого. С никого. Така че когато някой му зададеше онзи неизбежен, омразен въпрос: „*Как си изкарваш прехраната?*“ — можеше да каже всичко, което му харесва, но не и истината.

Някои хора можеше да решат, че е невероятно тъпо да слушаш съобщения едно след друго, почти всички, от които — глупави разговори между идиоти, пълни с празни заплахи, високопарни декламации, политически изблици и безмозъчни претенции — самозалъгващите се дрънканици на най-тъжните, най-скучните хора, които някога Музински бе чувал. Но той обичаше всяка думичка от тях.

От време навреме се появяваше някой различен диалог. Често бе трудно да се каже защо. Можеше да се дължи на известна сериозност, строгост в изговора. Можеше да създава чувство, че нещо се крие зад думите. Ако това чувство не преминеше след няколко прослушвания, той потърсваше информация, свързана с разговора и проверяваше кои са разговарящите. Обикновено това изясняваше всичко.

Музински нямаше правомощия да продължава да работи по съобщенията, идентифицирани като заплашителни. Неговата роля беше да ги изпрати към съответна агенция за по-нататъшни анализи. Понякога компютърът дори посочваше агенцията, в която съобщението

трябваше да отиде — по-точно — да го пусне Музински — и това изглежда се правеше, когато определени агенции трябваше да прослушват конкретни загадъчни материали. Но той пускаше приблизително един на всеки две-три хиляди разговора, които беше слушал. Повечето отиваха директно към различни под агенции на Националната агенция за сигурност или Министерството на вътрешната сигурност. Други заминаваха към Пентагона, Държавния департамент, ФБР, ЦРУ, емиграционните власти и маса подобни организации, самото съществуване на някои от които бе засекретено. Музински трябваше да подбира за всяко съобщение правилната посока и то — бързо. Не бе допустимо един РВИ да броди наоколо и да си търси адрес. Тъкмо това водеше към 9/11. Получаващите агенции бяха натоварени да се справят с входящата информация незабавно, ако бе необходимо — минути след получаването ѝ. Това беше друг урок от 9/11.

Но Музински не бе длъжен да се занимава с тази страна на нещата. Веднъж напуснало офиса му — съобщението си бе тръгнало завинаги.

Музински седна пред терминала в заключения си офис със слушалки на ушите и натисна бутона „READY“, индикирайки, че е свободен да получи следващия РВИ. Компютърът не му изпрати предварителни данни или допълнителна информация за обаждането, нищо, което би могло да повлияе очакванията му за онова, което щеше да чуе. Винаги се започваше направо с РВИ.

Чу се изсъскване и записът тръгна. Прозвуча звън на телефон, изтракване на слушалка, кратка тишина по линията, след което разговорът започна.

— Мелъди? Как върви изследването?

— Страхотно, д-р Корвъс, просто страхотно.

---

[1] Част от програма, която се повтаря до изпълняването на някакво програмно условие. — Б.пр. ↑

8.

Точно преди завоя на Форест сървис роуд към Пердиз Крийк Мадокс намали и излезе от магистралата. Зад него се бяха появили чифт фарове и преди да е завил, искаше да бъде сигурен, че не са на Бродбент. Изключи двигателя и светлините и зачака задаващата се кола да мине.

По асфалта с огромна скорост се приближи пикап, като намали леко при смяната на предавките. Мадокс си пое дъх с облекчение — беше някакъв стар, очукан Додж. Той го изпрати с поглед и направи завоя, издрънчавайки по металната решетка върху асфалта, като продължи напред по осеяния с мръсни следи от гуми път, в повишено настроение. Спусна стъклото на прозореца да влезе въздух. Беше студена и изпълнена с аромати нощ, звездите светеха над тъмните ръбове на платата. Планът му бе проработил: беше взел тефтерчето. Сега нищо не можеше да го спре. Сигурно в близките дни в района щеше да има известно вълнение, след като Бродбент съобщи, че жена му е изчезнала, но той щеше да е на сигурно в Пердиз Крийк, зает с писането на романа си... И когато дойде да го разпитват, нямаше да намерят нищо — нито тяло, нищо! Никога нямаше да открият тялото ѝ. Беше намерил перфектното място, където да се освободи от него, една дълбока, пълна с вода минна шахта. Таванът на шахтата беше подпрян с прогнили дървени греди и след като реши да хвърли трупа вътре, бе заредил малък взрив, който да разруши тавана — и с това да сложи край на историята.

Той погледна часовника си: девет и четиридесет. Щеше да е в Пердиз Крийк за половин час и там го очакваше нещо.

Утре щеше да се обади на Корвъс от уличен телефон, за да му каже добрите новини. Хвърли поглед към клетъчния си телефон, изкушаваше се да му се обади веднага — но не, сега не беше време да се допускат грешки, нито да се поемат рискове.

Той ускори и колата се наклони по разбития път, сякаш преминаваше през серия възвишения. За десет минути бе стигнал

района, където хвойновата гора даваше път на западните жълти борове, тъмни и неспокойни под нощния вятър.

Най-после се озова до портата на грозната ограда, която заграждаше имота. Излезе, отключи я, вкара колата и се върна да я заключи отново. След малко вилата се показа. Луната още не беше изгряла и тя изглеждаше заплашително черна, резкият ѝ силует закриваше звездите. Мадокс потръпна и си обеща следващия път да остави лампата на верандата да свети.

След това се сети за жената, която го чакаше в тъмнината на шахтата и тази мисъл го накара да усети приятна топлина в слабините.

9.

Краката на Сали бяха изтръпнали и я боляха от позата, в която бе принудена да стои, без да може да мръдне; глезените и китките ѝ се бяха протрили от студената стомана. Хладното въздушно течение от вътрешността на мината пронизваше костите ѝ. Слабото пламъче на керосиновия фенер потрепваше и пукаше, изпълвайки я с необясним страх от онова, което предстои. Но минутите се нижеха и до слуха ѝ достигаше само тишина, нарушавана единствено от монотонния шум на капеща вода. Не можеше да прецени колко време е минало, нито дали беше нощ или ден.

Тя внезапно замръзна, до слуха ѝ достигна тракане: някой отключи входа към шахтата. Той влезе вътре и тя чу, че металната решетка хлопва зад него. Последва повторно заключване. Стъпките се приближиха, ставаха все по-силни и по-силни. Лъчът на фенерче затрептя по преградата и миг след това тон се появи. Развинти първо гредите върху рамката на вратата и ги хвърли настрана. След това мушна фенерчето в задния си джоб и пристъпи в малкия каменен затвор.

Сали се отпусна във веригите с полуотворени очи и простена тихо.

— Тук ли си, Сали?

Тя отново простена. През притворените си клепки го виждаше как разкопчава ризата си ухилен.

— Не се бой, ще си прекараме чудесно.

Чу как ризата пада на пода и потракването, докато разкопчаваше катарамата на колана си.

— Не — простена тя слабо.

— Да. О, да. Няма защо да чакаме, скъпа. Сега или никога.

Панталонът му се свлече. Още няколко прошумолявания и бельото го последва.

Тя погледна безсилно нагоре. Ето го, стоеше пред нея гол, възбуден, с малък ключ в едната ръка и оръжие в другата. Главата ѝ клюмна.

— Моля те, недей. — Тялото ѝ потрепери и се отпусна безжизнено, безпомощно.

— Искаш да кажеш: Моля те, *направи го*. — Той пристъпи още една крачка, стисна лявата ѝ китка и вкара ключа в белезниците. След това се наведе и зарови нос в косите ѝ. Можеше да чуе дишането му. Спусна устни към врата ѝ, небръснатата му брада стържеше бузите ѝ. Знаеше, че сега ще разкопчее лявата ѝ китка. После — останалите белезници.

Тя зачака, оставайки все така отпусната. Кратко изщракване при завъртането на ключа и стоманената гривна падна. В този момент с цялата сила, на която бе способна, тя го халоса с лявата си ръка, избивайки оръжието му. Беше движение, отрепетирано в съзнанието ѝ стотици пъти и той се оказа неподготвен. Пистолетът излетя. Без да губи време, тя започна да удря лицето му и да го дращи — беше изпилила върховете на ноктите си в скалата и сега се опитваше да ги забие колкото се може по-дълбоко в плътта му.

Той залитна назад с вик и вдигна ръце да се предпази, когато фенерчето му падна. Ръката ѝ незабавно се озова върху заключената белезница. *Да!* Ключът стоеше още там, наполовина превъртян. Тя го измъкна, отключи крака си и го ритна в корема в момента, когато той се изправяше. Отключи другия си крак, после дясната ръка.

Свободна!

Беше успял да се изправи на колене и кашляше; протегна ръка към оръжието, което бе изпуснал.

С още едно движение, което си бе представяла безброй пъти през изминалите няколко часа, тя се наведе към масата, грабна с една ръка кибритената кутийка, а с другата блъсна керосиновия фенер на пода. Той се разби и потопа пещерата в пълен мрак. Сали се прилепи към пода точно в момента, когато той стреля по нея — изстрелът прозвуча оглушително в тясното пространство.

Последва гневен вик:

— *Кучка!*

Тя се наведе и запълзя бавно натам, накъдето си спомняше, че се намира вратата. Вече знаеше, че не може да избяга от мината през другия тунел — беше го чула да заключва решетката. Единствената ѝ надежда беше да влезе по-навътре в мината и да открие втори изход — или място, където да се скрие.

— Ще те убия! — долетя задавеният вик, последван от нов изстрел в тъмнината. Дулото просветна и запечата върху ретината ѝ образа на гол мъж с оръжие, който се мяташе наоколо побеснял, с гротескно изопачено тяло, покрито от татуировката на динозавъра.

Блясъкът на дулото ѝ показва пътя към вратата. Тя сляпо си запроправя път натам и запълзя по тунела колкото може по-бързо. След малко се осмели да рискува и запали една кибритена клечка. Напред двата тунела се сливаха. Бързо хвърли клечката и побягна в другото разклонение, като се молеше то да я изведе на сигурно място навътре в мината.

10.

Айън Корвъс чакаше в едно свободно такси срещу музея, когато най-сетне видя слабата момичешка фигура на Мелъди, която се придвижваше по алеята след изхода на музейната охрана. Той погледна часовника си: беше полунощ. Здравата се бе застояла, няма що. Видя миниатюрната ѝ фигурка да завива наляво към Сентръл Парк Уест, към жилищната част на града. Не се и съмняваше, че се прибира с метрото в някое мрачно и неугодно студио в Горен Уестсайд.

Той се прокле отново за глупостта си. Още в началото на разговора им тази вечер бе осъзнал огромната грешка, която е направил. Беше хвърлил в ръцете на Мелъди едно от най-важните научни открития на всички времена, а тя бе поела в ръка щафетата и тичаше сега с нея към финала. Разбира се, като по-старши, неговото име щеше да е първо в статията, но лъвският пай от признанието щеше да се падне на нея и никой не можеше да се излъже, че по-голямата част от работата е свършила тя. Тя щеше да помрачи, ако не и да засенчи напълно неговата слава.

За щастие, съществуваше просто решение на проблема му и Корвъс се поздрави, че е помислил за това, преди да стане прекалено късно.

Той изчака Мелъди да изчезне в мрака на Сентръл Парк Уест, хвърли една петдесетачка на таксиметровия шофьор и излезе от колата. Прекоси улицата и тръгна към входа за охраната, показва картата си, кимна няколко пъти и след десет минути стоеше в лабораторията по минералогия, срещу заключеното ѝ хранилище. Мушна специалния си ключ в ключалката и изпита невероятно облекчение при вида на дисковете, дискетите и подготвените срези и препарати от образеца, подредени спретнато по местата им. Учуди се, че е успяла да свърши толкова много работа през тези пет дни, да извлече толкова много информация от образеца, информация, за разчепкването, на която мнозина учени биха загубили години.

Той взе дисковете, всеки беше надписан и класифициран. Те бяха нужни не просто, за да се докаже автентичността на откритието — без

тях това изобщо не можеше да стане. Без това тя не можеше дори да претендира за признание. Той единствен заслужаваше да получи това признание. В края на краищата бе рискувал всичко — дори собствената си свобода, — за да изиска фосилите на тиранозавъра за музея. Той беше единственият, който го изтръгна от челюстите на черния пазар. Той беше този, който ѝ поднесе тази възможност на сребърна тепсия. Ако не беше поел този риск, Мелъди нямаше да има нищо.

Тя би трябвало да се примири, след като бе взел изследванията ѝ, каква друга алтернатива имаше? Да подхване битка с него? Ако започнеше нещо такова, никой университет нямаше да я вземе на работа. Това не беше въпрос на кражба. Беше въпрос на коригиране на параметрите на признание, на събиране на дълговете.

Корвъс внимателно сложи всичките материали в куфарчето си. След това се приближи към компютъра и провери файловете. Нищо. Беше изчистила всичко, както ѝ каза. Обърна се и се канеше да тръгне, когато внезапно му хрумна нещо. Трябваше да провери техническите дневници на апаратурата. Всеки, използвал скъпото лабораторно оборудване, трябваше да впише времето на влизане и излизане, целта, и той се запита как Мелъди се бе справила с това изискване. Върна се при електронния микроскоп, отвори дневника и проследи часовете на влизане и излизане. Изпита облекчение, когато видя, че дори тук бе направила точно каквото се изискваше, вписвайки името си и времето, но под „цел“ бе изредила най-разнообразни дейности за други куратори.

Отлично.

Със собствената си ръка той съвсем тенденциозно добави влизане под собственото си име. Под „образец“ сложи *Високи плата/ Пустинята Чама ривър, Ню Мексико. Т-рекс*. Спря, след което под „бележки“ написа: *„Трето изследване на забележителен Т-рекс вертебрален фрагмент. Изключително! Това ще бъде историческо“*. Натрака бързо името си, добави датата и часа. Чукна, и виждайки няколко черни линии на края на предишните страници, добави две подобни влизания на подходящи дати и в подходящи часове. Същото направи и в останалите дневници.

Вече се канеше да излезе от залата с електронния микроскоп, когато изпита неудържимо желание да погледне самия образец. Отвори

куфарчето си, взе кутията, където се пазеха пробите и извади една. Обърна я бавно, така че светлината улови повърхността, която бе позлатена с двайсет и четири каратово злато. Включи машината, изчака да се загрее и сложи един от препаратите във вакуумната камера в основата на микроскопа. Няколко минути по-късно гледаше електронна микрография на порьозна костна тъкан от динозавър, клетки и ясно видими ядра. Дъхът му спря. За пореден път трябваше да признае техническите умения на Мелъди. Изображенията бяха ясно очертани, направо перфектни. Корвъс даде увеличение 2000 пъти и екранът се изпълни от една клетка. Можеше да види в нея онези черни частици, които тя бе нарекла „венерини частици“. Какво беше това, по дяволите? Едно на пръв поглед изглеждащо невинно нещо като помислиш, сфера със стърчащо тръбообразно рамо, пресечено като кръст накрая. Това, което го изненада беше колко прясна изглежда частицата, с никакви вдлъбнатини, драскотини или каквито и да е нарушения, които човек очаква да види. Беше издържала добре тези последни шестдесет и пет милиона години. Той беше палеонтолог по гръбначни животни, а не микробиолог. Частицата беше интересна, но представляваше само нещо странично към главната атракция: самият динозавър. Динозавър, умрял при самия сблъсък на земята с астероида Чикскълъб. От тази мисъл го побиха тръпки. Той отново се опита да укроти ентузиазма си. Имаше да извърви дълъг път, преди фосилът да бъде настанен на сигурно в музея. Освен това се нуждаеше от проклетия тефтер — иначе можеше да прекара целия си живот в скитане по платата и каньоните. Той махна препарата и изключи машината. Заклучи грижливо дисковете и образците в куфарчето си и направи още един кръг в лабораторията, проверявайки дали все пак не е останала някаква следа. Удовлетворен, облече сакото си и излезе, като не забрави да заклучи.

Тъмният коридор в сутерена се простираше напред с редици изпотени тръбопроводи, осветен от мътни четиридесетватови крушки. Ужасно място за работа — чудеше се как Мелъди издържа. Дори помощник-кураторите имаха прозорци в офисите си на петия етаж.

На първия завой Корвъс спря. Усещаше гъдел на тила, сякаш някой го гледа. Той се обърна, но мрачният коридор зад него се простираше празен. По дяволите, помисли си той, започваше да става нервен като Мелъди.

Продължи напред, отмина другите лаборатории, всички здраво заключени, зави на ъгъла и се поколеба. Можеше да се закълне, че бе чул зад себе си меки стъпки по циментовия под. Изчака малко да види дали няма да се появи някой, но не се случи нищо. Изруга се наум; сигурно охраната правеше редовната си обиколка.

Стиснал здраво куфарчето, той закрачи още по-бързо и след малко наближи двойната врата, която водеше към просторното помещение за съхранение на динозавърски кости. Спря пред вратата. Отново беше чул звук зад себе си.

— Ти ли си, Мелъди? — Гласът му прозвуча силно и неестествено в ехтящия коридор.

Отговор не последва.

Той изпита чувство на раздразнение. Нямаше да е за първи път, когато някой докторант или гостуваш куратор обикаля наоколо и се опитва да сложи ръка върху нечий чужди резултати. Можеше дори да се мъчат да докопат *неговите* данни — ако някой е чул за Т-рекс. Или ако Мелъди е казала нещо. Внезапно се развесели от предвидливостта си да вземе образците и получените резултати.

Изчака малко, наострил слух.

— Слушайте, не знам кой сте, но няма да позволя да ме преследвате — произнесе той остро. Направи крачка напред, възнамерявайки да тръгне обратно и да заобиколи ъгъла, за да се срещне с преследвача си, но нервите му изневериха. Той осъзна, че се страхува.

Това беше абсурдно. Огледа се и видя блестящата метална врата на хранилището за динозавърски кости и скелети. Тръгна към нея и колкото се може по-бързо прокара картата си през четящото магнитно устройство. Натисна вратата, влезе и я затвори след себе си, чувайки масивните електронни резета да се включват отново.

На вратата имаше малък прозорец с армирано стъкло, през което можа да види коридора. Сега бе в състояние да идентифицира кой вървеше след него. Щеше да подаде оплакване; този сорт интриги не се толерираха.

Измина минута и върху стъклото падна внезапна сянка. Появи се лице в профил, след това се обърна рязко и погледна в прозореца.

Шокиран, Корвъс припряно се дръпна в тъмнината на хранилището, но знаеше, че онзи го е видял. Чакаше, обвит в пелерина

от абсолютен мрак, загледан в лицето на мъжа. То се осветяваше отзад, но една част оставаше в сянка; все пак можеше да види очертанията, опънатата кожа върху изпъкналите скули, смолисточерната коса, малкия, с идеална форма нос и тънките, прилични на сиви въжета устни. Не успя да види очите: само две езера в сянка под веждите. Това не беше лице на човек, когото познава. Не беше музеен служител, нито докторант. Ако беше гостуващ палеонтолог, трябваше да е някой наистина незначителен, за да не го познава Корвъс — областта, в която работеше бе твърде тясна.

Едва дишаше. В пълното хладнокръвие, което излъчваше изражението на мъжа, имаше нещо, което го уплаши — това, както и тези сивкави, мъртвешки устни. Мъжът остана до прозореца, без да мърда. След това се чу слаб звук, стържене и леко изщракване. Дръжката от вътрешната страна на вратата се завъртя бавно на четвърт оборот, след това пак така бавно се върна в първоначалната си позиция.

Корвъс не можеше да повярва: копелето се опитваше да влезе! Проклет късмет. До хранилището, пълно с експонати за милиони долари, имаха достъп само пет-шест души, а този човек определено не беше един от тях. Корвъс знаеше просто като факт, че вратата се състои от два слоя четвърт инчова неръждаема стомана, между които имаше трети порест титаниев слой, и беше снабдена с практически неразбиваема ключалка.

Ново бръскащо движение, изтракване, второ изтракване. Охранителната лампичка от вътрешната страна на вратата продължаваше да свети в червено — както би трябвало да бъде. Почти му се прищя да се изсмее гласно, да се подиграе и да обиди нагледа, въпреки че отявлената упоритост на този човек го смайваше и тревожеше. Какво, по дяволите, искаше?

Корвъс внезапно се сети за телефона в дъното на залата, където се намираха работните маси. Ще се обади на охраната да арестува мръсника. Той се обърна, но тъмнината беше толкова плътна, а залата — толкова огромна и претъпкана с рафтове и динозавърски скелети, че осъзна, че не е възможно да стигне до телефона, ако не запали осветлението. Но ако го направеше, онзи щеше да избяга. Той извади клетъчния телефон от джоба на самото си, но, разбира се, в това подземие нямаше никакво покритие. Натрапникът продължаваше да се

занимава с топката на вратата, чуваше се щракане и стържене, докато се опитваше да влезе. Беше невероятно.

Още шумове, по-остро изщракване — и Корвъс се вторачи невярващо.

Сигналната охранителна лампичка на вратата светна в зелено.

11.

След като отмина колата на похитителя, спряла извън магистралата с угасени светлини, Том продължи известно време напред и след това направи обратен завой. Пътят зад него остана тъмен. Мъжът сигурно се беше отклонил по някой от многото горски пътища за Канхилон Маунтинс.

Том ускори в южна посока и след няколко минути откри мястото, където онзи беше спрял, оставяйки ясни следи в пясъка. Нататък имаше горски път и гумите бяха поели натам.

Той ги последва, караше бавно, с изключени фарове. Пътят се катереше към полите на Канхилон нагоре над Меса де лос Виехос и когато достигна височината, хвойновите шубраци отстъпиха място на тъмна борова гора. Той потисна импулса да запали фаровете; изненадата беше единственото му предимство. Беше убеден, че Сали е все още жива. Нямаше начин да е мъртва, инак би го усетил.

Пътят се изкачи към стръмния хребет, покрит с плътна борова растителност и на върха завърши с канара. Тук дърветата откриха широка панорама към високите плата, доминирана от страховитите тъмни контури на Меса де лос Виехос. Пътеката направи обратен завой в гората и скоро от тъмнината изникнаха брънките на чисто нова ограда с двойна порта, пресичаща пътя. Върху потъмняла, очукана табелка се четеше:

Лагер на ГКООС
Пердиз Крийк

А на друга, нова табелка, закачена на оградата пишеше:

Частна собственост
Не преминавай!

Нарушителите ще бъдат наказвани с пълната сила на закона.

* * *

Това бе нечия собственост в държавната гора. Том отби от пътя и изключи двигателя. Измъкна оръжието, пъхнато в джоба на вратата. Беше солидно изхабен 22-калибров револвер „Джей Си Хигинс 88“, пълен боклук. Провери пълнителя — девет гнезда, всичките празни.

Извади от джоба на вратата сгъната пътна карта и празно шише „Джим Бийм“, но патрони нямаше. Изтръска чифт ръкавици, пръсна още няколко оръфани карти и празни бутилки и на дъното напипа един патрон, сложи го в магазина и мушна револвера в колана си. Претърси останалата част от пикапа, провери под седалките, надникна във всяка пролука, но не откри други.

Без да се бави излезе от кабината. Не се чуваше нищо, освен шепота на нощния бриз в дърветата и викането на някакъв бухал. Портите бяха заключени с катинар. Той се взря напрегнато. Пътят извиваше и се губеше между дърветата и там, в далечината, успя да съзре едва доловима светлина.

Хижа.

Той се прехвърли през оградата и се затича натам с тихи бързи стъпки.

12.

Сали пълзеше, без да вижда нищо в тъмния тунел; по едно време спря и напрегна слух. Мъжът търсеше фенера си и сипеше ругатни.

Тя продължи напред в мрака. Къде водеше той? Напипа кибритените клечки, но не се осмели да запали някоя, осъзнавайки, че това би я превърнало веднага в мишена. Опитваше се да се движи колкото се може по-безшумно, докато той стреля няколко пъти на посоки. Краката я боляха, коленете ѝ се бяха разранили в каменния под на мината. След няколко минути ръката ѝ докосна нещо студено — беше изгнило хлъзгаво дърво. Можеше да подуши студените влажни изпарения, които идваха отдолу. Тя легна по корем и усети релсите, ръката ѝ напипа острия край на скала. Пръстите ѝ продължиха — беше хлъзгава и влажна, по всяка вероятност вертикалната стена на шахта.

Като се надяваше, че може да има път наоколо, тя се наведе и се придвижи напред по протежение на релсите.

Гласът я застигна:

— Не можеш да излезеш, кучко. Решетката е заключена и ключът е у мен. — Настъпи пауза, после той заговори отново, правейки усилие да бъде по-спокоен. — Виж какво, скъпа, не искам да те нараня. Забрави всичко онова. Нека бъдем разумни, нека поговорим.

Сали достигна до стената на тунела. Шахтата, както изглежда, пресичаше целия път и блокираше движението ѝ. Тя спря, сърцето ѝ биеше бясно в гърдите.

— Виж, съжалявам. Прекалих малко.

Чу го как тършува наоколо за фенерчето, което бе изпуснал и си помисли, че трябва да намери път надолу в мината, и то бързо.

Достигна до някаква дупка. Дали надолу се спускаше стълба? Отпусна се отново по корем и се надвеси над отвора, усещайки влажната каменна стена. Стълба! Горното стъпало беше меко и поресто от мухъла.

Трябваше да го види, преди да започне да се спуска надолу. Трябваше да рискува и да запали една кибритена клечка.

— Хей, знам, че си тук. Бъди разумна. Обещавам ти да те пусна.

Тя извади кибритената кутийка и измъкна една клечка. След това се наведе над ръба и я драсна, като държеше пламъчето ниско. Въздушното течение го накара да примига и да затрепти, но бе достатъчно, за да види, че прогнилата стълба се спуска надолу в черната, сякаш бездънна яма. Много от стъпалата бяха изпочупени или покрити с мухъл и бяла плесен. Спускането щеше да е чисто самоубийство.

Бам! Чу се изстрел и се разхвърчаха парчета от скалата, която се намираще от дясната ѝ страна.

Пусна запалената клечка, без да мисли и тя полетя в бавна спирала в мрака, като присветна за миг и изчезна.

— Кучка! Ще те убия!

Сали се олюля и спусна единия си крак надолу, опитвайки едно прогнило стъпало, след това още едно, по-ниско... бавно, бавно.

До слуха ѝ достигна глух триумфален възглас, последва изщракване и лъчът на фенерчето се залюля край главата ѝ.

Тя се дръпна и се спусна по стълбата. Почти в същия момент едно от стъпалата се отчупи и кракът ѝ увисна над ямата, преди да успее да се отмести. Цялата стълба изскърца и се килна на една страна.

Задъхана, с биещо сърце, Сали продължи да се спуска. Под нея се отчупи още едно стъпало, две едно след друго, над главата ѝ капеше вода, а тя не можеше да направи нищо, освен да се държи здраво, докато се олюлява в тъмнината. След малко продължи, увиснала на мускулите на ръцете си, докато краката ѝ усетиха здрава опора.

Лъчът на фенерчето внезапно подскочи над отвора на шахтата и я фиксира. Тя се хвърли настрани в момента, когато оръжието гръмна, куршумът проби стъпалото и цялата стълба се залюля силно.

Отгоре отекна смях.

— Това беше само упражнение. Сега следва истинското.

Тя погледна нагоре невярващо. Беше се надвесил двайсет стъпки над нея с фенерче в едната ръка, а в другата с оръжие, което се целеше право в главата ѝ. Този път куршумът нямаше да я прескочи. Знаеше, че е в ръцете му и е само въпрос на време. Заспуска се отчаяно по стенещата стълба. Всеки момент това копеле щеше да натисне спусъка. Погледна отново нагоре и видя контурите на лицето му на фона на светлината. Спря да се спуска — беше безсмислено.

— Не! — Гласът ѝ прозвуча неестествен и хриплив. — Моля те, недей!

Той протегна ръката си и стоманеното дуло проблесна на светлината. Виждаше как се опъват мускулите на ръката му, когато започна да натиска спусъка.

— Върви по дяволите, проклета кучко!

Сали направи единственото нещо, което можеше: хвърли се от стълбата и скочи в тъмната яма.

13.

КорвЪс гледаше зеления светодиод, парализиран от ужас. Как този мъж бе успял проникне през музейната охрана? Какво искаше той, по дяволите?

Вратата се отвори леко, хвърли разширяваща се ивица жълта светлина върху пода, която проряза изправения скелет на алозавЪра, превръщайки го в чудовище за празника Все Светии. Сянката на преследвача се премести в светлата ивица, силуетът му падна странно върху динозавЪра и когато той направи втора стЪпка напред, КорвЪс видя, че носи някакво оръжие с дълга цев.

Видът му прекЪсна очарованието и подтикна КорвЪс към действие. Той се обърна и побягна към тъмните гълбини на хранилището, прелитайки по един тесен коридор с масивни стоманени рафтове от двете страни. Забави крачки и зави надясно, след което хукна по друга странична пътека, която скоро изостави и се прехвърли в трета. Спря, дишаше тежко и задЪхано; наведе се зад черепа на един огромен центрозавЪр и се обърна да види дали онзи не го преследва. Сърцето му биеше толкова силно, че можеше да чуе ритмичното свистене на кръвта в ушите си. Погледна през една дупка в костното ветрило на чудовището и видя, че преследвачът му не е помръднал: черният му силует стоеше в отворената врата. След малко мъжът вдигна оръжието, отдрЪпна се и позволи на вратата да се затвори, секретната брава щракна автоматично и тъмнината отново погълна хранилището.

Умът на КорвЪс препускаше. Това беше лудост: преследваха го в собствения му музей. Може да е свързано с Т-рекс в Ню Мексико. Този човек искаше резултатите му и щеше да го убие заради тях.

Чу, че някой диша шумно и осЪзна, че това е самият той; опита се да се вземе в ръце. Събу обувките си възможно най-безшумно и продължи по чорапи навЪтре, между тъмните редици с фосили, към дЪното, където се пазеха най-големите образци, наблъскани като сардели. Там имаше по-добра възможност да се скрие. Но колко време

можеше да остане така? Хранилището беше голямо колкото склад на магазин, но мъжът имаше на разположение цяла нощ да го открие.

От тъмнината долетя спокоен, неутрален глас:

— Бих искал да поговорим, професоре.

Корвъс не отговори. Трябваше да намери по-сигурно прикритие. Той се придвижваше напред опипом, пълзеше, като се опитваше да не вдига шум. Спомни си, че тук се намира масивният торс на един трицератопс, завит с найлон; можеше да се скрие в гръдния кош. Дори и при запалена лампа щеше да е в дълбока сянка от скелета, а големият рогов шлем на динозавъра щеше да играе ролята на капак. Трицератопсът бе поставен сред няколко дузини отчасти изправени динозаври и всички те бяха покрити с найлон. Той се промъкваше през гората от кости, извивайки се под висящите покривала. По едно време спря и се послуша, но не долови нищо — нито стъпки, нито движение.

Беше странно, че мъжът не палеше осветлението.

— Д-р Корвъс, губим ценно време. Моля ви, покажете се.

Корвъс бе поразен: гласът вече не идваше откъм склада, близо до вратата. Беше дошъл от друго място — от по-близо, някъде от дясно. Мъжът се беше промъкнал в тъмното толкова тихо, че не бе издал никакъв звук.

С ръце и колене Корвъс продължи да пълзи напред с изключително внимание, като се опитваше да идентифицира всеки динозавър, покрай който минаваше, за да се ориентира в бъркотията.

Той блъсна нещо и някаква кост падна с трясък.

— Започва да става досадно.

Гласът се чу от по-близо — от много по-близо. Искаше му се да попита: „Кой си ти?“ но не го направи. Знаеше прекрасно кой беше мъжът — проклет конкурент палеонтолог, или човек, който работеше за някой палеонтолог, бе дошъл да открадне откритието му. Смахнатите американци бяха до един престъпници и скотове.

Корвъс вдигна друго найлоново покривало, което изпраця шумно. Той спря, задържа дишането си и опипа пътя си напред. Само да можеше да идентифицира какъв е динозавърът пред него, щеше да знае къде точно се намира — да, това беше гръдната кост на овирапторида *Ingenia*. Втурна се надясно, като избягваше найлоните, докато се натъкна на долния край на прешлен, после на още един, заедно с извития железен прът, който ги поддържаше. Това беше

трицератопсът. Той се пресегна нагоре, попадна на дебел найлон и побърза да го вдигне и да се мушне под него. Вече вътре, усети ребро и продължи напред, където можеше да се свие под грамадния трирогов шлем, почти пет стъпки в диаметър. Промъкваше се старателно в кухнята, където някога се бяха намирали сърцето и белите дробове на животното. Дори и на осветление, трудно щеше да го забележи някой. Щеше да отнеме часове на преследвача му, ако не и цяла нощ, за да го открие. Той почака свит, без да мърда, сърцето му биеше силно.

— Безполезно е да се криете. Идвам към вас.

Гласът наистина звучеше много наблизо. Корвъс усети, че го обхваща ужас, главата му забръмча, сякаш бяха пуснали рояк пчели в нея. Не можеше да прогони от съзнанието си образа на онзи пистолет с дълга цев. Не беше шега: мъжът се канеше да го убие.

Нуждаеше се от оръжие.

Опипа гръдния кош, хвана едно ребро и се опита да го изтръгне, но то бе здраво закрепено. Пробва още няколко и най-накрая откри едно, което поддаде леко, когато го натисна. Опипа поддържащата желязна арматура за крилатия винт и винта, който държеше костта, откри го и се опита да го завърти. Той заяде. Протегна ръка надолу, към дъното, откри втория крилат винт — но той също не помръдна.

По дяволите, трябваше да извади някоя хлабава кост и да я използва като оръжие при сгоден случай.

— Д-р Корвъс, повтарям: неприятно е. Вече съм съвсем близо до вас.

Гласът се чу *съвсем* близо. Как този човек се движеше толкова безшумно в мрака? Откъде познаваше хранилището така добре? Сякаш плуваше в тъмното. С надигащо се отчаяние той заопипва неумело крилатия винт, стисна го и се опита да го разхлаби; усети ръждясалия метал да се впира в плътта му и да потича топла кръв, но проклетото нещо така и не помръдна.

Пусна го, преглътна мъчително и си наложи да успокои дишането си. Сърцето му биеше до пръсване, имаше чувството, че се чува, макар да знаеше, че това е невъзможно. Ако не мърдаше и пазеше тишина, мъжът нямаше никога да го открие в този мрак. Не би могъл. Невъзможно беше.

— Д-р Корвъс? — долетя гласът. — Единственото, което искам, е малко информация относно тиранозавър рекс. Когато я получа,

работата ни приключва.

КорвЪс се наведе, сви се като зародиш, треперейки неконтролируемо. Гласът се намираше на не повече от десет крачки от него.

14.

Том затича през гората към жълтата светлинка между дърветата. Позабави малко, когато наближи хижата и продължи предпазливо напред под прикритието на тъмнината. Беше голяма, двуетажна хижа с покрит вход и на светлината на крушката на верандата можа да види паркирания отпред Рейндж Роувър.

Внезапно осъзна, че е идвал тук преди години с група приятели, които искаха да изследват изоставените градове в планините. Но тогава нямаше нито ограда, нито нови хижи.

Той се притисна към грапавите трупи на къщата и като се движеше странишком, стигна до прозореца. Надникна вътре. Облицована с дърво дневна с камина от камък, килим на навахо върху пода и еленска глава, закачена на стената. Имаше само една лампа и цялата обстановка създаваше впечатлението, че къщата е празна. Той се послуша. Мястото беше тихо и прозорците на втория етаж бяха тъмни.

Сали не беше в къщата. Той мина отпред и загледа изоставения град, слабо осветен от крушките на верандите. Приведен, като стъпваше тихо и се послушваше на всяка крачка, той отиде до колата и сложи ръка върху капака ѝ — двигателят беше още топъл. Наведе се към пасажерската врата, извади фенерчето, което бе открил в доджа, и го запали. Насочи лъча към земята. В рохкавия пясък личаха обърканите следи от каубойски ботуши. Той се огледа. Точно зад колата видя два успоредни отпечатъка, оставени от подметки, които са били влачени. Тръгна след тях и те го изведоха на черен път срещу дефилето в края на града.

Сърцето му заподскача в гърдите. Дали е била Сали? В безсъзнание ли е била? Дефилето, ако си спомняше правилно, водеше към някакви изоставени златни мини. Том спря и се опита да си спомни релефа на местността. Ръката му несъзнателно опипа издутината на пистолета, пъхнат в колана му.

Един патрон.

Продължи по следите и те го изведоха до стария лагер, където се губеха между дърветата в гърлото на дефилето. Лъчът на фенерчето му разкри прясно стъпкани бурени по протежението на обраслата в трева пътека. Той се ослуша, но не чу нищо, освен вятъра в клоните. След четиристотин метра излезе на открито, където долината се разширяваше. Пътеката се катереше нагоре по склона и той затича по нея. Тя минаваше под линията на хребета през боровата гора и свършваше до стара минна шахта.

Сали е била затворена в мината.

Вратата към дървената шахта беше с верига и катинар. Той спря, потисна желанието си да я разбие и се ослуша. Всичко беше тихо. Провери катинара и откри, че не е заключен, висеше свободно на веригата, бутна вратата и влезе.

Обхвана в ръце фенерчето и го включи, за да огледа вътрешността. Отворът за мината се намираше пред него, прокопано в скалата гърло, от което се носеше дъх на спарен въздух с мирис на пръст. Беше запречено и покрито с тежка желязна решетка, заключена с катинар от закалена стомана.

Том наостри слух, сдържайки дишането си. От тунела на мината не идваше никакъв звук. Той опипа катинара, но установи, че е здраво закрепен. Наведе се, извади фенерчето и огледа мръсния под. Отпечатъците личаха изключително ясно върху дебелия слой прах. Бяха на мъж с 43–44 размер на обувките. От едната страна се виждаше къде се бяха забивали подметките на Сали и къде бе лежало тялото ѝ; вероятно я беше оставил там, докато отключва решетката. Сигурно е била в безсъзнание. Той потуши едно далеч по-неприятно предположение.

Опита се да прецени възможностите. Трябваше да влезе — или да привлече мъжа към вратата и да го застреля, когато се приближи.

Откъм мината се чу слаб звук и той замръзна. Изстрел ли беше? Едва се осмеляваше да диша. След малко долетя друг звук — слаб вик, изопачен от дълбоките каменни стени, докато стигне догоре. Гласът беше на мъж.

Том хвана катинара и го разтърси, опитвайки се да го отвори, но той не помръдна. Решетката беше изкована от тежка стомана и циментирана в скалата. Нямаше никаква надежда да я разбие.

Докато се оглеждаше, се разнесе друг гневен вик, много посилен и ясен и той можа да долови думата *кучка*.

Тя беше вътре! Беше жива! Последва глух изстрел и за миг всичко утихна.

15.

Боб Байлър включи радиото на Шевролета и започна да върти копчетата, надявайки се да хване любимата си станция от Албакърк със стари хитове, но се чуваше само съскане и прашене. Той го изключи и за утешение опъна една здрава глътка от бутилката с „Джим Бийм“, която лежеше на седалката до него. Премляска, облиза устни с удоволствие и запрати шишето настрани, след което обърса с ръка наболата си брада и се ухили на големия си късмет.

Байлър се бе отказал от напъните да разбере странната случка в „Сънрайз“. Някой бе откраднал неговия Додж и му бе оставил Шеви '57 — истинска класика с все ключовете на таблото, която струваше най-малко десет пъти повече от разнебитената му таратайка. Може би трябваше да съобщи на полицията, но си беше съвсем честно ако някой ти задигне колата, ти да вземеш неговата. Пък и вече беше паркирал солидно количество „Джим Бийм“ в стомаха си и не беше в подходящата позиция да звъни на ченгетата. Откраднатият камион си беше негов и не беше длъжен да съобщава на никого, ако не иска, нали така?

Внезапно изтрополяване на десните гуми по банкета накара Байлър да дръпне рязко вляво, така че почти закачи левия банкет и се наложи да изправи със скърцане. Пунктираната жълта линия продължаваше напред и се губеше в тъмнината и той подкара колата по нея, за да може по-лесно да я следва. Нямаше проблем, щеше да вижда фаровете на насрещните коли отдалеч, имаше достатъчно време да отбие вдясно. Той подкрепи концентрацията си с нова глътка „Джим Бийм“ и премлясна доволно с устни.

Минаваше десет, а Байлър би трябвало да пристигне в Еспаньола в десет и половина. Мили боже, беше уморен, бе пътувал дълго от Долорес, само за да види дъщеря си и безработния ѝ мъж, който пет пари не струваше. Само ако можеше да открие онази станция със златните хитове от Албакърк — някой Елвис да го разведри и да вдигне малко настроението му. Той включи отново радиото и остана на

една станция, по която се долавяше някакво подобие на музика през пращането на статичното електричество.

Забеляза фарове в далечината и побърза да се върне в платното си. Размина се с полицейска кола и я видя да се отдалечава, червените задни светлини започнаха да се стопяват в черната нощ. След това с тревога установи, че светлините останаха за миг на място — ченгетата бяха спрели и бялата светлина на предните фарове се усили, когато колата им направи обратен завой.

По дяволите! Байлър се пресегна и помете с ръка бутилката, след което ѝ удари един силен ритник и я запрати под седалката. Ванът излезе от платното и той бързо насочи вниманието си към пътя. Мътните да ги вземат, вече беше намалил и караше като благовъзпитана стара дама. Очите му се местеха от скоростомера върху огледалото за обратно виждане. Поддържаше постоянни трийсет и пет километра в час и беше сигурен, че когато ченгетата го отминаха, не караше с повече от няколко километра под разрешеното. Байлър, както повечето дългогодишни шофьори — пиячи, никога не превишаваше скоростта. След няколко инфарктни минути той започна да се успокоява. Ченгетата не се интересуваха от неговата „кукличка“ и не ускоряваха, за да го настигнат. Той продължи да си кара със същата скорост, спокойно и приятно — какво толкова, някакъв си полицейски патрул. Байлър стисна волана в позиция „два без десет“ и впери очи напред.

По дяволите, не би могло да се шофира по-добре от това.

16.

Сали остана за миг да лежи в плитка локва вода, зашеметена от падането. Не беше от високо и тя бе повече уплашена, отколкото наранена. Но продължаваше да е в опасност. Дори и сега лъчът на фенерчето опипваше тъмнината отгоре. Миг по-късно светлината я хвана и тя отскочи настрани точно в момента, когато куршумът удари водата със свистене. Тя прецапа през водата напред, където фенерчето бе осветило тунел, който водеше в тъмнината. След минута беше зад завоя, извън обсега на оръжието му.

Тя се облегна на стената, поемайки си жадно дъх. Болеше я цялото тяло, но явно нямаше нищо счупено. Усети в горния си вътрешен джоб кутийката с кибритени клечки. Чудно, но макар отвън да се бе овлажнила, вътре беше напълно суха. Клечките бяха дълги, дървени, от вида „драсни, където ти падне“. Тя извади една и я драсна в каменната стена веднъж, после още веднъж. Запали се на третия път и освети слабо тунела, дълъг коридор с подпори от изгнили вече дъбови греди. По пода течеше плитък поток, прескачайки от локва към локва. Състоянието на коридора изглеждаше катастрофално; гредите бяха нападали и пречеха на минаването. Онези, които стояха по местата си изглеждаха така, сякаш ще паднат всеки момент, в каменните тавани зееха дълбоки пукнатини, а дъбовите греди се огъваха под тежестта на разместените каменни пластове.

Тя изтича по тунела — държеше в шепа кибритената клечка, докато не изгоря и не опари кожата ѝ. Продължи напред в тъмното, като се опитваше да си спомни какво има напред. По едно време спря и се послуша. Дали не идваше след нея? Видя ѝ се неправдоподобно да рискува да слезе долу по стълбата, по която тя се бе спуснала — никой нормален човек не би го сторил, пък и тя бе изпочупила доста стъпала. Трябваше да намери въже и това щеше да отложи присъдата ѝ за известно време. Но нямаше да е за дълго: спомни си, че бе видяла едно въже в килията си, навито на кълбо до леглото.

Тя се насили да се концентрира и да мисли рационално. Спомни си, че някъде бе чела, че всички пещери дишат и че най-добрият начин

да намериш изхода е да следваш „диханието“ на пещерата — което ще рече въздушното течение. Запали една клечка. Пламъчето се изви назад, към мястото, откъдето беше дошла. Тя се насочи в противоположната посока, по-дълбоко в мината, газеше през водата, движеше се толкова бързо, колкото ѝ позволяваше тъмнината. Тунелът зави надясно и премина в голяма галерия с колони от груб камък, които продължаваха да стоят на местата си и да подпират тавана. Втора клечка ѝ показва накъде водеха два от тунелите. Водата отиваше в левия. Тя спря, пламъчето беше достатъчно, за да види каква е посоката на въздушното течение и да реши да тръгне по десния тунел, единственият, който водеше нагоре.

Клечката догоря и тя я хвърли. Спря, за да преброи колко клечки са останали в кутийката. Петнайсет.

Опитваше се да се движи по интуиция, но скоро разбра, че става твърде бавно. Трябваше да се отдалечи колкото се може повече от онзи побъркан тип. Сега беше времето да използва кибрита, нямаше какво толкова да го пести за после.

Запали поредната клечка и продължи; малко след това зави зад ъгъла и откри, че тунелът е блокиран от срутване. Втренчи поглед нагоре към тъмната дупка в тавана, откъдето се бе изсипала огромна маса камъни, които сега лежах в безредна купчина долу. Няколко камъка с размери на кола продължаваха да висят от тавана под странен ъгъл, подпирани от паднали греди, и изглеждаха така, сякаш ще се сгромолясат при най-лекото побутване.

Сали се върна назад и пое по левия тунел, онзи, по който течеше потокът. Паниката ѝ нарасна; всеки момент похитителят ѝ щеше да се появи долу. Тя тръгна след водата, като цапаше през локвите, надявайки се, че ще я отведе до някакъв изход. Тунелът се спусна надолу и след това се изравни. Водата стана по-дълбока и тя осъзна, че това е езеро; скоро равнището на водата стигаше до кръста ѝ. На следващия завой видя причината: масивно срутване бе блокирало напълно тунела и спираше водата. Някаква част от нея успяваше да премине през процепите между камъните, но останалата се задържаше.

Изруга наум. Дали не беше пропуснала някой тунел? Дълбоко в себе си знаеше, че не е възможно. След пет минути бе изследвала всички достъпни кътчета в мината. Казано с две думи — беше в капан.

Запали нова клечка, пръстите ѝ трепереха, докато се оглеждаше трескаво за изход, за тунел или отвор, който да не е видяла. Догарящото пламъче я опари и тя драсна поредната клечка. Трябваше да има някакъв изход.

Върна се назад, безразсъдно унищожавайки клечка след клечка, докато стигна до първото срутване. То представляваше компактна маса, не се виждаха никакви явни дупки, но тя търсеше някакъв отвор, през който да се провре. Нямаше нищо.

Преброи останалите клечки. Седем. Без да се колебае, запали една и тогава забеляза дупка в тавана. Беше безумие да мисли, че може да стигне дотам. Пламъчето беше твърде слабо, за да освети дълбините ѝ, но все пак ѝ се стори, че може да има достатъчно място, където да изпълзи и да се скрие — ако решише да рискува и да се покатери по несигурната купчина от камъни.

Беше лудост. Докато стоеше трепереца и изпълнена с нерешителност, клечката догоря, едно малко камъче се отрони от дупката, направи няколко подскока и хлътна в хаоса от камъни и греди, след което се показа до краката ѝ.

Това е. Нямаше друг избор: трябваше или да се върне назад и да се срещне с похитителя си, или да рискува и да се изкачи до някоя от дупките, образувани при срутването.

Оставаха ѝ още шест клечки. Извади две и ги запали едновременно, като се надяваше да дадат достатъчно светлина, но след дълго виране нагоре, установи, че не вижда нищо, освен камъни и рухнали греди.

Нямаше време. Запали друга клечка, пхна я между зъбите си, хвана един камък в купчината и започна да се катери. В този момент чу звук — далечен глас, който отекваше дрезгаво в каменните тунели.

— Харесва ти или не, кучко, идвам!

17.

Корвъс се сви в гръдната кухня на трицератопса, кръвта пулсираше в ушите му. Мъжът се намираше на не повече от десет стъпки. Той преглътна, опита се да овлажни устата си. До слуха му достигна тихото тътрене на обувки в циментовия под, дори лекото хрущене на остатъци от фосили под подметките на мъжа, докато се приближаваше. *Как успяваше този човек да се движи толкова добре в тъмното?*

— Аз мога да те видя — долетя благият глас, сякаш прочел мислите му, — но ти не можеш да ме видиш.

Сърцето на Корвъс избумтя като барабан: гласът беше точно пред него. Гърлото му беше толкова сухо, че не би могъл да говори, дори и да искаше.

— Изглеждаш глупаво, както си се свил там.

Друга стъпка. Можеше да усети миризмата на скъпия афтършейв на мъжа.

— Единственото, което искам са данните за местоположението. Всичко ще свърши работа: GPS координати, име на формация или каньон, неща от този род. Искам да знам къде е динозавърът.

Корвъс преглътна и се раздвижи. Нямаше смисъл да се крие повече; мъжът знаеше къде е. Сигурно разполагаше с някакъв уред за нощно виждане.

— Нямам такава информация — изграчи той. — Не знам къде е проклетият динозавър. — Той се изправи до седнало положение, стискайки куфарчето си.

— Ако това е играта, която си избрал да играеш, страхувам се, че ще трябва да те убия. — Гласът на непознатия беше толкова тих, толкова ласкав, че у Корвъс не остана и най-малкото съмнение, че наистина ще го направи. Той стисна още по-здраво куфарчето, по ръцете му беше избила студена пот.

— Не знам къде е. Наистина не знам. — Той осъзна, че звучи умоляващо.

— Тогава как стигна до образца?

— Чрез трета страна.

— Аха-а. А тази трета страна има ли си име и адрес?

Настъпи тишина. Корвъс усети, че към ужаса му се примесва и гняв. Яростен гняв. Цялата му кариера, животът му зависеше от този динозавър. Нямаше да предаде откритието си на някакво копеле, което бе насочило дуло срещу него — по-добре да умреше. Проклетият мръсник имаше очила за нощно виждане или нещо подобно, и ако можеше да светне някоя лампа, щеше да елиминира предимството му. Би могъл да използва твърдото куфарче и да...

— Името и адреса на тази трета страна, ако обичате? — повтори мъжът с все същия благ глас.

— Излизам.

— Мъдро решение.

Корвъс запълзя към задницата на скелета и изскочи. Пъхна се под найлона и се изправи. Беше тъмно като в рог и той имаше съвсем смътно чувство къде се намира мъжът.

— Името на тази трета страна?

Корвъс се хвърли в тъмното, завъртайки куфарчето си в дъга по посока на гласа и удари нещо; мъжът изсумтя и се дръпна назад изненадано. Корвъс се обърна, движейки се опипом през гората от скелети, към мястото, където си спомняше, че са ключовете за лампите. Спъна се в някакъв скелет и падна и в същия момент чу остро пневматично съскане, последвано от звука на хирургическа стомана, която се удари в костта на фосила.

Копелето се целеше в него.

Той се хвърли встрани, блъсна се в един скелет, който изскърца възмутено, изпращайки към пода няколко кости с дрънчене. Ново просъскване, ново метално рикоширане сред костите, които се намираха от дясната му страна. Той опипваше напред, драскайки отчаяно сред гората от кости, когато изведнъж се оказа свободен от обкръжението им, беше се добрал до дъното, където се намираха рафтовете; затича се между тях, подхлъзна се и падна, но почти веднага беше отново на крака. Само ако можеше да стигне до ключовете на лампите и да отнеме предимството на преследвача си. Тичаше напред, без да го е грижа какво събаря по пътя си и почти се сблъска с електрическото табло. Заби нокти в панела, а с другата си

ръка щракаше копчетата бясно; чу се бръмчене, пропукване и флуоресцентните лампи започнаха да светват една по една.

Обърна се рязко, като в същото време дръпна една вкаменена кост от близкия рафт и я размаха като тояга, готов да се бие.

Мъжът стоеше спокоен, на не повече от пет-шест метра, разкрачен, дори не изглеждаше, че се е мръднал. Беше облечен в син костюм, с вдигнати на челото очила за нощно виждане. Близо до краката му стоеше протъркано кожено куфарче. Ръцете му бяха в позиция за стрелба и лъскавата цев на странно изглеждащото оръжие се целеше право в Корвъс. Той се втренчи смаяно в обикновеното, безизразно лице на мъжа. Чу изсъскването на сгъстен въздух, видя сребърна светкавица, усети парване в слънчевия сплит и погледна надолу неразбиращо; от корема му стърчеше спринцовка от неръждаема стомана. Отвори уста и протегна ръка да я измъкне, но една различна, непозната тъмнина вече се спускаше над него като приливна вълна, скривайки го в бучащите си дълбини.

18.

Форд седеше, облегнал гръб на скалата и попиваше топлината на оскъдния огън, който бе стъкнал от изсъхнали стъбла на кактуси. Стените на Каньона на тиранозаврите се издигаха мрачно над него, откривайки кадифената ивица тъмно небе, осеяно със звезди.

Току-що бе свършил вечерята си от леща и ориз. Взе канчето, в което бе стояла лещата, сложи го върху огъня и го загрева, докато всичките следи от храна изгоряха; това беше неговият метод за миене на съдове, когато водата бе твърде ценна, за да се разхищава. Вдигна канчето с една пръчка, остави го да изстине и го напълни с вода от манерката. Като държеше канчето за металните му дръжки, той го настани между горящите стъбла. След няколко минути водата завря. Отмести го, добави лъжичка смляно кафе, разбърка и върна канчето на огъня. След пет минути кафето му беше готово.

Сръбна, като вкусваше с наслада горчивия аромат, примесен с дъх на дим. Усмихна се мрачно, спомняйки си препълненото с хора малко кафене, в което той и Джули обичаха да ходят на ъгъла на Пантеона в Рим и да пият вълшебно еспreso, седнали на малка масичка. Как се казваше това място? Таца д'Оро.

Беше на светлинни години оттам.

Кафето свърши, пресуши и последната капчица течност и изсипа утайката в огъня; остави канчето настрана, готово за сутрешното кафе. Облегна се отново на скалата с въздишка, уви плътно расото около себе си и вдигна очи към звездите. Беше почти полунощ и извитият лунен сърп висеше над ръба на каньона. Той откри някои от съзвездията, които познаваше — Голямата Мечка, Касиопея, Плеядите. Млечният път бе разсипал блясъка си по небето; той го проследи с очи и намери съзвездието Сигнус, Лебеда, замръзнал завинаги в своя полет през галактическия център. Беше чел, че има гигантска черна дупка в центъра на галактиката, наречена Сигнус X1, сто милиона слънца, погълнати и компресирани в математическа точка — и се изненада, че човешките същества се бяха одързостили да мислят, че биха могли да разберат всичко за истинската природа на бога.

Форд въздъхна и се протегна върху пясъка, питайки се дали подобни размишления са подходящи за човек, комуто скоро предстои да стане бенедиктински монах. Събитията през последните няколко дни го бяха тласнали в своего рода духовна криза. Търсенето на тиранозавъра бе събудило у него същия онзи страстен стремеж, онзи копнеж за преследване, от който си мислеше, че се е освободил. Той говореше четири езика, бе живял в дузина екзотични страни и бе имал много жени, преди да намери голямата любов на живота си. Бе страдал непоносимо заради това и все още страдаше. Защо тогава тази страст към възбудата и опасността? Ето, беше тук и търсеше динозавър, който не му принадлежи, не му носеше ни признание, ни пари, ни слава. Защо? А може би се дължеше на някакъв основен дефект в характера му?

Мисълта му неохотно се върна отново към онзи съдбовен ден в Сием Реап, Камбоджа. Жена му Джули и той бяха напуснали Пном Пен в деня преди заминаването си за Тайланд. Бяха спрели за няколко дни в Сием Реап, за да разгледат храмовете на Ангкор — разглеждането на забележителност беше част от прикритието им. Само седмица преди това бяха разбрали, че Джули е бременна и за да отпразнуват случая, бяха резервирали апартамент в луксозен хотел. Нямаше никога да забрави тази последна вечер с нея — стояха и гледаха как слънцето залязва зад петте големи храмови кули. Можеха да чуят далечното, монотонно пеене на будистките монаси, идващо от скрит в гората манастир от едната страна на храма.

Дотук се бяха справили с възложената им задача без никаква засечка. Онази сутрин бяха доставили диска с данните на своя агент в Пном Пен. Беше направено чисто — или поне те си мислеха така. Единственият намек за това, което предстои, беше старата Тойота Ленд Круизър, която ги следеше. Но той се бе освободил от „опашката“ в задръстените с коли и хора улици на столицата, още преди да напуснат града. Не му се стори нещо сериозно, още повече че не за пръв път го преследваха.

След залеза вечеряха дълго в един от евтините ресторанти на открито покрай река Сием Реап, жабите подскачаха по пода, а нощните пеперуди се блъскаха в нанизаните на дълга тел електрически крушки. Бяха се върнали в неприлично скъпата си хотелска стая и прекараха голяма част от вечерта, лудувайки в леглото. Спаха до единадесет на

другата сутрин и закусиха на терасата. После Джули беше слязла долу да вземе колата, докато той изнесе багажа им.

Чу глухата експлозия, докато вратата на асансьора се отваряше към фоайето. Предположи, че се е взривила стара противопехотна мина — Камбоджа все още страдаше от такива. Спомни си как излезе и видя през вратите на фоайето облаци от пушек, които се издигаха пред хотела. Излезе навън. Колата лежеше обърната върху покрива си, разцепена почти наполовина и от нея се издигаше щипещ пушек, в уличната настилка зееше кратер. Една от гумите бе излетяла на петдесетина стъпки върху безукорно подстриганата ливада и гореше.

Дори тогава не разбра, че това е неговата кола. Предположи, че е поредното политическо убийство, каквито в Камбоджа ставаха непрекъснато. Спря на стълбите и се заглежда за Джули, разтревожен да не се взриви друга бомба. Докато стоеше така, забеляза парче плат, носено от вятъра; то изпърха и се приземи почти до краката му — и той разпозна в него яката на блузката, която Джули бе облякла тази сутрин.

С мъчително усилие Форд се върна към настоящето, към огъня, към тъмния каньон и небето с бляскащи звезди. Всички онези ужасни спомени изглеждаха далечни, сякаш се бяха случвали в друг живот, на друг човек.

Въпросът сега беше: наистина ли това бе друг живот и беше ли той друг човек?

19.

Светлините на Еспаньола блещукаха в нощния въздух, когато Боб Байлър наближи града. Ченгето продължаваше да кара зад него, но Байлър вече не се тревожеше. Дори съжаляваше, че е ритнал бутилката под седалката в паниката си и на няколко пъти се опита да я измъкне с върховете на ботушите си, но ванът започна да криволичи по пътя и той се отказа. Винаги можеше да я извади и да я пресуши, но не беше сигурен дали е разрешено да напуска магистралата на това място, а не искаше да прави нищо, което да привлече вниманието на ченгетата. Най-послед любимата му станция със стари хитове започна да се чува. Той завъртя копчето, припявайки фалшиво.

На четири-петстотин метра напред видя първите светофари в покрайнините на града. Ако уцелеше червено, щеше да има достатъчно време да довърши бутилката. Дяволите да го вземат, шофирането наистина караше човек да ожаднява.

Байлър наближи светофара, намали скоростта постепенно и погледна полицейската кола в огледалото за обратно виждане. Още щом ченгетата спряха, той се наведе под седалката и забърника, докато мръсната му ръка напипа студената бутилка. Измъкна я, и като се държеше на равнището на седалката, отвъртя капачката и побърза да отпие колкото се може повече за краткото време.

Внезапно чу скърцане на гуми и звук на сирени около себе си. Той се стресна, забравил, че е с бутилка в ръка, заслепен от бялата светлина на прожектора. Изглежда бе заобиколен от полицейски коли със светещи отгоре буркани. Започна да мига, беше напълно, тотално объркан.

Чу остър глас по мегафона да казва нещо и да го повтаря.

— *Излез от колата с вдигнати ръце. Излез от колата с вдигнати ръце.*

На него ли говореха? Байлър се огледа, но не видя никакви хора, само блясъка на прожектори.

— *Излез от колата с вдигнати ръце.*

Говореха на него. Обхванат от паника, Байлър хвана дръжката на вратата, но тя беше от онези, които трябва да натиснеш надолу, вместо да ги вдигнеш, и той започна да се мъчи да отвори, като натиска с рамо. Внезапно вратата се отвори и той се изтърколи, забравената в ръката му бутилка излетя и се разби на асфалта. Той се простря на асфалта, прекалено зашеметен и объркан от случващото се, за да стане.

Над него се изправи някой и закри светлината, в едната си ръка държеше значка, а в другата — револвер. Гласът изляя:

— Детектив Уилър от полицейски участък Санта Фе! *Не мърдай!*

Настъпи кратка пауза. Байлър не можеше да види нищо, освен черния силует на мъжа. От вътрешността на вана се чуваше гласът на Елвис в комбинация с прашене на статично електричество. „*Не си нищо друго, освен хрътка...*“

Един удар на сърцето и силуетът прибра оръжието в кобура и се наведе, вирайки се напрегнато в лицето му. После се изправи и Байлър го чу да говори отново, този път на някого, който се намираще отстрани.

— Кой е този, по дяволите?

20.

Сали се изкачваше по неустойчивата купчина камъни с клечка между зъбите, търсейки къде да стъпи и за какво да се хване. С всяка стъпка усещаше как камъните се размърдват под нея, някои се откъртваха и падаха.

Дишаше все по-трудно.

Преброи оставащите в кибритената кутийка клечки — имаше само една. Тя реши да я запази.

— Идвам! — Дрезгавият глас отекна в тунелите безкрайно изопачен. Сали продължи да се катери, движеше се нагоре по интуиция. Чу някъде над себе си преместване на дървета и камъни, последвано от каскада дребни камъчета. Нова стъпка, ново скърцане и преместване. Нещо ставаше. Но тя нямаше друг избор.

Пресегна се нагоре и потърси за какво да се хване, след което се вдигна на мускули. И пак. Придвижваше се изключително внимателно, знаеше, че и най-малката непредпазливост може да я изпрати долу.

— Сали, къде си-и-и-и?

Чуваше го да шляпа из водата в тунела и да ругае. Тя се надигна и хвана гредата, която се намираще над главата ѝ. Отпусна се на нея с цялата си тежест и я опита. Прогнилото дърво изпъшка и се отмести леко, но както изглежда щеше да издържи. Сали спря и се опита да не мисли какво е да се погребеш жив сред тези камъни, след което се повдигна. Гредата отново изпъшка, надолу се посипаха камъчета, но тя беше вече горе. Ръцете ѝ напипаха част от разцепено дърво и отчупен камък.

Трябваше да запази последната кибритена клечка.

Задраска неистово по кутийката и огънчето оживя. Над главата ѝ имаше тъмна дупка, в която трябваше да влезе. Тя задържа кибритената кутия над пламъка, за да се запази и светлината да стане по-ярка, но пламъкът не беше достатъчен да види какво има там.

Стиснала в ръка горящата кутия, стъпи върху следващата греда. След миг вече стоеше върху несигурната издатина в тъмното отверстие. На отслабващата вече светлина видя, че дупката преминава

в широка, с формата на полумесец пукнатина, която завършва под незначителен ъгъл от около трийсетина градуса. Пукнатината изглеждаше достатъчно широка да се побере в нея.

Внезапно се чу силен трясък, когато един голям камък от тавана се сгромоляса и падна на пода. Пламъкът угасна.

— Ето къде си била!

Светлината на фенерчето прониза тъмнината, претърсвайки каменната купчина под нея. Тя се протегна, хвана се и се вдигна. Лъчът се завъртя и опипа отново всичко наоколо. Сали се изкачваше бързо, дори безразсъдно, като драскаше с нокти по мокрите камъни и накрая изпълзя до широката пролука. Изви се и се промъкна в нея. Вече не разполагаше с кибрит, не виждаше къде отива, нямаше как да разбере дали цепнатината води за някъде. Запълзя на колене. За миг бе парализирана от клаустрофобична паника, обградена от всички страни от камък. Спря, регулира дишането си, овладя страха и поднови усилията си.

— Идвам да те хвана-а-а-а!

Гласът идваше точно под нея. Тя продължи да пълзи с нарастващо чувство на ужас, че пукнатината се стеснява. Скоро наистина стана толкова тясна, че трябваше да направи усилие, за да се провере, като натискаше с ръце и крака и глътна корем. Обзета от нов пристъп на паника, осъзна, че това бе едностранно пътуване — нямаше да е в състояние да се обърне. Ако нямаше как да се подпира на крака, никога не би успяла да изпълзи назад.

— Знаем, че си горе, кучко!

Тя чу грохота на падащи камъни, докато продължаваше да се катери. Вдигна се, изви торс, като по този начин успя да освободи едната си ръка и да я пхне пред себе си, за да опипа пътя напред. Изглежда, че пукнатината не се стесняваше повече; може би дори се разширяваше. Ако успееше да се провере през този тесен участък, би могла да достигне друг тунел.

Тя издиша и използвайки краката си като шини, направи усилие да се придвижи напред. Джобът на ризата ѝ се разкъса, копчетата отхвърчаха. Опипа пътя си напред. Ново оттласкване и издишане на въздуха, за да може да премине. Спря за миг. Беше като да си притиснат до смърт. Чу някъде отдолу звука на още падащи камъни.

Подпря се и се изтласка със сила навътре в пукнатината. Ужасът да бъде притисната в тъмното бе смазващ. Някъде отгоре капеше вода и се стичаше по лицето ѝ. Сега знаеше, че никога не би могла да излезе. По-добре да я беше застрелял, отколкото да умре в тази дупка. Само ако можеше да премине през това стеснение, може би нататък мястото ставаше по-широко? Тя отново се подпря, за да се оттласне. Дрехите ѝ изпукаха от усилието. Още веднъж — и опипа пътя напред. Пукнатина рязко се стесни и тя усети, че обезумява, ръката ѝ се мяташе неистово напред-назад, но не откриваше нищо успокояващо. Пръстите ѝ отново се протегнаха предпазливо, почти изтръпнали от ужас, но нямаше никакво съмнение: пукнатината се стесняваше до няколко инча напред по дължина, разпръсквайки много по-малки пукнатини. Прокара отново ръце напред и назад, но полза нямаше.

Сали осъзна, че вече не е в състояние да се контролира. Опита се да се изтегли обратно назад, изпотена от усилието и едва дишаща. Но нямаше опорна точка. Ръцете ѝ не бяха достатъчно силни, за да се изтласка назад. Беше заклещена вътре. Не можеше да върви напред. Нито пък да се върне.

21.

Том опита какво ли не, за да разбие ключалката на решетката. Удря я с камък, блъска я с един дънер, но се оказа безполезно. Слабите звуци от вътрешността на мината бяха спрели и тази тишина направо го побъркваше. Можеше да ѝ се случва всичко — една минута можеше да се окаже разликата между живота и смъртта. Беше викал, беше крещял, опрял устни в решетката, опитвайки се да предизвика похитителя да се покаже навън, но без никакъв резултат.

Отстъпи и се помъчи да се концентрира и да реши какво да прави по-нататък. Луната беше изгряла и се издигаше над еловите дървета, кацнала върху линията на хребета. Трябваше да накара мозъка си да мисли. Вдиша бавно. Нощният въздух бе пропит с недоловими през деня аромати, с успокояваща прохлада, която разведряваше лицето му и сякаш се вливаше в потока на горещата му кръв, за да го успокои. Преди години бе изследвал някои от тези мини и си припомни къде в околността се намираха останалите. Може би бяха свързани; златните мини често имаха по няколко входа.

Той се изкатери до ръба на хребета и погледна от другата му страна. Бинго! На около двеста ярда в ниското имаше друга къщичка с шахта, приблизително на същото равнище като другата, с дълъг коридор от греди отдолу.

Сигурно бяха свързани.

Спусна се, като се хлъзгаше по камъните и се спъваше в изсъхнали коренища, но скоро беше там. Извади оръжието си, ритна вратата и влезе, осветявайки наоколо с фенерчето. Наистина имаше друг отвор към мината и той не беше запечатан с метална решетка. Без да се колебае прекрачи вътре и опипа гредите — беше дълъг, хоризонтален тунел. Чувството за неотложност почти го парализира отново. Той се затича, но на първото разклонение спря, за да се послуша. Измина една минута, после втора. Имаше чувството, че полудява.

Внезапно го чу: слабо ехо на вик. Двете мини бяха свързани!

Спусна се по тунела в посоката, от която бе дошъл звукът, лъчът на фенерчето му разкри серия въздушни шахти от лявата страна. Зави зад ъгъла и светлината улови два други тунела — единият продължаваше нагоре, другият — надолу. Той спря и отново се послуша, изчаквайки. Нетърпението му стигна връхната си точка — и тогава дойде друг, изопачен от каменните стени, вик.

Беше ядосан мъжки глас.

Том хукна по левия тунел, като от време навреме се навеждаше рязко надолу заради ниския таван. До слуха му достигнаха още звуци — все още слаби, но малко по-ясни.

Тунелът направи няколко остри завоя и стигна до една централна камера с излизащи от нея четири тунела в различни посоки. Той спря, за да се ориентира. Усещаше сърцето си в гърлото. Направи кръг с лъча на фенерчето и видя няколко стари железопътни траверси, разбита руднична вагонетка, купчина ръждясали вериги, конопени въжета, изгризани от плъхове. Налагаше се да изчака друг звук, преди да продължи.

Тишина. *Извикай нещо, по дяволите, каквото и да е!*

И той дойде: слаб вик.

Том се затича по тунела, от който се чу викът и който завършваше с вертикална шахта, заобиколена от ограда. Шахтата бе твърде дълбока и лъчът на фенерчето му не можеше да стигне до дъното. Освен това нямаше път за надолу — нито стълба, нито въжета.

Той опипа грапавия ръб на шахтата и реши да го използва. Събу италианските си обувки с чорапите и ги пусна, отброявайки времето, за което ще паднат долу. Една и половина секунди: трийсет и две стъпки.

Мушна отново оръжието в колана си и захапа фенерчето със зъби, след което се прехвърли през оградата, стисна голата скала и се запуска надолу. Стъпка надолу, опора за ръцете, стъпка надолу. Кракът му се хлъзна, той се залюля и за един ужасен момент усети, че ще падне. Острите камъни се забиваха в пръстите му. Той се спусна надолу бавно и най-накрая достигна пода с чувство на дълбоко облекчение. Освети с фенерчето, събра обувките и чорапите си и бързо ги обу. Сега вече бе в друг минен тунел, който водеше право назад в планината. Ослуша се. Всичко беше тихо.

Затича и спря чак след стотина метра, наострил слух. Лъчът на фенерчето беше съвсем слаб — батериите бяха издъхнали. Той продължи още малко, спря отново и се заслуша. Някъде зад себе си чу заглушен вик. Изключи светлината и сдържа дъх. Беше глас, идваше отдалеко, но се чуваше много по-ясно от преди. Успя да различи дори отделни думи.

Знам, че си там. Слез долу или ще стрелям.

Том се напрегна, пулсът му препускаше.

Чуваш ли ме.

Усети, че го залива вълна на облекчение и краката му омекнаха. Значи Сали беше жива — и може би дори свободна. Той се послуша, опитвайки се да локализира посоката, от която идваше гласът.

Мъртва си, кучка!

Думите предизвикаха такава ярост в него, че той почти спря да диша за миг. Направи двайсетина стъпки напред, разходи се напред-назад, като се опитваше да определи точното място. Звукът сякаш идваше отдолу, като че ли от самата скала. Но това бе невъзможно. На десетина стъпки от лявата си страна той можа да види мрежа пукнатини в каменния под на тунела, там, където бе разбит. Клекна и сложи ръка върху една от пукнатините. Усети въздушно течение. Прилепи ухо.

Внезапно се чу изщракване на едрокалибрено оръжие, последвано от писък — писък, който дойде от толкова близо, че го накара да подскочи.

22.

Уилър и Хернандес се носеха на север по магистрала 84, светлините на Еспаньола се отдалечаваха все повече, докато пред тях се натрупваше и сгъстяваше празната чернота на пустинята. Наближаваше полунощ и Уилър не беше на себе си, че един малоумник като Байлър беше успял да му изгуби толкова ценно време.

Уилър извади един фас от джоба на ризата си и го пхна между устните си. Не би трябвало да пуши в патрулна кола, но отдавна бе преминал точката на всякакво търпение.

— Бродбент трябва вече да е минал Къмбръс Пас — каза Хернандес.

Уилър смукна дълбоко.

— Не е възможно. Записали са всички коли, преминали през пролома, но бричката на Байлър не е била измежду тях. Нито пък е минала през барикадата южно от Еспаньола.

— Може да се е отървал от нея на някой отдалечен паркинг и да е отишъл пеша до мотел.

— Може, но не го е направил. — Уилър натисна газта. Стрелката на скоростомера се качи до сто и осемдесет километра, колата се залюля напред-назад и тъмнината зафуча покрай тях.

— Тогава какво е направил, според теб?

— Мисля, че е отишъл в т.нар. манастир „Христос в пустинята“, за да се срещне с онзи монах. Където, впрочем, отиваме и ние.

— Кое те кара да мислиш така?

Уилър отново смукна дълбоко от цигарата. Той обикновено оценяваше упоритите въпроси на Хернандес — те му помагаха да си избистря ситуацията, — но този път изпита единствено раздражение.

— Не знам кое ме кара да мисля така, но го мисля — сопна се той. — Бродбент и жена му са замесени, монахът също, има и трета страна — убиецът — който също здравата е затънал в цялата тази работа. Намерили са нещо в онези каньони и се борят за него на живот и смърт. Каквото и да е, става въпрос за нещо голямо — толкова голямо, че Бродбент прати полицията за зелен хайвер и открадна

камион заради това. Исусе Христе, запитай се само какво може да е толкова сериозно, че тип като него да рискува десет години в изправителния на Санта Фе. Говорим за човек, който вече е получил всичко.

— Аха.

— Дори и Бродбент да не е в манастира, искам да си поприказвам малко с този тъй наречен монах.

23.

Том невярващ осъзна, че викът идваше от Сали. Той притисна устата си към пукнатината.

— Сали!

Тежко дишане.

— Том?

— Сали! Какво става? Добре ли си?

— Господи, Том! Ти си... — Тя едва говореше. — Заклещена съм. Той стреля по мен. — Отново тежко дишане и хълцане.

— Сали, аз съм тук, всичко е наред. — Том насочи слабия лъч на фенерчето надолу и се ужаси, когато видя лицето на Сали, заклещено в процепа на няма и две стъпки под него.

Последва изстрел и Том чу изтрепяването на куршум в камъните отдолу.

— Стреля в пукнатината, но не може да ме види. Том, аз съм в капан...!

— Дошъл съм да те измъкна оттук. — Той освети наоколо. Скалата беше вече натрошена и беше само въпрос на време да се разруши напълно и да се откъртят парчетата. Той огледа тунела отгоре и потърси с очи за нещо, което би му помогнало. В един ъгъл забеляза купчина прогнили щайги и въжета.

— Ей сега слизам.

Нов изстрел.

Том хукна към купчината, освободи се от изгнилите въжени намотки и започна да рови из проядените чували от зебло. Най-отдолу откри клиновидно стоманено парче. Грабна го и изтича обратно.

— Том!

— Тук съм. Ей сега идвам.

Друг изстрел. Сали изпищя.

— Ранена съм. Той ме уцели!

— Господи, къде...?

— В крака. Мили боже, измъкни ме оттук!

— Затвори очи.

Том пхна стоманения клин в процепа, взе един камък и заудря с него по клина. Напуканата скала започна да се рони. Той коленичи и започна да измъква парчетата с ръце, като не спираше да успокоява Сали.

Последва още един изстрел.

— Том!

— *Ах, ти кучко! Презареждам и си мъртва!*

Том откъртваше парче и го хвърляше, после второ, трето, ръцете му се разраниха, но той не забавяше темпо.

— Сали, къде си ранена?

— В крака. Не мисля, че е лошо. Само побързай.

Пореден изстрел. Том удряше скалата със стоманения клин, увеличавайки дупката. Сега можеше да види цялото лице на Сали.

Пук! Сали подскочи.

— За бога, побързай!

Върхът на клина се отчупи и той изруга, обърна се и започна да кърти от другата страна.

— Достатъчно! — извика Сали.

Том се пресегна, хвана ръката ѝ и я дръпна, когато тя се оттласна отдолу.

— *Мъртва си!*

Том забиваше стоманеното острие в скалата, отцепвайки парчета крехък кварц. С пълно безразличие забеляза, че е открил златна жила, пропусната от миньорите навремето.

— Сега!

Той я подхвана под мишниците и я издърпа. Отдолу се чу друг изстрел.

Сали се отпусна на пода мръсна, измокрена, с разкъсани дрехи.

— Къде те рани онзи мръсник? — Той затърси трескаво.

— Крака, крака ми.

Том отпра ивица от ризата си и избърса кръвта, откривайки повърхностни наранявания върху бедрото ѝ. След малко извади парче от камък, което бе рикоширало в нея.

— Сали, всичко е наред. Ти си добре.

— Бях сигурна.

— Кучка! — Крясъкът прозвуча истерично.

Последваха нови гърмежи. Един заблуден куршум отскочи през пукнатината и се заби в тавана.

— Трябва да запушим дупката — каза Сали.

Но Том вече търкаляше камъни натам. Те ги събраха и ги натикаха в пукнатината. За пет минути беше запушена.

Том обви ръце около Сали.

— Господи, мислех, че никога повече няма да те видя — изхлипа Сали. — Не мога да повярвам, че ме намери.

Той я стисна здраво в прегръдките си.

— Да се махаме от тук.

Тръгнаха през тунелите, като от време навреме включваха фенерчето, за да се ориентират. Изкатериха се нагоре и не след дълго бяха на повърхността на мината.

— Той ще излезе от другия изход — каза Сали.

Том кимна.

— Ще минем по дългия път.

Вместо да се върнат и да се изкачат по хребета, те хлътнаха в тъмнината между дърветата по дъното на пролома.

— Как е кракът ти, можеш ли да вървиш?

— Не съм съвсем зле. Оръжие ли е това на колана ти?

— Аха. Двайсет и два калибров с един патрон. — Том се обърна и погледът му обходи посребрените склонове.

— Камионът ми е на входа.

— Той ще стигне там преди нас — каза Сали.

Беше тъмно като в рог, килимът от борови иглички пружинираше меко и поскърцваше под краката им, а лекият бриз в дърветата поглъщаше тихите звуци от стъпките им. Том спираше от време навреме да се послуша и да види дали похитителят не ги преследва, но всичко бе тихо.

След десетина минути дълбокото дере се изравни и премина в широко сухо корито. Напред блещукаха светлините на хижите. Всичко изглеждаше спокойно, с изключение на това, че Рейндж Роувърът на похитителя го нямаше.

Те заобиколиха стария град, но той изглеждаше пуст.

— Мислиш ли, че се е изплашил и е избягал? — попита Сали.

— Съмнявам се.

Минаха покрай хижата и побързаха да навлязат сред дърветата, като продължиха да се движат успоредно на черния път. Камионът се намираше на по-малко от четиристотин метра оттук. Том дочу нещо и спря; сърцето му биеше бясно. Ето отново — ниското подвикване на бухал. Стисна ръката на Сали и те продължиха напред. След няколко минути забелязаха неясните очертания на оградата.

Той подложи крак, за да може Сали да стъпи и да се прехвърли оттатък. Веригата леко издрънча. Том, без да се бави, се прехвърли и след няколко минути на светлината на луната забеляза откраднатия камион — продължаваше да стои там, където го бе паркирал, близо до заключената порта. Само че сега портата зееше широко отворена.

— Къде, по дяволите, е отишъл? — прошепна Сали.

Том стисна рамото ѝ и отвърна също шепнешком:

— Продължаваш да се движиш в сянката, наведи главата и влизай в камиона колкото можеш по-бързо. После паля двигателя и се спасяваме.

Сали кимна. Тя притича към пасажерското място, като се привеждаше, оставайки под нивото на кабината; Том побърза да отвори вратата и се метна на шофьорското място. След минута и двамата бяха вътре.

— Дръж се здраво.

Той завъртя ключа и камионът завибрира с глухо ръмжене. В този момент на завоя иззад дърветата се появиха чифт фарове и върху тях се посипа град от тежкокалибрени куршуми. В кабината се разлетяха парчета стъкло и пластмаса.

— *По дяволите!*

Том се хвърли настрани върху седалката, мина на първа и камионът заподскача по пътя, като сипеше дъжд от чакъл. Превключи на втора и ускори, чувайки как куршумите продължават да се забиват в стоманата. Камионът криволичеше и задницата му се люшкеше напред-назад. Том се осмели и вдигна глава, но не успя да види нищо: предното стъкло бе напукано и приличаше на паяжина. Удари го с юмрук и направи достатъчно голяма дупка, за да вижда, след което продължи да ускорява.

— Остани на пода!

Той зави и стрелбата постепенно затихна, но зад тях се чуваше грохотът на колата, която ги преследва и той знаеше, че стрелецът е по

петите им; миг по-късно Рейндж Роувърът се подаде на завоя и фаровете му ги пронизаха.

Тряс! Тряс! Заваля нов град от куршуми и над главите им се посипаха парчета от лампата върху тавана. Том въртеше бясно волана — чуваше люшкането и вибрациите отзад и знаеше, че поне една от гумите е пробита.

— Дизел! — извика Сали от пода. — Мирише ми на дизел!

Резервоарът явно бе уцелен.

Нов трясък.

— Горим! — изкрещя Сали. Ръката ѝ бе върху дръжката на вратата. — Скачай!

— Не! Още не!

Той насочи камиона по друг завой и стрелбата за миг прекъсна. Напред се виждаше как пътят минава покрай една канара. Даде газ и пое право към нея.

— Сали, когато ти извикам „скачай“, скочи веднага и се търкулни встрани от гумите. След това бягай. Поеми към високите плата. Ще можеш ли?

— Ще мога!

Той ускори още и скалата се приближи. Хвана дръжката и отвори наполовина вратата, без да намалява скоростта.

— Бъди готова!

Удар.

— *Сега!*

Той скочи в същия момент, падна на земята и се претърколи, а след миг беше на крака и тичаше. Видя тъмната фигура на Сали да бърза точно в мига, когато горящият камион се понесе над канарата и излетя в урвата. Чу се глух тътен, последван от внезапен оранжев блясък откъм дъното.

Рейндж Роувърът наби спирачки точно когато достигна ръба на скалата. Вратата се отвори. Том мерна един човек без риза да изскача отвътре с револвер в едната ръка, фенерче в другата и пушка през рамо. Том се втурна по стръмния склон, прикривайки се зад скалата, но мъжът вече бе забелязал Сали и тичаше след нея с насочено оръжие.

— Мръсен кучи син! — извика Том и се спусна към него с надеждата да отвлече вниманието му, но онзи не се отклони нито за

миг; бързо набираше преднина, докато тя накуцваше от раната на крака си. Петдесет стъпки, четиридесет... всеки миг щеше да е достатъчно близо, за да я прониже.

Том извади пистолета си.

— Копеле!

Мъжът хладнокръвно се отпусна на едно коляно и освободи предпазителя на пушката. Том спря и се прицели. Никога нямаше да го улучи, но поне изстрелът би могъл да го разсее. Струваше си — това беше последният шанс на Сали.

Мъжът притисна оръжието до бузата си и се подготви да натисне спусъка, когато Том стреля. Онзи инстинктивно се хвърли на земята.

Том размаха оръжието като полудял.

— Ще те убия!

Похитителят се изправи и този път се прицели в Том.

— Само почакай! — изрева Том.

Мъжът натисна спусъка, но Том клекна и се претърколи настрана.

Онзи потърси с очи Сали. Проклетата кучка не се виждаше никъде. Той преметна пушката през рамото си, протегна ръка с насочения револвер и хукна подир Том.

Том се изправи и затича надолу по склона, прескачайки камъни и паднали дървета, доволен, че той е мишената, а не Сали. Лъчът от фенерчето на преследвача подскачаше над главата му и проблясваше сред клоните на дърветата. До слуха му достигна пукот на оръжие и след миг куршумът се заби в някакъв дънер от дясната му страна. Той продължи напред с всички сили диагонално по склона. Мъжът се намираще на около стотина крачки отзад.

Снопът светлина отново опипа тъмнината покрай него. Последваха още два оглушителни изстрела и той затича на зигзаг. Склонът ставаше по-стръмен и дърветата се сгъстяваха. Стъпките зад гърба му не спираха, дори го приближиха.

Той умишлено забави, свърна на ляво, по-далеч от Сали. Куршумите изсвистяха покрай ушите му и той видя как един от тях обелва кората на близкото дърво. Сърцето му пропусна един такт.

24.

Мадокс „Тревата“ видя, че с всяка крачка застига Бродбент. Беше спрял на три пъти, за да се прицели, но всеки път се оказваше твърде далеч и тези паузи дадоха възможност на Бродбент да си възвърне спечелената преднина. Трябваше да бъде внимателен; Бродбент разполагаше с някакво малокалибрено оръжие, не можеше да се мери с неговия „Глок“, но все пак си бе оръжие. Трябваше първо да се справи с него, а после и с жената.

Склонът стана стръмен и дърветата — по-гъсти. Бродбент сега тичаше по сухото корито на реката. Беше бърз, дяволски бърз, но и Мадокс си го биваше. Имаше тренинг в армията, правеше упражнения, тичаше, практикуваше йога и всичко това сега щеше да се изплати. Нямахше начин Бродбент да му избяга.

Той го видя, че завива наляво и затова пресече по диагонал, спечелвайки няколко метра. Още няколко минути, и кучият син щеше да лежи в краката му с пръсната глава. Склонът се гмурна надолу още по-стръмно и се превърна в дефиле. Мадокс беше само на седемдесет-осемдесет крачки отзад. Играта беше почти свършила; независимо от всичките си усилия, Бродбент бе притиснат като в менгеме между двата хребета. Още петдесет крачки и падаше в ръчичките му.

Бродбент се изгуби зад някакви дебели дървета. Миг по-късно Мадокс мина покрай тях и видя напред стръмна скала, която оформяше своеобразно „V“, където минаваше пресъхналото корито. Беше хванал Бродбент в капана.

Той спря. Мъжът беше изчезнал.

Мадокс прокара лъча на фенерчето от единия край до другия. Бродбент го нямаше. Този побърканяк беше скочил от скалата. Или се бе спуснал по нея. Той спря на ръба и плъзна светлината надолу. Виждаше се почти цялата грапава повърхност, но от Бродбент нямаше и следа нито по склона, нито на дъното. Усети, че го изпълва бяс. Какво беше станало? Да не би Бродбент да беше завил и да бе хукнал обратно нагоре? Той вдигна фенерчето в посоката, от която бе дошъл, но склоновете бяха празни, не се забелязваше никакво движение

между дърветата. Върна се отново по ръба на скалата и трепкащата светлина заигра, претърсвайки камъните за тяло. На петнайсетина стъпки от скалата се издигаше висок смърч. Чу пропукване и видя, че ниските клони от отсрещната страна се движат.

Кучият му син беше сред клоните на дървото.

Мадокс дръпна пушката си и коленичи, прицелвайки се. Изстреля един патрон, после втори, трети по посока на движението и звука, но без никакъв резултат. Бродбент беше слязъл от другата страна на ствола, използвайки го като прикритие. Мадокс огледа бездната. Петнайсет стъпки. Трябваше да скочи със засилване, за да може да прескочи това разстояние, което на свой ред означаваше, да се върне назад. И дори тогава съществуваше риск. Само човек, чийто живот виси на косъм, би се осмелил да го направи.

Мадокс изтича по ръба на скалата, като търсеше по-добър ъгъл за стрелба, за да може да стреля в момента, в който Бродбент се дръпне от дървото. Той коленичи, прицели се, сдържа дъха си и зачака да се появи.

Мадокс стреля точно когато Бродбент скочи от най-ниския клон. За миг дори си помисли, че го е улучил, но копелето беше предвидило изстрела и се затъркаля в мига, в който докосна земята; след това се изправи светкавично и хукна.

Мръсник.

Мадокс метна пушката през рамо и се огледа за жената, но тя отдавна бе избягала. Той стоеше на ръба на скалата извън себе си от ярост и безсилие. Бяха му се изплъзнали.

Но не съвсем. Щяха да се насочат към Чама ривър, по течението, което би ги принудило да преминат през високите плата, а това си бяха ни повече, ни по-малко от петдесет жестоки километра. Мадокс знаеше как да ги проследи, по дяволите, беше воювал в пустинята, пък и познаваше високите плата. Щеше да ги открие.

Да им позволи да се спасят би означавало да се върне в затвора — и този път нямаше да го пуснат да излезе, осланяйки се на честната му дума, че няма да избяга. Трябваше да ги убие или сам да умре.

25.

Уилър извади крака от колата и стъпи върху разбития асфалт на паркинга пред манастира, след което включи сирената, за да оповести присъствието си. Не знаеше по кое време си лягат монасите, но беше напълно сигурен, че в един и половина след полунощ вече хъркат. Мястото беше тъмно като гроб, но нямаше нито една външна крушка. Луната бе изгряла над ръба на каньона и хвърляше призрачна светлина наоколо.

Той включи сирената за втори път. Щеше да ги накара да излязат и да дойдат при него. След час и половина шофиране по най-лошия път в щата нямаше никакво настроение да се прави на любезен.

— Светнаха лампата.

Уилър проследи жеста на Хернандес. Един жълт правоъгълник внезапно изплува в морето от тъмнина.

— Наистина ли мислиш, че Бродбент е тук? Паркингът е празен.

Уилър усети нова вълна на раздразнение заради съмнението, което се долавяше в гласа на Хернандес. Той измъкна цигара от джоба си, мушна я между устните си и я запали.

— Знаем, че се е движил по магистрала 84 с откраднат Додж. Не е преминал покрай патрулките ни по пътя, не е и в Ранчото на призраците. Къде другаде може да бъде?

— Има достатъчно горски пътища от двете страни на магистралата.

— Да, но само един път води към високите плата. Ако Бродбент не е тук, ще поизпотим онзи монах.

Той пое дълбоко от дима, после издиша с удоволствие. По пътеката заподскача лъч на фенерче и към тях се насочи една фигура, със скрито в сянката лице. Уилър остана облегнат на отворената врата, с подпрян на прага крак.

Монахът се приближи с протегната напред ръка.

— Брат Хенри, абат на манастира „Христос в пустинята“.

Мъжът беше дребен, с енергични движения, блестящи очи и къса козя брадичка. Уилър стисна ръката му, смутен от приятелското,

дружелюбно посрещане.

— Лейтенант Уилър от полицейското управление в Сайта Фе — представи се той и показа значката си. — А това е сержант Хернандес.

— Добре, добре. — Монахът внимателно разгледа значката на светлината на фенерчето и му я върна. — Ще имате ли нещо против да изгасите фаровете, лейтенант? Братята спят.

— Да, разбира се.

Хернандес влезе в купето и изключи фаровете.

Уилър отново изпита неудобство. Може би не трябваше да включва сирената?

— Търсим един човек, казва се Томас Бродбент — каза той. — Изглежда с приятел с един от вашите монаси, Уайман Форд. Имаме основателна причина да вярваме, че може да е тук или по пътя за насам.

— Не познавам този господин Бродбент — отвърна абатът. — А що се отнася до брат Форд, той не е тук.

— Къде е?

— Замина преди три дена, оттегли се в пустинята да се моли в усамотение.

Да се моли в усамотение, мили боже, помисли си Уилър.

— И кога ще се върне?

— Трябваше да се е върнал вчера.

— А защо не е?

Уилър се вгледа внимателно в лицето на мъжа. Изражението му не можеше да бъде по-искрено. Със сигурност казваше истината.

— Значи не познавате този Бродбент? Имам информация, че е идвал няколко пъти тук. Русокос, висок, кара пикап Шиви '57-а.

— О, да, човекът с митичната кола. Разбирам за кого говорите. Идвал е два пъти, доколкото знам. Последният път беше преди около седмица.

— Бил е тук преди четири дни според моята информация. Денят, преди вашият монах да се оттегли в пустинята за *молитва*.

— Явно е така — съгласи се абатът меко.

Уилър извади бележника си и надраска в него нещо.

— Лейтенант, мога ли да попитам за какво става дума? — попита отецът. — Не сме навикнали на посещения от полицията посред нощ.

Уилър затвори бележника с плясък.

— Имаме заповед за ареста на Бродбент.

Мъжът спря за миг очи върху Уилър и погледът му се оказа неочаквано смуцаващ.

— Заповед за арест?

— Точно това казах.

— По какво обвинение, ако мога да попитам?

— С цялото ми уважение, отче, но не мога да навлизам в подробности.

Тишина.

— Има ли подходящо място, където можем да поговорим? — погледна го Уилър.

— Да, разбира се. По принцип в манастира сме под обет за мълчание, но можем да разговаряме в кабинета за дискусии. Ще ме последват ли?

Тръгнаха по извитата пътека и скоро наближиха малка тухлена сграда зад църквата. Абатът спря на вратата и погледна Уилър. В очите му се четеше въпрос. Уилър отвърна на погледа му.

— Извинете, лейтенант: цигарата ви...

— Ах, да, вярно. — Уилър я хвърли и я настъпи с обувка под неодобрителния поглед на монаха, раздразнен от чувството за превъзходство, което по някакъв начин се излъчваше от него. Монахът се обърна и те влязоха след него. Малката постройка се състоеше от две празни, боядисани в бяло стаи. В по-голямата имаше пейки около стените и разпятие в далечния край. В другата стая нямаше нищо, освен грубо дървено писалище, лампа, лаптоп и принтер.

Монахът включи лампата и те седнаха на твърдите пейки. Уилър се намести по-удобно и извади бележника и писалката си. Усещаше как се раздразва все повече от отсъствието на Бродбент и Форд и от това, че бе изгубил толкова време, за да дойде дотук. Защо, мътните да ги вземат, монасите нямаха никакъв телефон?

— Отче, имам причина да вярвам, че Уайман Форд може да е замесен.

Абатът бе свалил качулката си и при тези думи веждите му се вдигнаха нагоре в дъга.

— Замесен в какво?

— Все още не сме сигурни — свързано е с убийството преди седмица горе в Лабиринта. Нещо незаконно.

— Напълно невъзможно ми е да повярвам, че Брат Уайман би могъл да се замеси в нещо незаконно, камо ли пък в убийство. Той е принципен човек.

— Напоследък да се е качвал в платата често?

— Не повече от обикновено.

— Но прекарва много време там, нали?

— Винаги го е правил, още откакто дойде тук преди три години.

— Осведомен ли сте, че с работил в ЦРУ?

— Лейтенант, „осведомен съм“ за доста неща, но що се отнася за това, казах ви всичко, което знам. Ние не проучваме миналото на братята, нищо повече от това, което те споменават в изповедите си.

— Забелязал ли сте разлика в поведението на Форд напоследък? Някаква промяна в навиците му?

Игуменът се поколеба.

— Напоследък прекарваше доста време в работа на компютъра. Изглежда беше нещо свързано с числа. Но както ви казах, сигурен съм, че той никога не би се замесил...

Уилър го прекъсна:

— Какъв компютър?

Игуменът кимна по посока на съседната стая.

— Единственият, който имаме.

Лейтенантът нахвърли още няколко бележки в тефтера си.

— Брат Форд е божи служител и мога да ви уверя, че...

Уилър го спря с нетърпелив жест.

— Да имате представа къде отиде Форд на „духовно уединение“?

— Не.

— И се бави повече от нормалното?

— Очаквам го всеки момент. Обеща да се върне още вчера.

Обикновено спазва обещанията си.

Уилър изруга вътрешно.

— Нещо друго?

— За момента — не.

— В такъв случай бих желал да се оттегля. Ставаме в четири.

— Добре.

Монахът излезе.

Уилър кимна към Хернандес.

— Да излезем да глътнем малко въздух.

Веднага щом се озова въвн, той отново запали цигара.

— Какво мислиш? — запита Хернандес.

— В цялата работа има нещо много гнило. Смятам да поизпотя този монах Форд, та ако ще това да е последното, което ще направя. „Духовно уединение“ — я стига! — Уилър погледна часовника си. Почти два след полунощ. Испита нарастващо чувство за безполезност и загуба на време. — Иди до колата и се обади в Санта Фе да изпратят чопър и щом така или иначе ще подхващаш темата, поискай разрешително да вземем и лаптопа.

— Хеликоптер?

— Ами да. Искам да е тук до първи петли. Ще изясним тази работа. Това е федерална територия, така че се погрижи полицейското на Санта Фе да се свърже с всички, които биха се оплакали, че не са включени в операцията.

— Както кажеш, лейтенант.

Уилър видя фенерчето на Хернандес да подскача нататък по пътеката към паркинга. Няколко минути по-късно полицейската кола забръмча и той чу пращенето и съскането на радиото. Дълго време оттам идваха само неразбираеми, откъслечни звуци.

Той беше изпушил вече една цигара и изваждаше втора, когато Хернандес се върна. Беше запъхтян от изкачването на стръмнината.

— Е?

— Те току-що затвориха въздушното пространство от Еспаньола към границата с Колорадо.

— Кой са „те“?

— Федералната авиационна администрация. Никой не знае защо, заповедта е дошла отгоре. Нито транспортни самолети, нито частни, нищо!

— За колко време?

— За неограничено.

— Прелест! А какво става със заповедта?

— Нямаме късмет. Събудиха съдията; той е католик и иска по-сериозна причина за конфискуването на манастирския компютър.

— И аз съм католик, по дяволите, но какво общо има това? — Уилър смукна с настървение за последно от цигарата и я хвърли на земята, след което започна да я мачка с върха на обувката си, докато от нея не останаха само късчета от филтъра. После кимна към тъмната

грамада на каньоните и скалите, които се издигаха зад манастира. —
Нещо голямо става във високите плата. А ние нямаме и най-слабата
шибана идея какво може да е.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ДЯВОЛСКОТО ГРОБИЩЕ

Тиранозавър рекс беше високоинтелигентно животно. Съотношението мозък — тяло при него беше най-високо измежду съществуващите до този момент влечуги, и по абсолютна скала мозъкът му бе един от най-големите за сухоземно животно, като достигаше размерите на човешкия мозък. Но неговият главен мозък, тоест логическият дял, практически не съществуваше. Умът му представляваше биологическа изчислителна машина, обработваща инстинктивното поведение. Програмното ѝ осигуряване бе съвършено. Без да мисли какво върши, динозавърът просто го вършеше.

Не притежаваше дългосрочна памет, оставяйки я за по-слабите. Тъй като нямаше хищници, които да се налага да разпознава, както и опасности, които да избягва, нямаше и нищо за научаване. Инстинктите се грижеха за неговите нужди, които бяха елементарни. Ставаше въпрос за месо — и то в големи количества.

Да си същество без памет значи да бъдеш свободен. Песъчливите хълмове, които бяха родното му място, майката и братята, изгарящите залежи от детството, проливните дъждове, от които реките почервеняваха и заливаха низините, опичащата жарава на сушата, която напукваше почвата, не оставяха и следа в паметта му. Преживяваше живота така, както му се случваше, като поток от усещания и реакции, който потъваше в миналото си така, както реката се влива в океана. Виждаше как умират петнайсетте му братя и сестри, без да усети нещо. Не забелязваше, че вече ги няма, като се изключи това, че след тяхната смърт труповете им се превръщаха в месо. Това бе всичко. И след раздялата с майката никога не я разпознаваше отново.

Животът му преминаваше в лов, убиване, ядене, сън и странстване. Без да знае, че има собствена „територия“, се придвижваше, следвайки просеките стъпкани растения и изкоренени

папрати, оставени от големите стада птичечовкови динозаври, без да разпознава или си припомня нещо. Техните навици бяха и негови.

Човешките емоции като любов, омраза, състрадание, скръб, съжаление или радост, нямаха химически еквивалент в мозъка му. Познаваше само болката и удоволствието. Беше програмиран така, че удовлетворяването на инстинкта да му носи удоволствие, а неудовлетворяването просто бе немислимо.

Не размишляваше за смисъла на съществуването си. Не знаеше, че съществува. Просто беше.

1.

Пресичащите се писти на ракетния полигон Уайт Сендс в Ню Мексико представляваха две дълги асфалтови ивици, чернеещи се в предутринната дрезгавина. От едната страна на пистата се намираше пътнически терминал, осветен от жълти лампи за мъгла, а в съседство се намираха няколко хангара. Някаква почти кристална тишина витаеше наоколо.

В разгарящата се светлина на източното небе постепенно се появи черна точка. Тя бавно се превърна в двуопашата устремна форма на изстребител F-14 „Томкет“, захождащ от права за кацане, и тътенът на двигателите му заля летището като вълна. Изстребителят се приземи, като остави две облачета дим от докосването на гумите по бетона и с рева си развълнува редицата сухи храсти юка на прага на пистата. F-14 включи реверса, забави към края на пистата, обърна се и изрулира до една стоянка пред терминала. Двама техници се приближиха до машината, подложиха столчета пред гумите и развиха дълги горивни шлангове.

Фанарът се отвори и от щурманската кабина се показва слабата фигура на човек, който леко скочи на земята. Беше облечен в син комбинезон и носеше охлузено кожено куфарче. Той се отправи към терминала направо през стоянките, като бодро поздравя двамата часови пред вратата, които изкозируваха, изненадани от неочакваната формалност.

Всичко в този мъж бе студено, чисто и симетрично като в парче легирана стомана. С перчем от черна и права коса и изпъкнали скули, които опъваха кожата на лицето, с толкова малки и изящни ръце, че изглеждаха почти кукленски. Тънките и сиви устни приличаха на устни на мъртвец. Би могъл да мине за азиатец, ако не бяха пронизващите сини очи, които сякаш изпъкваха на фона на лицето му — толкова силен бе контрастът с черната коса и бялата кожа.

* * *

Джей Масаго мина през коридора и влезе в терминала със сиви плочки. Спря в средата на помещението, раздразнен, че не го посреща никой. Масаго изобщо не разполагаше с време за губене.

Паузата му позволи да осъзнае, че операцията бе минала перфектно. Бе разрешил проблема в музея и бе взел данните. Един критически преглед на образците в лабораторията беше показал, че резултатите далеч надхвърлят всички очаквания. Най-сетне — това беше важното събитие, което отдел LS480 на секретната агенция, която той оглавяваше, очакваше още от завръщането на „Аполо“ 17 отпреди повече от трийсет години.

Масаго съжaliaваше за онова, което бе причинил на онзи британец в музея. Отнемането на един човешки живот винаги представляваше трагедия. Войниците губеха живота си на война, цивилните — в мирно време. Саможертвата беше лудост. Другите би трябвало да се погрижат за лабораторната асистентка, Крукшанк, което сега бе с по-малка важност от това данните и пробите да се сложат на напълно сигурно място. Друго достойно за съжаление, но неизбежно прекъсване.

Масаго беше син на японка и американец, заченат в разрушенията на Хирошима в седмиците след бомбардировката. Майка му бе умряла няколко години по-късно, пищейки в агония от рака, причинен от радиоактивния дъжд. Баща му, разбира се, бе изчезнал още преди той да се роди. Масаго замина за Америка още петнайсетгодишен. Единадесет години по-късно, когато навърши двадесет и шест, модулът на „Аполо“ 17 се приземи на Таурис-Литроу, на ръба на лунното Море на спокойствието. Едва ли бе допускар тогава, че тази мисия на „Аполо“ е направила едно от най-големите научни открития на всички времена — и че тази тайна най-накрая ще му бъде поверена.

Междувременно Масаго беше вече младши офицер в ЦРУ. Оттам, заради отличния му японски и математическите способности, последва спираловидна кариера в бранша и той премина през различни нива на военното разузнаване. Той успяваше с изключително предпазливото си поведение, съзнателно потискана интелигентност и постижения, замаскирани с липса на самоувереност. Най-накрая му възложиха да ръководи малък секретен отдел, известен като LS480 и тайната се разкри пред него.

Най-голямата от всички тайни.

Това бе неизбежно, тъй като Масаго знаеше една проста истина, която никой от колегите му нямаше куража да погледне в очите. Знаеше, че с човечеството е свършено. Човешкият род бе придобил способността да се самоунищожава и следователно щеше да се самоунищожи. Точка по въпроса. Това бе толкова просто и очевидно за Масаго, колкото две и две — четири. Имаше ли етап в цялата човешка история, когато човечеството е пропускало да употреби оръжията, с които е разполагало? Така че въпросът беше не *ако*, а *кога*. Това „кога“ беше онази част от уравнението, която Масаго контролираше. В негова власт беше да отложи събитието. Ако изпълнеше дълга си, той лично би бил в състояние да даде на човешката раса още пет години, може би десет — може би дори трийсетина години. Това беше най-благородното призвание, но изискваше морална дисциплина. Ако се налагаше някой да умре преждевременно, това бе ниска цена и трябваше да се плати. Ако смъртта на някого би могла да забави събитието само с пет минути... то каква полза? Всички сме обречени.

За десетте години, през които бе оглавявал LS480, беше по-нисък от тревата. В момента играеха игра на изчакване, беше междуцарствие. Той бе знаел винаги, че един ден моментът ще настъпи.

И сега това бе станало.

На най-невероятното място и по най-невероятния начин. Но той вече бе готов. Очакваше този момент от десет години. Бе действал бързо и решително.

Сапфирените му очи обходиха терминала втори път, спирайки се върху автоматите за продажби покрай стените, сивия килим от полиестер, редиците пластмасови столове, закрепени неподвижно към пода, закачалките и офисите — мрачни, празни, функционални и типично военни. Беше чакал две минути; започваше да става нетърпимо. Най-накрая от един от офисите излезе мъж в омачкана камуфлажна униформа с две звезди на пагоните и четинеста руса коса.

Масаго изчака мъжът да го приближи, преди да протегне ръка.

— Генерал Милър?

Генералът пое ръката му и я стисна здраво, по войнишки.

— А вие трябва да сте господин Масаго. — Той се ухили и кимна към изтребителя, който се зареждаше с гориво на стоянката отвън.

— От военноморските, а? Тук не се мяркат много такива.

Масаго нито се усмихна, нито отговори на въпроса. Вместо това попита:

— Всичко ли е готово, генерале?

— Разбира се.

Генералът се обърна и Масаго го последва в празния офис отсреща. Върху металното бюро лежаха няколко папки, значка и малък апарат, който може би представляваше секретна версия на военен сателитен телефон. Генералът взе значката и телефона и ги подаде на Масаго, без да казва нищо. След това вдигна първата папка, върху която се виждаха серия червени печати.

— Тук е.

На Масаго му отне няколко минути да сканира папката. Беше точно това, което бе изискал, радиолокатор, оборудван с радар със синтетична апертура, с мулти и хиперспектрално изобразяване. Той забеляза с одобрение поставянето на негово разположение и на един сателит за инфрачервена фотография SIGINT KX-11.

— Ами хората?

— Група от десет души от Обединената тактическа група, предварително определени от Националния команден център и придадени към един от клоновете на отдел „Операции“ в ЦРУ. Готови са за работа.

— Инструктирани ли са?

— Тези хора нямат нужда от инструктаж, и без това вече работят само в секретни операции. Получили са вашата предупредителна заповед, но тя и без това беше доста обща.

— Съвсем умишлено. В тази мисия има... как да кажа... един необичаен психологичен компонент, за който току-що научавам.

— Какво би могло да бъде това?

— Може би ще се наложи да накараме тези хора да ликвидират няколко цивилни граждани в границите на Съединените американски щати.

— Какво, по дяволите, искате да кажете? — попита остро генералът.

— Те са биотерористи и са напипали нещо опасно.

— Виж ти! — Генералът впери немигащ поглед в Масаго. — Тези хора са психологически подготвени за всичко. Но ще ви поискам

обяснение...

— Това не е възможно. Достатъчно е, че ви казвам, че проблемът във висша степен засяга националната сигурност.

Генерал Милър преглътна.

— Когато им се даде заповед за патрулиране, ще се наложи това да се каже пряко.

— Генерале, ще постъпя така, както смятам за необходимо. Искам ви уверение, че тези хора са в състояние да се справят със задачата. Обаче от отговора ви започвам да мисля, че може да имам нужда и от по-добър екип.

— Няма да намерите по-добри. Това са най-добрите войници, които имам.

— Ще разчитам на това. Къде е чопърът?

Генералът кимна с прошарената си глава към площадката за кацане.

— Птичката е на стоянката, готова е за излитане.

— МН 60G „Пейв Хоук“?

— Това сте поискали — отвърна ледено генералът.

— Кой е предният авионасочвач?

— Сержант първи клас, Антъни Хит, досието му е в папката.

Масаго изгледа Милър.

— Сержант?

— Поискали сте най-добрите, не тези с най-висок чин — отвърна сухо генералът и след кратка пауза добави: — Да не би мисията да е тук, в Ню Мексико? Щеше да е добре да ни уведомите предварително, ако сте се накатали да правите операция в задния ни двор.

— Тази информация спада към задължително необходимата, генерале — рече Масаго и почти се усмихна. Устните му побеляха.

— Флотският ми екипаж трябва да бъде инструктиран.

— Авиоекипажът и пилотите ще получат координатите на заданието след излитането. Другият екип ще получи патрулните нареждания по пътя за местоназначението.

Генералът не каза нищо, като се изключи неволното стягане на челюстта му.

— Искам транспортен самолет в готовност номер едно, готов да прибере товар до петнайсет тона.

— В какъв обсег? — попита генералът. — Можем да имаме проблеми с горивото.

— Машината да бъде заредена на седемдесет и два процента — каза Масаго и затвори папката, пъхайки я в куфарчето. — Придружете ме до площадката за кацане на хеликоптера.

Той последва генерала през чакалнята, откъдето през една странична врата излязоха върху широка кръгла асфалтова площадка, където вече се виждаха развъртащите се ротори и устремната форма на черен хеликоптер Сикорски „Пейв Хоук“. Източното небе просветляваше и постепенно се превръщаше от синьо в бледожълто. Венера сияеше двайсет градуса над хоризонта и замиращата ѝ светлина изчезваше в сиянието на приближаващия изгрев.

Масаго закрачи към хеликоптера, без да се пази от вятъра на витлото, който разрошваше косата му. Той бързо скочи на борда и страничната врата се затвори. Пилотът увеличи мощността, наоколо се вдигна облак от прах и само след секунда желязната птица се издигна с лице на север и изчезна в утринното небе.

Генералът изгледа отдалечаващия се хеликоптер, след което тръгна обратно към терминала, като клатеше глава и си мърмореше под нос:

— Мръсно цивилно копеле!

2.

Цяла нощ бяха скитали, докато се опитваха да се намерят един друг в горните каньони, като се ориентираха на светлината на изпълващата се луна. Том Бродбент спря да си поеме дъх. Сали се появи зад него и сложи ръце на раменете му, облягайки се. Пустинята стоеше напълно притихнала, хилядите малки зелени хълмове приличаха на купчинки пепел. Пред тях в пясъка се виждаше падина с напукано тинесто дъно, побеляло от алкални кристали. Небето на изток просветляваше и слънцето скоро щеше да изгрее.

Сали подритна тинята.

— Това е петата пресъхнала водна яма, покрай която минаваме.

— Изглежда дъждът от миналата седмица не е стигнал дотук.

Тя се спусна до една скала и погледна към Том.

— Наистина сте съсипали този костюм, господине.

— Валентино току-виж се разплакал — каза Том и се опита да изобрази усмивка. — Я да видим раната ти.

Тя вдигна дънките си и той свали импровизираната превръзка.

— Не изглежда инфектирана. Боли ли те?

— Толкова съм уморена, че нищо не усещам.

Той изхвърли превръзката и извади чисто парче копринен плат от джоба си, което бе откъснал по-рано от хастара на костюма. Превърза внимателно мястото, завладян от почти парализираща ярост към мъжа, който я бе отвлякъл.

— Ще се изкача на хребета да видя дали онова копеле още ни преследва. Ти си почивай.

— С удоволствие.

Том се закатери по почти отвесния склон, като се стремеше да се движи приведен. Изпълзя последните десет стъпки до върха и надзърна отвъд. При други обстоятелства това би го накарало да види великолепната местност, през която бяха преминали, но сега изпита само отегчение. За последните пет часа бяха изминали най-малко трийсет километра, като се опитваха да увеличат дистанцията между

себе си и преследвача. Том не вярваше, че мъжът може да ги е проследил, но искаше да е сигурен, че наистина са му се изплъзнали.

Изчака известно време. Пейзажът зад него изглеждаше пуст, но много от ниските места и дъната на каньоните бяха скрити; щеше да мине известно време, преди преследвачът им да се появи на открито. Том легна по корем и сканира пустинята, като се взираше за движеща се точица на човек, но не забеляза нищо. Изминаха пет минути, после десет. Той усети вълна на облекчение. Слънцето изгря, огнен казан, който хвърляше оранжева светлина и прорязваше най-високите върхове и хребети, пълзейки бавно по склоновете им като разтопено злато. Накрая светлината обхвана самата пустиня и Том усети горещината ѝ с тила си. От преследвача им все още не се забелязваха никакви следи. Явно си бе отишъл. По всяка вероятност бе в каньона Дагит, залитащ и примрял от жажда, а над главата му се виеха лешояди.

С тези успокояващи мисли в главата Том се спусна по хребета. Намери Сали подпряна на една скала, спеше. Той я гледа няколко минути, дългата ѝ коса бе разбъркана, блузата — мръсна и скъсана, дънките и обувките ѝ бяха покрити с прах. Той се наведе и я целуна леко.

Тя отвори очи и Том почувства, че гърлото му се свива. Почти я бе изгубил.

— Някакви следи? — попита тя.

Том поклати глава.

— Сигурен ли си?

Той се поколеба.

— Не съвсем.

Запита се защо го бе казал, защо в съзнанието му се прокрадваше някакво съмнение.

— Трябва да продължим да се движим — каза тя.

Тя изстена, когато Том ѝ помогна да се изправи.

— Така съм се сковала. Май изобщо не трябваше да сядам.

Поеха по сухото корито. Том остави Сали да определя темпото. Слънцето се изкачи високо в небето. Том сложи едно камъче в устата си и започна да го смуче, опитвайки се да игнорира непоносимата жажда. Не се очертаваше да открият вода, докато не стигнат реката, което означаваше още дващест и пет километра. Нощта беше студена,

но сега, когато слънцето се бе издигнало, той усещаше как започва да
напича безмилостно.

Щеше да стане дяволски горещо.

3.

Мадокс „Тревата“ лежеше по корем зад един камък и гледаше през четирикратно увеличаващия мерник на AR-15 как Бродбент се навежда и целува жена си. Носът още го болеше от ритника ѝ, бузата му пламтеше от яростните ѝ нокти; усещаше краката си като гумени и с всяка минута жаждата му нарастваше. Тези двамата бяха изминали почти нечовешко разстояние, без да спрат за почивка. Питаше се как бяха успели. Ако не беше изгрялата луна и фенерчето му, сигурно отдавна да ги е изгубил. Но това бе подходящ за преследване терен и той имаше предимството да знае накъде отиват — към реката. Къде другаде? Дори изворът, покрай който бяха минали, бе сух като кост.

Той се размърда, краката му бяха изтръпнали; загледа как се спускат надолу по каньона. От мястото, на което се намираще, може би бе в състояние да се отърве от Бродбент, но ходът бе рискован и тая кучка можеше да се измъкне. Идущият ден щеше да ги пресрещне. Имаше достатъчно подходящи места за устройване на засада.

Хватката беше да не разкрива присъствието си. Ако вярвах, че ги преследва, щеше да му е много по-трудно да ги изненада.

С мерника на пушката си сканира терена напред, като внимаваше да държи лещите извън пряката слънчева светлина; нищо не би го издало по-бързо от проблясването на оптичните лещи. Познаваше добре местността на високите плата — от собствени проучвания и от прекараните часове над картите, с които Корвъс го бе снабдил. Дяволски много му се искаше сега да разполага с някоя от тях. В югозападна посока разпозна големия хребет, известен като Навахо Рим, който се издигаше на осемстотин стъпки височина над околната пустиня. Спомни си, че между хребета и сегашното му местоположение се намираще Еко Бедлендс, надупчен от дълбоки каньони и странни каменни формации, прорязан от огромната пукнатина в земята, позната под името Каньон на тиранозаврите. На двайсетина километра напред „Тревата“ с усилие различи ивица мъгла на хоризонта, крайната точка на Платото на древните. Най-голям от врязалите се в склоновете каньони беше каньонът Хоакин. Той водеше

към Лабиринта, където Мадокс бе убил търсача на динозаври и откъдето имаше пряк път към реката.

Това бе пътят, към който се бяха насочили.

Сякаш бе минал век, откакто бе ликвидирал онзи иманяр — беше му трудно да повярва, че са минали само осем дни. Много неща се бяха случили оттогава.

Бележникът беше у него и това бе най-важното. Оставаше да се отърве от проклетите Бродбент. Щяха да тръгнат по пътеката през Навахо Рим, което означаваше, че ще се движат на югозапад през пустошта, почти пресичайки върха на Каньона на тиранозаврите. Там, където няколко второстепенни каньона се събираха в едно, се образуваше свое го рода естествена клапа и те трябваше да преминат през нея.

Той можеше да се отклони на юг, да заобиколи основата на Навахо Рим и да се върне на север, за да ги нападне от засада в началото на онази долина. Трябваше да се движи бързо и за по-малко от час всичко можеше да е свършило.

Изпълзя от позицията си, увери се, че не са го забелязали и се отпрати с бърза крачка на юг към стената от пясъчник на Навахо Рим.

Утре сутринта щеше да е на борда на първия самолет за Ню Йорк.

4.

Когато Мелъди Крукшанк тръгна на изток по Седемдесет и девета улица, пред нея се показа сградата на музея; прозорците на високите етажи блестяха ослепително на ранната утринна светлина. Беше се оказало, че не е възможно да спи и бе прекарала по-голямата част от нощта в разходки по един многолюден участък от Бродуей, докато мислите ѝ препускаха. Бе спряла за бургер в денонощна закувалня някъде близо до Таймс Скуеър и после отново за чай до Линкълн Сентър. Беше дълга нощ.

Тя зави по алеята за служебния вход и погледна часовника си. Осем без петнадесет. Беше свикнала да стои до късно от времето, когато си пишеше дисертацията, но този път беше различно. Умът ѝ бе необичайно хладен и ясен — дори повече от ясен. Тя натисна звънеца на нощния вход и пхна служебната си карта в четящото устройство.

Прекоси централната ротонда, след което премина през цяла поредица от големи изложбени зали. Преминаването през празния музей рано сутрин, преди останалите да са пристигнали, винаги я ужасяваше, сандъчетата, тъмни и тихи, единственият звук от отекването на стъпките ѝ по мраморния под.

Мина напърно през педагогическия отдел, прокара картата си през слота, за да извика асансьора, изчака го да изтрополи до долу и използва за втори път картата си, за да го насочи към сутерена.

Вратите се отвориха и тя пристъпи в коридора на сутерена. Беше хладен и тих в недрата на музея, непроменим като пещера и винаги я караше да потръпва. Въздухът бе неподвижен и всеки път ѝ се струваше, че в него се носи лек дъх на старо месо.

Тя забърза към лабораторията по минералогия, като отминаваше една подир друга вратите на хранилищата на фосили: динозаври от периодите Триас, Юра, Креда, бозайници от Олигоцен и Еоцен — беше като разходка през еволюцията. Още един завой и тя беше в коридора на лабораторията, блестящи врати от неръждаема стомана водеха към различни лаборатории — „Бозайници“, „Влечуги“, „Насекоми“. Стигна до вратата с надпис „Минералогия“, мушна ключа

си, отвори и опипа стената, за да включи осветлението. Флуоресцентните лампи забръмчаха и замигаха.

Тя спря. През рафтовете с подредени върху тях образци можеше да види, че Корвъс вече е тук — заспал над бинокуляра, с дипломатическо куфарче отстрани. Какво правеше тук? Но отговорът дойде още със задаването на въпроса: явно бе пристигнал рано, за да провери сам работата ѝ — в неделя сутрин, представете си.

Тя нерешително пристъпи напред и прочисти гърлото си. Той не помръдна.

— Д-р Корвъс? — Този път стъпките ѝ бяха по-уверени. Кураторът бе заспал върху бюрото си, главата му лежеше върху извитата му ръка. Тя го приближи. Беше гледал образец под бинокуляра — трилобит.

— Д-р Корвъс? — Мелъди отиде до масата. Никакъв отговор. В този момент тя усети лека тревога. Да не би да беше получил сърдечен пристъп? Не изглеждаше много вероятно: ами че той бе толкова млад.

— Д-р Корвъс? — повтори тя, но гласът ѝ прозвуча като шепот. Заобиколи масата и мина от другата страна, за да погледне лицето му. Дръпна се бързо назад и ахна неволно, с ръка на устата.

Очите на куратора бяха широко отворени, втречени и замъглени.

Корвъс беше получил сърдечен пристъп. Тя залитна. Знаеше, че трябва да се приближи и да провери китката му дали има още пулс, да направи нещо, дишане „уста в уста“... Но самата идея да го докосне ѝ се стори отблъскваща. Тези очи... ясно беше, че е мъртъв. Тя отстъпи назад и вдигна телефона, после спря.

Нещо не беше наред. Вгледа се в мъртвия куратор, облегнат върху микроскопа, сякаш бе отпуснал уморено глава върху ръката си и бе заспал. Усети, че нещо в сцената не е както трябва и по гърба ѝ плъзнаха студени тръпки. След това осъзна: Корвъс гледаше трилобит.

Тя вдигна фосила и го разгледа. Обикновен трилобит от Каинозойската ера, от онези, дето можеш да си купиш за няколко долара във всеки магазин за сувенири. В музея имаше такива с хиляди. И Корвъс, който бе на прага на най-внушителното палеонтологично откритие на века, бе избрал да разглежда подобно нещо точно в този момент?

Нямаше начин.

Стомахът ѝ се сви от страх. Тя се приближи към шкафа за проби, избра комбинацията за ключалката и дръпна да отвори.

Компактдиските и пробите, които бе заключила в полунощ, бяха изчезнали.

Тя се огледа и съзря куфарчето на Корвъс. Дръпна го с трепереща ръка, сложи го на масата, отключи го и изсипа съдържанието му.

Нищо.

Всички данни, свързани с динозавъра, бяха изчезнали. Нейните проби, компактдиските ѝ ги нямаше. Сякаш никога не бяха съществували. Изведнъж си спомни един дребен факт: осветлението беше включено, когато тя влезе в лабораторията. Ако Корвъс бе заспал, докато работи, кой е светнал лампите?

Това не беше сърдечен пристъп.

Имаше чувството, че в стомаха ѝ се е образувала буца лед. Онзи, който е убил Корвъс, можеше да дойде и за нея. Трябваше да се справи със ситуацията изключително внимателно.

Тя вдигна телефона и набра номера на охраната. Отговори ѝ провлачен, ленив глас.

— Обажда се д-р Крукшанк от лабораторията по минералогия. Току-що пристигнах. Д-р Айън Корвъс е тук, в лабораторията, и е мъртъв.

След няколко минути, в отговор на неизбежния въпрос, тя произнесе предпазливо:

— Прилича на сърдечен пристъп.

5.

Лейтенант Уилър стоеше на входа на залата за обсъждане и гледаше как слънцето изгрява над планините. Звуците от песнопенията се носеха от църквата зад него, издигаха се и се стопяваха в пустинния въздух.

Той хвърли фасата от втората си цигара, стъпка го и се изхрани. Форд още не се беше върнал и нямаше никакви следи от Бродбент. Хернандес слезе долу до джипа да се обади за пореден път. В Санта Фе вече имаха хеликоптер, който се намираще на полицейското летище, бе долетял от Албакърк и бе готов да тръгне, но въздушното пространство продължаваше да остава затворено и никой не знаеше докога.

Той видя Хернандес да излиза от колата и чу как вратата се хлопна. Няколко минути по-късно заместникът му се повлече, пъхтейки по пътеката нагоре. Той улови погледа на Уилър и поклати шава:

— Не е тръгнал.

Уилър изруга.

— Нищо не правим. Да започнем да претърсваме пътищата на Горското.

— Аха.

Уилър хвърли един последен поглед към църквата. Каква загуба на време. Когато Форд се върнеше, той щеше да замъкне този тъй наречен монах до града и да разбере какво, по дяволите, е правил във високите плата. А когато и Бродбент изплуваше, щеше да даде мило и драго да види този милионер ветеринар да дели килия с някой побърканийк и да яде царевичен хотдог за вечеря.

Уилър тръгна надолу по пътеката, следван от Хернандес. Трябваше да си вземат някакви сандвичи и кафе в термоса. Както и кашонче „Марлборо“. Мразеше чувството, че пуши последната си цигара.

Той хвана дръжката на вратата на полицейската кола и тъкмо се канеше да я отвори, когато долови далечно бръмчене във въздуха.

Погледна нагоре и видя една черна точка да се материализира в зазоряващото се небе.

— Хей — каза Хернандес, присвил очи, — това не е ли чопърът?

— По дяволите, прилича.

— Преди пет минути ми казаха, че все още е на пистата.

— Идиоти!

Уилър извади последната си цигара и я запали — Фреди, пилотът, винаги носеше със себе си няколко кутии.

— Сега можем да пренесем шоуто на пътя.

Той загледа как хеликоптерът приближава, чувството му за безсилие се изпари. Щяха да прекъснат шибаното парти на онези копелета в каньоните. Да, територията беше голяма, но Уилър бе дяволски сигурен, че акцията се провежда горе в Лабиринта и точно там щяха да се насочат с хеликоптера.

Черното петънце започна да се превръща в нещо по-голямо и Уилър се втренчи в него с нарастващо объркване. Това не беше полицейски хеликоптер, поне не онзи, който бе виждал преди. Беше черен и много по-голям, с два резервоара от двете страни като понтони. С чувство на гадене Уилър схвана какво всъщност става. Затварянето на въздушното пространство, черният хеликоптер. Той се обърна към Хернандес.

— И ти ли мислиш онова, което мисля аз?

— ФБР.

— Именно.

Уилър изруга тихо. Както винаги, федералните не казваха нищо, оставяха местните сили на реда да се препъват като слепи идиоти, след което пристигаха точно навреме за удара и за пресконференцията.

Чопърът се наклони леко, когато приближи, забави и увисна за кацане на паркинга. Наведе се назад, докато се приземяваше и въздушната струя вдигна облаци прах. Перките още се въртяха, когато страничната врата се отвори и един мъж в пустинен камуфлаж с карабина М4 и с раница се показа.

— Какво е това, по дяволите? — измърмори Уилър.

Слязоха още деветима войници, някои от тях натоварени с електронно оборудване и апарати за комуникация. Последен скочи висок мъж, слаб, с черна коса и сухо лице, облечен в анцуг. Осем от

мъжете изчезнаха по пътеката към църквата, тичайки един след друг, докато другите двама останаха с мъжа в анцуга.

Уилър дръпна за последно от фаса и го хвърли на земята; издиша и зачака. Тези не бяха дори федерални — поне не от тези, които той знаеше.

Високият мъж се разходи напред-назад и спря пред Уилър.

— Бихте ли се представили, офицер? — произнесе той с неутралния глас на властта.

Уилър отвърна след едно издумкване на сърцето:

— Лейтенант Уилър, полицейски участък Санта Фе. А това е сержант Хернандес. — Той не помръдна.

— Бихте ли се отдалечили от полицейската кола?

Уилър отново изчака малко. След това каза:

— Ако имате полицейска значка, господине, сега е времето да я покажете.

Очите на мъжа примигнаха срещу един от войниците. Онзи пристъпи напред — мускулест хлапак с матроска подстрижка, с розови бузи, изпълнен с чувство за дълг. Уилър познаваше този тип хора още от армията и не ги обичаше.

— Господине, моля, отдръпнете се от превозното средство — каза войникът.

— Кой, по дяволите, си ти, че да ми казваш? — Нямахте да се върже на тези глупости, не и докато не види значките им. — Аз съм детектив лейтенант в отдел „Убийства“ в полицейското управление в Санта Фе и съм тук по служебна работа със съдебно постановление за преследване на беглец. Кой, мътните да ви вземат, ви е дал правото да идвате тук?

Мъжът с анцуга произнесе студено:

— Аз съм господин Масаго от Националната агенция за сигурност на правителството на Съединените американски щати. Този район е обявен за специална оперативна зона, затворен заради извънредни военни мерки. Хората тук са част от смесено подразделение на Делта Форс във връзка с мисия, засягаща националната сигурност.

— Доколкото виждам...

Следващото нещо, което Уилър осъзна беше, че е на земята, свит на две и отчаяно се опитва да си поеме въздух, докато войникът ловко

го освобождава от служебното му оръжие. Най-накрая, като дишаше тежко с отворена уста, той успя да напълни дробовете си, гълтайки жадно. Претърколи се и успя да се изправи на ръце и крака, кашляше и хрочеше, потискайки с все сила желанието да повърне — мускулите на стомаха му се свиваха болезнено, сякаш бе погълнал заек. Успя да се овладее, стъпи на крака и се изправи в целия си ръст.

Хернандес продължаваше да стои напълно втрещен. Бяха взели и неговото оръжие.

Уилър погледна невярващо, когато един от войниците влезе в круизъра му — *неговия круизър!* — с отвертка и след малко излезе с радиото, от което висяха кабели. В другата си ръка държеше ключовете на колата.

— Оставете портативното си радио, офицер — каза мъжът в анцуга.

Уилър пое нова мъчителна порция въздух, разкопча калъфа и подаде радиото.

— Оставете полицейската си палка, белезниците, спрея, както и останалите оръжия и приборите за комуникация. А така също и другия комплект ключове за колата.

Уилър се подчини. Видя, че Хернандес е подложен на същата процедура.

— Сега ще се изкачим горе до църквата. Вие и офицер Хернандес ще вървите първи.

Уилър и Хернандес тръгнаха по пътеката към църквата. Когато минаха покрай Залата за обсъждания, Уилър забеляза, че манастирският лаптоп лежи в мръсотията до вратата, разбит на парчета; до него се търкаляха разбита сателитна чиния и кабели. Уилър зърна войниците да се занимават с нещо вътре, подреждаха електроника. Един от тях бе на покрива, инсталираше много по-голяма чиния.

Те влязоха в църквата. Църковното пеене бе спряло и всичко бе тихо. Монасите стояха скупчени в един ъгъл, охранявани от двама командоси. Един от командосите направи жест към Уилър и Хернандес да се присъединят към тях.

Мъжът в спортния анцуг пристъпи пред стихналата група от монаси.

— Аз съм господин Масаго от Националната агенция за сигурност на правителството на Съединените американски щати. Ръководим специална операция в този район. Заради собствената си сигурност от вас се иска да останете тук, в това помещение, без комуникации с външния свят, докато всичко приключи. Двама войници ще останат при вас, за да се грижат за удовлетворяване на потребностите ви. Операцията ще трае между дванадесет и двадесет и четири часа. Всички удобства, от които се нуждаете, са налице: баня, вода, малък кухненски бокс и храна в хладилника. Извинявам се за безпокойството.

Той кимна към Уилър и посочи една странична стая. Уилър го последва вътре. Мъжът затвори вратата и се обърна, след което заговори кротко:

— А сега, лейтенант детектив, бих искал да чуя всичко за причината, поради която сте тук, както и кой е беглецът, за когото споменахте.

6.

Слънцето бе изгряло преди часове и скритата долина се бе превърнала в мъртва зона, каменен ад, който излъчваше сипещата се отгоре жарава на слънцето. Форд се движеше по сухото корито и си мислеше, че името „Дяволското гробище“ изглежда през деня дори още по-подходящо, отколкото му се бе сторило по здрач.

Той седна на един камък, разкопча манерката си и отпи малка глътка. С голямо усилие си наложи да не пие повече. Завъртя капачето и вдигна манерката, преценявайки, че останалата вода е около литър. Разгъна върху една гладка скала картата си, която вече бе започнала да се къса по ръбовете и извади парче молив. Подостри края му с джобното си ножче и си отбеляза поредния четириъгълник, чието претърсване не бе довело до нищо.

Чувството, че е съвсем близо до откриването на фосила, бе започнало да избледнява в суровата реалност на пейзажа, който бе пребродил. Три големи каньона и други, по-малки, се събираха и образуваха абсолютен каменен хаос — мъртва земя, подкопавана от ерозия, помитана от наводнения, обливана от порои. Сякаш Господ я бе използвал като работно ателие за сътворението, и бе оставил тук пясъка и камъка, които не би могъл да използва за нищо друго.

И като връх на всичко Форд не бе забелязал и следа, от какъвто и да е фосил — дори и най-малкото вкаменено парченце дърво, толкова разпространено навсякъде из високите плата. Това бе един безжизнен пейзаж в пълния смисъл на думата.

Той разклати манерката отново, помисли си, че не му пука, отпи още една глътка и погледна часовника си. Десет и половина. Беше претърсил половината долина. Оставаше другата половина, както и няколко странични каньона и края на проломите — най-малко още един ден работа. Но не би могъл да свърши, докато не намери вода; а бе повече от ясно, че в това дяволско място вода няма. Ако не искаше да умре от жажда, трябваше да тръгне да търси река не по-късно от утре сутрин.

Той сгъна картата, праметна манерката през рамо и тръгна, като свери крачка с компаса си, използвайки като земна маркировка една канара от пясъчник, която се бе отцепила от стената на каньона и се бе наклонила под опасен ъгъл. Стъпваше тежко по гладкия пясък, прекоси още един пресъхнал воден басейн, под сандалите му се вдигаше бял алкален прах. Тази сутрин бе хапнал съвсем малко — няколко лъжици грухан овес, сварен в тенекиеното канче — и сега чувстваше стомаха си празен. Краката го боляха, по стъпалата му бяха излезли пришки, а очите му бяха зачервени от праха. На едно определено ниво Форд намираще за добре дошло това обезсилване на плътта, отказът от телесен комфорт. Самото разкаяние бе успокоително. От друга страна, имаше точка, където дискомфортът, стигнал твърде далеч, се превръщаше в непозволен лукс. Точно сега бе навлязъл в опасната зона, район, в който нямаше място за злополука или грешка. Един счупен крак, или дори навехнат глезен, би означавало смъртна присъда: с толкова малко вода щеше да умре, преди да са се опитали да го спасят. Но това не бе нещо ново; бе поемал далеч по-лоши рискове в живота си.

Той продължи, изпълнен с противоречиви чувства. Коритото изви в дъга срещу стена от пясъчник, оформяйки петнайсетина стъпки висок подмол с формата на полумесец. Форд спря за миг. Наблизо се издигаше самотна хвойна, беше като закована, сякаш зашеметена от горещината. Той пое няколко пъти въздух, като се бореше с импулса да пие вода отново. В горната част на каньона видя, че част от канарата е рухнала и се е образувала гигантска каменна пързалка, камара, висока петстотин стъпки, състояща се от камъни с големината на автомобил.

Точно в тази каменна купчина нещо привлече вниманието му. Гладкото лице на един от камъните бе обърнато под прав ъгъл и върху него падаше полегатата светлина на слънцето. И там, очертан с перфектна яснота, се виждаше отпечатък от стъпка на динозавър — голям динозавър с три пръста и масивна челюст, който, както изглежда бе пресякъл онова, което навремето е било древна тинеста равнина. Форд прехвърли манерката на рамото си и тръгна към основата на каменната пързалка, изпълнен с енергия; цялата му умора се беше изпарила. Беше на вярна следа, буквално и образно казано. Тиранозавърът е бил тук, някъде из този лабиринт от камъни и само Господ знаеше, че това могат да са наистина отпечатъците му.

Точно в този момент Форд чу шума, който можеше да се долови на фона на пълната тишина на заобикалящата го пустиня. Той спря, погледна нагоре, но заради издигащите се скали се откриваше само малка част от небето. Шумът се усили и Форд заключи, че лекото бръмчене идва от малък самолет. Звукът заглъхна нанякъде, преди да успее да види тъмната точица в синьото небе. Той потръпна и се заизкачва по купчината от паднали камъни, за да разгледа отпечатъците по-отблизо. Скалата бе разцепена по дължината на плоскостите и разкриваше вълнообразната повърхност, почти черна на цвят, сравнена с тухлено червеното на пластове отгоре и отдолу. Той я проследи с очи и откри продължението ѝ като тъмна лента с дебелина около четири инча, която минаваше през заобикалящите формации. Ако това бяха отпечатъци от тиранозавър — а те определено изглеждаха такива, — този тъмен слой бе като маркер, означаващ пласта, където вероятно биха се намирали останките от тиранозавъра.

Форд се спусна и продължи да си проправя път към малкия каньон, но след няколко минути зави и се натъкна на канари, което го накара да се върне обратно. Оттук отново чу звука от малкия самолет, този път по-силно. Вдигна глава, присви очи срещу яркото горещо небе и видя слънчев лъч, отразен от малък самолет, който минаваше почти над главата му. Той заслони очи, но машината изчезна. Форд извади бинокъла си и започна да претърсва небето, докато най-накрая го откри.

В първия момент зяпна от изненада. Беше малък бял самолет без прозорци, с дължина около двацет и пет стъпки, със закръглен нос и заден двигател. Разпозна го веднага — беше MQ-1A „Предътър“, безпилотен.

Той го проследи с бинокъла, като не преставаше да се чуди какво ли правеха ЦРУ или Пентагонът, че са пуснали да лети високо секретна машина над тази по същество федерална земя. Този „Предътър“, Форд знаеше това, бе оперативната версия на нещо, което се намираще едва на ниво планове, когато той работеше в ЦРУ; беше безпилотен летателен апарат, с независима електронна навигационна система, която му позволяваше да действа самостоятелно извън обсега на дистанционно пилотиране. Това силно намаляваше работното натоварване на оператора, като допускаше операторен екип от трима

души с мобилна станция вместо обичайния екип от дваайсет човека, разположен на десетметрово ремарке. Форд забеляза, че този безпилотен самолет е въоръжен с две лазерно управляеми ракети „Хелфайър“-С.

Наблюдаваше го как се отдалечава на запад. След това, на около пет километра отдалечение, бавно се развърна и полетя обратно към него. Губеше височина, но бързо набираше скорост. Какво, за бога, ставаше? Продължи да го наблюдава през бинокъла изумен. Сякаш изпълняваше пробна атака.

След като изпусна кълбо дим, Предътърът сякаш подскочи нагоре — бе изстрелял една от ракетите. Изумително — кой или какво можеше да бъде целта тук? Части от секундата по-късно с истински ужас Форд осъзна, че целта бе той.

7.

Мадокс изкачи последния хребет и спря да огледа каньона отдолу. Там два от каньоните се сливаха, за да станат един по-голям, образувайки каменен амфитеатър с равен под от жълт пясък. Той дишаше тежко, беше се лутал насам-натам като прилеп, докато стигне до това място, чувстваше главата си замаяна — дали от адската горещина или от жаждата, не можеше да определи. Избърса потта от челото и врата си и попи внимателно подутите места, където онази кучка го бе одрала. Раната от бръснещия куршум в бедрото му пулсираше болезнено, а слънцето се бе залепило за голия му гръб и той усещаше как изгаря. Но най-голямата му грижа беше водата: сигурно имаше четиридесет градуса, а слънцето висеше точно над главата му. Всичко трептеше в жегата. С всяка минута жаждата го измъчваше все по-силно.

Очите му обходиха дълбоката цепнатина на централния каньон. Това бе каньонът, в който Бродбент щеше да се спусне.

Той преглътна, чувстваше устата си така, сякаш бе пълна с остаряло лепило. Трябваше да хвърли в колата си една манерка с вода, преди да тръгне след тях, но сега бе вече твърде късно и освен това знаеше, че жаждата щеше да мъчи Бродбент и онази кучка поне толкова, колкото и него.

Мадокс потърси с поглед по-добра позиция, от която да ги ликвидира. Много камъни, които се бяха търкулнали от ръбовете на каньона, му даваха предостатъчно възможности. Очите му обходиха сипеите и откриха едно петно, защитено от два гигантски камъка — точно срещу каньона, откъдето щеше да се появи плячката му. Това бе идеалното място за засада, дори по-добро от онова, от което бе убил Уедърс. Но изстрелът му трябваше да е повече от точен: трябваше да убие двама, вместо един, освен това Бродбент бе въоръжен. И като връх на всичко не се чувстваше много добре. Не се канеше да се разтакава повече; стига приказки, стига глупости, убива копелетата и се измъква от тази проклета дупка.

Той пое надолу по хребета, като се хлъзгаше и търсеше да се хване за някой шубрак или жилав стрък пелин, за да запази равновесие. В един момент едра гърмяща змия, скрита в сенките на камъните, внезапно се плъзна пред него и просъска. Той направи широка дъга, за да я заобиколи; беше петата, която виждаше тази сутрин. Стигна до дъното на сухото корито, прекоси го и задрапа по сипея, като междувременно внимаваше да не оставя следи. Спря се пред купчината камъни и се огледа за други гърмящи змии, но не видя никакви. Стоеше под прякото слънце в адската горещина, но за сметка на това му се откриваше отлична гледка към отсрещната страна. Свали карабината си и седна по турски, като я сложи върху коленете си. Провери оръжието набързо, след което — доволен от състоянието му — зае позиция за стрелба. Два обли камъка, допрени в основата си образуваха „V“ — идеално за случая. Подпря дулото върху тях, залегна и се взря през 4x мерника, местейки карабината назад-напред. Подобро поле за стрелба не можеше да се желае: той гледаше право надолу към каньона, от който щяха да се появят, две тънки стени от пясъчник с нищо друго, освен едно плоско легло от пясък между тях. Нямаше прикритие, храсти, нямаше накъде да се бяга, освен обратно в каньона. Вградената скала на мерника му каза, че мишените му ще бъдат на триста и осемдесет метра, когато се покажат от последния завой; той щеше да ги остави да се приближат на още двеста метра, преди да стреля. Щеше да бъде чист изстрел, без коварната намеса на вятъра.

Въпреки болката, Мадокс се усмихна при мисълта за убийството, куршумите щяха да ги изненадат в гръб и кръвта им щеше да опръска пясъка зад тях. Въздухът миришеше на прах и напечени камъни и той почувства, че му се завива свят. Исусе Христе. Затвори очи и започна да повтаря мантрата си, като се опитваше да проясни и фокусира съзнанието си, но жаждата му пречеше да се концентрира. Той отвори очи и отново огледа каньона. Би трябвало да се появят след десетина минути. Бръкна в джоба си и извади бележника; омърлян, мазен, беше изненадващо колко незначителен изглежда. Прелисти няколко страници. Цифри, цифри... явно представляваха някакъв код — а на последната страница се мъдреха два големи удивителни знака. Каквото и да означаваша, то не го засягаше; Корвъс знаеше какво да прави с него. Той го пъкна обратно в джоба си, намести се удобно и попи потта

от врата си с носна кърпа. Въпреки изтощението можеше да почувства въздействието на адреналина, онази чистота на вниманието, която идва преди убийство. Цветовете изглеждаха по-ярки, въздухът — по-ясен, звуците — по-отчетливи. Това бе добре. Щеше да му послужи в следващите десет минути.

Провери за последен път карабината, по-скоро за да има с какво да се занимава. Покупката на оръжието бе поизпразнила доста джоба му, но пък си струваше. Той плъзна ръка по дулото, но я дръпна бързо: беше дяволски горещо. Всемогъщи боже.

Напомни си, че не вършеше тази работа за пари, като някакъв наемен убиец. Правеше го, ръководен от по-висши мотиви. Корвъс го беше измъкнал от затвора; и пак той имаше силата отново да го върне там. Това създаваше истинско чувство за дълг у Мадокс.

Но най-висшият мотив бе собственото му оцеляване. Ако не убиеше тези двамата, никой, дори и Корвъс, не можеше да го спаси.

8.

С всяка стъпка Том усещаше все по-силно горещината на пясъка с подметките на италианските си обувки. Пришките му отдавна се бяха спускали и отворените рани се триеха болезнено в иначе меката кожа. Но с усиляването на жаждата болката сякаш намаляваше. Бяха отминали няколко големи скални дупки, в които обикновено се задържа вода, но всички бяха празни.

Той спря в сянката на една надвиснала скала.

— Пет минути почивка?

— Господи, да.

Седнаха на земята и Том улови ръката на Сали.

— Как се чувстваш?

Тя поклати глава и русите кичури се разпиляха по раменете ѝ.

— Добре съм, Том. А ти?

— Справям се.

Тя опипа с пръсти копринените панталони на костюма му „Господин Ким“ и се усмихна:

— Проработи ли?

— Не биваше да те оставям сама.

— Том, спри да се самообвиняваш.

— Имаш ли представа кой е мъжът, който те отвлече?

— Похвали ми се. Наемен убиец, работи за някакъв куратор в един от музеите на изток. Може да не е образован, но никак не е глупав. — Тя се протегна назад и затвори очи.

— Значи е убил Уедърс, за да вземе бележника, а след това се е върнал за теб. Господи, изобщо не трябваше да ходя в Тъксън, съжалявам...

Сали сложи ръка на рамото му.

— Да оставим извиненията за времето, когато се измъкнем оттук. — Тя млъкна за малко, после продължи: — Мислиш ли, че наистина сме му се изплъзнали?

Том не отговори.

— Ти продължаваш да се тревожиш, нали?

Той кимна и погледът му се спусна надолу към каньона.

— Не ми харесва начина, по който изчезна. Точно както се случи в града на призраците.

— Точно така, изгубил е следите ни.

— Той знае, че ако не ни убие с него е свършено. А това е достатъчно добър стимул.

Сали бавно кимна:

— Наистина не е от онези, дето ще се откажат. — Тя подпря гръб в скалата и отново затвори очи.

— Ще се кача по-високо, за да хвърля един поглед назад.

Том запълзя нагоре по сипея. Но отвъд него не се виждаше нищо, освен празна каменна пустош. До реката оставаха най-малко трийсетина километра, но той имаше смътна представа къде точно се намират. Изруга през зъби и си помисли колко добре щеше да е ако разполагаше с карта; никога не бе навлизал толкова дълбоко в местността на високите плата и нямаше идея какво има между тях и реката.

Върна се надолу и загледа замислено Сали, преди да я докосне. Тя отвори очи.

— По-добре да тръгваме.

Тя изохка, докато ѝ помагаше да се изправи. Тъкмо се канеха да поемат, когато дълбок тътен, който очевидно не бе от гръм, се разнесе над пустошта и отекна странно в каньоните.

Том вдигна поглед:

— Интересно. По небето няма никакъв облак.

9.

Форд лежеше по очи, свит в подветрената страна на скалата, обхванал с ръце главата си, докато оглушителния тътен от изстреляната ракета не заглъхна като стотици гръмотевици, които отекнаха глухо в каньоните. Дъждът от пясък и дребни камъчета продължи, дори след като ехото се разсея. Той изчака всичко да утихне и едва тогава вдигна глава.

Бе обвит в мътен оранжев облак. Закашля се, закри уста с края на расото си и се опита да диша, все още замаян от детонационната вълна. Силата на тътена бе толкова голяма, че изглеждаше сякаш самият звук може да го убие. Но все още беше жив и невредим. Почти не можеше да повярва.

Той се изправи и се облегна на скалата; главата му пулсираше, а ушите му не спираха да пищят. Беше се подслонил в издълбаната пещера в стената на каньона — едно наистина щастливо хрумване. Навсякъде около него се валяха раздробени парчета камък, но надвисналата част на скалата го бе защитила добре. Прахът бавно започна да уляга и оранжевата мъгла премина в мараня. Ноздрите му доловиха странна миризма, странна смесица от стрит на прах камък и кордит. Прахът, уловен между стените на каньона, се носеше бавно и щеше да мине много време, преди да се разсее.

Прахът... Прахът бе сега неговото прикритие. Той щеше да го скрие от хищните очи на видеокамерите на борда на Предътъра, който без съмнение продължаваше да кръжи отгоре, оценявайки нанесените поражения.

Той се върна под закрилата на скалата, когато прахът се разсея напълно, прогонен от недоловимото движение на въздуха. Коленичи, оставайки неподвижен, покрит толкова плътно с прах, че сигурно приличаше на някой от многото камъни наоколо. Все още чуваше бръмченето някъде в небето. Изминаха десет минути, преди звукът да изчезне.

Форд се олюля, изхрачи се и изтупа праха от расото и от косата си, след което изтри лице. Едва сега започваше да схваща

непонятността на онова, което току-що се бе случило: този самолет свършено умишлено се бе целил в него. Но защо?

Сигурно беше грешка. Но дори докато го мислеше, не вярваше, че е така. Много добре знаеше, че секретен безпилотен летателен апарат никога не се изпробва над обществена територия, още повече пък в Ню Мексико, което вече си имаше ракетния полигон „Уайт Сендс“ — най-голямата изпитателна база. Нито пък бе възможно Предътъра да се е измъкнал от ракетния полигон и да е стигнал дотук — нямаше такъв обсег. Въртенето, спускането и стрелбата, които бе осъществил безпилотния апарат, бяха отвъд способността за дистанционно пилотиране: зад този маньовър стоеше някакъв човек — пилот, който можеше да види кой е той и какво прави.

Възможно ли бе да преследват някого другиго? Да не би все пак да имаше грешка? Форд допускаше, че е възможно, но това би било грубо нарушение на първото правило на битката: сигурна визуална идентификация на целта. Как би могъл той, в монашеското си расо и сандали, да бъде взет за някого другиго? Преследваше ли ЦРУ специално него за нещо, което знае или е направил? Беше немислимо ЦРУ да иска да убие някой от своите — беше незаконно, разбира се, но главно защото напълно противоречеше на културата на организацията. Дори ако искаха да го убият, нямаше да изпратят струващ четиридесет милиона долара секретен безпилотен апарат по следите му, когато би било много по-просто да го ликвидират в собственото му легло в незаклучената монашеска килия и да направят така, че да изглежда като обикновен сърдечен удар.

Нещо друго ставаше тук, нещо наистина странно.

Форд свали расото си, изтръска останалия прах от него и отново го облече. После огледа небето през бинокъла си, но самолетът бе изчезнал. Той отново насочи вниманието си към стръмнините, които бе обстрелвал. Видя прясната оранжева драскотина в по-тъмния пясъчник, от издълбаната в скалата дупка продължаваше да струи пясък и прах. Ако не се бе прикрил навреме в подкопаната стена на каньона, със сигурност сега щеше да е мъртъв.

Форд тръгна надолу с тежки стъпки; ушите му още пищяха. Случилото се току-що бе немислимо, но той започна да съобразява, че е по някакъв начин свързано с динозавърския фосил. Не би могъл да каже точно защо; бе по-скоро предположение, отколкото логически

извод. Но нищо друго нямаше смисъл. Какво казваше онази стара максима на Шерлок Холмс? *Когато всички други причини са елиминирани, това, което остава, трябва да е истината, колкото и да е невероятно.*

По някаква невероятно причина, размишляваше Форд, една правителствена агенция толкова отчаяно е искала да сложи ръка на този фосил и да не остави никакви свидетели, че с била готова да убие един американски гражданин, за да постигне целта си. Но това повдигаше допълнителния въпрос: откъде са знаели, че той търси динозавъра? Единствен Том Бродбент знаеше това.

По времето, когато работеше в ЦРУ, Форд понякога се налагаше да общува с различни под агенции, отряди със специални задачи и „черни отдели“. Последните бяха малки, високо секретни екипи от специалисти, създадени за специфични разузнавателни и изследователски цели, разформирани веднага след разрешаването на съответния проблем. На жаргона на ЦРУ ги наричаха „Черните детективи“. Тези формирования бяха под контрола на Агенцията за национална сигурност, Министерството на външните работи или Пентагона, но в действителност не се съобразяваха с ничии правила. Всичко, свързано с „Черните детективи“ бе засекретено: цел, бюджети, личен състав, самото им съществуване. Някои от тях бяха с толкова високо ниво на секретност, че дори топ офицери от ЦРУ не можеха да получат официално разрешение за досег с тях. Той си спомни за няколкото, с които бе работил: те всички имаха важно звучащи акроними, като например: РГЗТЕИ — „Работна група за термоядрени електромагнитни излъчвания“, ОНОЗД — „Обединен национален отряд за дезинформация“, РГЗЗБ — „Работна група за защита от биооръжия“.

Форд си спомни колко той и колегите му от ЦРУ презираха „Черните детективи“: измислени агенции, които не се отчитат пред никого, ръководени от каубойски типове, които смятат, че целта оправдава средствата — без значение каква е целта и какви са средствата.

Тази ситуация здравата намирисваше на „Черни детективи“.

ПЕТА ЧАСТ

ВЕНЕРИНА ЧАСТИЦА

Имаше дни, когато мъжките тиранозаври влизаха в ритуален бой заради нея. Обикаляха се един друг с ръмжене, разтърсвайки гората с виковете си. След това се втурваха един срещу друг и удряха глави, оттегляха се, изкоренявайки цели дървета, опустошавайки земята под краката си в бясната си страст. От рева им плочите на гърба ѝ и слабините ѝ настръхваха. Когато победителят в борбата накрая я оплождаше, мучейки в триумфа си, нервните ѝ окончания потрепваха в едва потиснатото желание да разпори ухажора си отгоре до долу.

Веднага след това паметта ѝ изчезваше.

За да снесе яйцата, тя се придвижваше на юг до редицата пясъчни хълмове в сянката на планините. Издълбаваше и утъпкваше гнездо в пясъка. След като снесеше яйцата си, покриваше гнездото с мокра гниеца растителност, която запазваше топлината при ферментацията, като често проверяваше температурата с нос и често ги заменяше. Рядко се отдалечаваше от гнездото, като отказваше дори храна в бдителността си. Стремеше се да пази малките си с отмъстителност и да ги отглежда майчински. Беше по-голяма от мъжкарите от своя вид, за да може да опазва малките си от безразсъдната им нужда от месо. Усещанията при това едва ли се доближаваха до понятието любов. Това беше биологична машина, следваща сложна програма, чиято цел бе да запази копията си, като се увери, че яйцата, в които те са зложени, ще оцелеят до съзряването на потомството. Самото усещане за грижа бе за нея неврولوجично невъзможно. Когато малките стигаха определена големина, започваха да ловуват в стадо, като постепенно разширяваха територията си под диктовката на глада. Именно тогава тя ги оставяше и се завръщаше в старите си територии — тогава те преставаха да съществуват за нея.

Когато тя се придвижваше, през гората отекваха вълни от страх, подобен на отровен газ. Независимо от това петметровите ѝ крачки бяха тихи. Докато вървеше, не помръдваше и тревичка. Стъпваше на пръсти леко и тихо, а окраската ѝ я сливаше с околността.

Познаваше и глада, и ситостта, както и вкуса на кръвта. Познаваше светлината и мрака. Познаваше съня, но знаеше и пробуждането. Биологичната програма се изпълняваше.

1.

Мелъди наблюдаваше как последната група охранители напуска лабораторията по минералогия с подрънкващи ключове и разговори на висок глас. Тя заключи след тях и се облегна на вратата с облекчение. Беше почти един часът. Коронерът бе вече дошъл да разпише цял куп документи; парамедиците бяха отнесли тялото; едно отегчено ченге механично се разходи по коридора, записвайки нещо в бележника си. Всички решиха, че е било сърдечен удар и Мелъди беше сигурна, че аутопсията ще потвърди това.

Единствено тя подозираше, че това може да е убийство. Убиецът се опитваше да стигне до динозавъра, за това поне беше сигурна. Иначе защо щеше да открадне всичките им изследвания, *нейните* изследвания. Трябваше да действа бързо.

Запита се дали бе правилно да запази подозренията за себе си. Реално нямаше никакви доказателства, като се изключи фактът, че Корвъс не би отделил на някакъв трилобит цял един ден. Ако би огласила подозренията си и се замесеше в случая, това само щеше да насочи убиеца към нея. А именно това не можеше да си позволи — особено сега, когато залогът бе толкова висок. Както се казва, имаше по-голяма риба да лови.

Тя грабна един тежък метален стол и го препречи пред вратата, като блокира дръжката и се увери, че никой не би могъл да влезе дори и с ключ. Ако някой попиташе защо е залостила вратата, винаги можеше да каже, че неочакваната смърт на Корвъс я е изплашила. Освен това си беше факт, че твърде малко куратори смееха да слязат от облицованите си с дърво офиси на петия етаж до тази приземна лаборатория, особено в неделя.

Щеше да има достатъчно време да работи необезпокоявана.

Мелъди забърза към съседното хранилище. Тук се съхраняваха десетки хиляди образци минерали и фосили, подредени на редици метални рафтове, запълващи цялата стена, подредени и класифицирани. По-малките се съхраняваха в чекмеджета, по-

големите — в кутии на открити рафтове. Библиотечна стълба на колела даваше достъп до по-високите рафтове.

С тупащо от нетърпение сърце Мелъди избута стълбата до необходимия ред и се покатери. На най-горния рафт в мрачното пространство тъкмо под тавана се съхраняваше стара дървена кутия с печат на монголски език. На избелелия етикет пишеше:

Люпило от *protoceratops andrewsii*

Флейминг клифс

Инвентарен номер: 1923 — 5693А

У. Грейнджър, колектор

Дървеният капак изглеждаше закован, но не беше. Мелъди го вдигна, сложи го настрани и после напипа слой подложена слама.

Сгушени между яйцата на един фосил от динозавър, се намираха копията от дисковете с всичките й данни и образи, които предвидливо бе съхранила. До тях се намираше малък пластмасов контейнер с три извадки от първоначалния спесимен, твърде малки, за да бъде забелязано отсъствието им.

Като остави дисковете на място, Мелъди взе пластмасовия контейнер с образците, върна сламената подложка, затвори кутията, слезе по стълбата и я върна на първоначалното й място.

След това отнесе контейнера обратно до шлифовъчната машина. Извади един срез и го фиксира в позиция за шлифоване. След като епоксидът изсъхна, тя започна шлифоването, като се стремеше да постигне идеален срез с дебелина няколко микрона — достатъчно тънък, за да може да се получат няколко изключително добри образа на трансмисионния електронен микроскоп. Работата изискваше точност и ставаше още по-трудна от постоянното нервно треперене на ръцете й. На няколко места се видя принудена да прекъсне, да поеме дълбоко дъх и да си каже, че убиецът няма причина да се връща, след като вече е взел всичко, и че няма представа, че тя разполага с дубликат от данните. Когато срезът бе готов, тя го занесе в електронномикроскопската зала, за да включи машината да загрее. Докато правеше това, забеляза дневника на микроскопа, отворен на текущата страница. Последният запис, вписан с размах, гласеше:

Изследовател: А. Корвъс

Местонахождение/номер на образца: *Високите плати/Резерват Чама ривър, Ню Мексико, Tyrannosaurus Rex.*

Бележки: *Трето изследване на забележителен гръбначен сегмент от Тиранозавър Рекс. Забележително! Това ще остане в историята. А. К.*

Трето изследване? Тя обърна страницата и забеляза два други записа, и двата в долната част на страницата, където Корвъс очевидно бе намерил празни редове. Очакваше нещо подобно, но не чак толкова очевидно. Това копеле си беше направило сметката да я обере до шушка най-безсрамно. И каквато беше добродушна и ентузиазирана, тя почти му бе позволила. Отиде в микроскопската зала и прегледа тамошния дневник, като намери подобен брой съмнителни записи. Ето значи какво беше правил през цялото време нощем. Плагиатствал е изследванията ѝ и е подправял дневниците.

Тя усети, че диша тежко. Още от първи клас си мечтаеше да стане учен и докато растеше, винаги бе смятала, че науката е единственото поле на човешка дейност, където хората са алтруисти и работят не за себе си, а за напредъка на познанието. Винаги беше смятала, че именно науката е полето, където уважението се дава за заслуги.

Колко наивно.

Имаше само един начин да запази правото си върху това откритие, като едновременно се спаси от убиеца: да завърши изследванията си и изпревари убиеца с резултатите си. Ако пуснеше резултатите си в онлайн секцията на списанието за палеонтология, те щяха да бъдат рецензирани и публикувани в рамките на три дни. Естествено, щеше да се позове на Корвъс за неговия принос, достатъчно малък впрочем. Той единствено я бе снабдил с образца. Откъде се беше взел фосилът, от кого бе взет и как Корвъс бе сложил ръка върху него — това не ѝ влизаше в работата. Естествено, щяха да възникнат разногласия. Образецът може да е бил откраднат или дори незаконен. Но нито едно от тези неща не беше съществено за работата ѝ: дали са ѝ образец и тя го е анализирала. Веднъж, след като

результатите се публикуват, необходимостта от това да бъде убита
отпаднаше от само себе си.

И тогава си осигуряваше мястото в йерархията.

2.

Заел позиция зад големия валчест камък, Мадокс се намести, опъна крака си и го завъртя, опитвайки се да преодолее схващането. Усецаше слънцето като гореща наковалня върху голия си гръб. Потта се стичаше по скалпа, по врата и лицето му и одраскванията го смъдяха. Раната върху бедрото му туптеше яростно — определено беше инфектирана.

Той избърса лице. Езикът му сякаш бе покрит с ръжда, устните му се бяха напукали. Господи, умираше от жажда. Двайсет минути бяха минали, а Бродбент не се появяваха. Той погледна през мерника, обхождайки с очи празния каньон отгоре до долу. Дали не бяха минали по път, за който той не знаеше, или пък бяха намерили вода? Ако случаят бе такъв, те като нищо можеше да са направили завой и да са тръгнали на север към Лейвс. Ако ги беше изпуснал...

В този момент ги видя.

Долепил очи до мерника и с пръст върху горещата извивка на спусъка, той се насили да се успокои и да изчака, докато навлязат в двеста ярдовия обхват. Можеше да види дръжката на пистолета, мушнат в колана на Бродбент. Нямахше да има време да го измъкне, камо ли да стреля с него. А дори и да го направеше, щеше да е напълно безполезно на разстояние двеста ярда.

Той натисна спусъка и даде продължителен откос, напълно автоматичен. Погледна и ги видя — двамата тичаха обратно към каньона. Двамата.

Какво, по дяволите...!

Не беше улучил. Отново допря очи към мерника, проследи жената и даде втори откос, после още един — но куршумите вдигаха напред само пясък, докато плячката му се носеше в зигзаг нагоре по стената на каньона. Щяха да избягат откъм подветрената страна на завоя на каньона.

Той се изправи с вик на безсилие, сложи оръжието на предпазител и се спусна по сипея. След малко спря, коленичи и отново

стреля, но това бе глупав изстрел — вече бяха минали от другата страна на каменната стена.

Как можа да не улучи? Какво му ставаше? Опъна ръка и разтвори длан — шокира се, когато видя колко силно трепери. Беше изтощен, жаден, ранен и по всяка вероятност — с температура... но все пак, как можа да не улучи? След това му светна. Не свикнал да стреля под такъв остър ъгъл, явно бе надценил траекторията на куршумите. Трябваше да стреля няколко пъти за упражнение, преди да бърза да се цели.

Както и да е, все още имаше шанс. Стените на каньона бяха отвесни — те се намираха в капан и можеше да ги убие, ако ги стигнеше долу.

Като праметна карабината си през рамо, той се запуска по сипея и затича подир тях. След минута заобиколи завоя. Забеляза ги на три-четиристотин ярда напред, бягаха, мъжът помагаше на жената. Дори от такова разстояние се виждаше, че тя няма сили. И двамата бързо отпадаха. Нищо чудно: тя не бе яла от трийсет и шест часа, а бяха жадни поне колкото самия него. И като връх на всичко тя накуцваше.

Той продължи да тича след тях, но поддържаше разумна дистанция. Пясъкът бе мек и се тичаше трудно, но това работеше в негова полза. Той правеше дълги скокове напред, запазвайки енергията си, сигурен, че ще ги изтощи в дългото преследване. Първо, поради паниката си, те бягаха твърде бързо, увеличавайки преднината си, но докато Мадокс поддържаше темпото си, те започнаха да залитат и да изостават. Един, два, три завоя. След третия видя, че Бродбент полага неимоверни усилия да задържи жена си на крака. Мадокс скъси разстоянието, което ги делеше, на по-малко от двеста ярда, без да увеличава скоростта си. Сега знаеше, че би могъл да издържи повече от тях: щеше да ги пипне най-сетне. Те изчезнаха зад следващия ъгъл. Когато зави, видя, че са дори още по-близо. Можеше да чуе, как мъжът говори на Сали, как я окуражава да продължи напред.

Той се отпусна на коляно, прицели се и даде един кратък откос. Те се хвърлиха на земята и Мадокс прецени възможността да спечели още преднина. Двамата бързо се изправиха, но той вече се намираше на по-малко от сто ярда.

Сали падна и мъжът ѝ се наведе да я изправи. Четиридесет ярда. Дори с неговата трепереща ръка щеше да им разбие мозъците.

Бродбент се опитваше да я окуражи, но тя залитна — и тогава те просто се предадоха. Обърнаха се и го изгледаха предизвикателно.

Той се прицели, помисли за миг и се приближи още. Двадесет и пет ярда. Свали предпазителя, коленичи, прицели се отново и стреля.

Щрак!

Нищо. Автоматичната стрелба бе изпразнила магазина. Двамата се втурнаха с вик към него.

Той затършува за пистолета си и се приготви да изпрати един куршум, когато жената се метна върху него като дива котка и измъкна пистолета му с две ръце. Паднаха заедно, борейки се за оръжието, най-накрая той успя да се докопа до него и се търкулна върху нея, притисна главата ѝ и треперещите му пръсти докоснаха предпазителя.

В този миг почувства дуло на тила си. Разбра, че е Бродбент.

— Броя до три — каза Бродбент.

— Ще я застрелям! Ще го направя!

— Едно.

— Кълна се, ще ѝ пръсна мозъка! Наистина ще го направя!

— Две.

Понеже знаеше, че не може да изстреля два куршума, той се обърна да се справи първо с Бродбент и стреля в лицето му; мъжът падна; той се прицели за втория изстрел, но кучката го ритна здраво в слабините, толкова силно, че ръката му се сви в спазъм и пистолетът гръмна, той усети, че нещо удря крака му болезнено и се вцепени — тъмночервена струя обагри пясъка.

— Кракът ми! — изрева той, пусна оръжието и започна да разкъсва панталона си, търсейки раната. — Кракът ми! — Кръвта шуртеше, *неговата* кръв и беше толкова много! — Кръвта ми изтича!

Жената отстъпи и насочи към него собствения му Глок. Още в първия миг разбра, че знае как да си служи с него.

— Не! Чакай! Моля те!

Тя не стреля.

Нямаше нужда. Кръвта — бликаща от голямата му бедрена артерия — бе намокрила целия му крачол.

Тя мушна оръжието в колана си и бързо клекна до Бродбент, който лежеше на земята. Мадокс я гледаше, изпълнен с облекчение, че не го беше убила. Почувства, че по бузите му се стичат сълзи, но му се зави свят и стените на каньона започнаха да се въртят около него.

Опита се да се изправи, но бе толкова слаб, че не можа да вдигне дори глава, рухна на пясъка от непреодолима слабост, сякаш някой го дърпаше надолу.

— Кракът ми... — изграчи дрезгаво. Искаше да разбере какво става, но нямаше сили, единственото, което можеше да види сега бе гладкото синьо небе над себе си. Главата му се замъгли, сякаш изпълнена с дим и този дим се издигаше, увеличаваше се и неудържимо се разсейваше в нищото.

И той стана нищо.

3.

Уайман Форд спря близо до една каменна колона и се послуша. Беше чул изстрелите съвсем ясно, три откоса от автоматично оръжие, напълно възможно да бяха от M16, последвани от два по-дълбоко звучащи изстрела от най-далечния край на Дяволското гробище, може би на миля североизточно.

Почака, послушвайки се за още гърмежи, но след онези няколко бързи откоса всичко бе тихо.

Форд влезе по-навътре в сенките. Нещо необичайно ставаше. Ако работата му в ЦРУ го бе научила на нещо, то бе, че винаги оцелява онзи, който разполага с повече информация. Без значение на оръжията, бойната тренировка, високотехнологичната апаратура. Сраженията се печелеха, първо и преди всичко, с информация. А точно това му липсваше.

Той надигна манерката си, разклати я и я отхлупи, след което отпи малка глътка. Беше останал около половин литър, а най-близкият сигурен извор се намираше на трийсетина километра. Нямаше работа тук, трябваше да тръгне право към водата. Все пак изстрелите бяха твърде близо и щеше да му отнеме към двайсет минути, за да стигне до началото на долината, откъдето бяха дошли.

Той се обърна, решен да разбере какво става. Тръгна направо през Дяволското гробище, към входа на каньона откъм североизточната страна, мина покрай район, осеян с ниски пясъчни дюни. Изкачи серия плоски камъни, пресече няколко хълма и се спусна към едно сухо корито, по което продължи.

Отсрещният край на Дяволското гробище се оказа дори по-странен, отколкото бе предполагал. Стените на каньона отстъпиха назад, когато пясъчникът се смени с шисти и вулканичен туф. Във всички посоки тръгваха редица слепи каньони, много от тях пълни с групи олисели каменни куполи и пустинни падини. Беше объркан район с труден релеф. Някъде точно в този район се намираше динозавърският фосил.

Той поклати глава. Що за глупак трябваше да е, че да вярва, че ще намери динозавъра. Щеше да е късметлия, ако изобщо успееше да се измъкне жив оттук.

4.

Том отвори очи и видя Сали, надвесена над него, русата ѝ коса падаше върху лицето му и той усети аромата ѝ. Бършеше главата му с парче плат.

— Сали? Добре ли си?

— Добре съм. Теб обаче те одраска един куршум. — Тя се опита да се усмихне, но гласът ѝ трепереше. — Загуби за малко съзнание.

— Ами *той*?

— Мъртъв е, струва ми се.

Том се отпусна.

— Колко време бях...?

— Само няколко секунди. Господи, Том, помислих си... — Тя млъкна. — Няколко сантиметра по-надясно и... няма значение. Ти си дяволски късметлия.

Том се опита да се надигне и потрепери, главата му пулсираше.

Сали побърза да го върне обратно.

— Не съм свършила. Драскотина е, може би имаш сътресение, но костта не е пукната. Корава глава имаш. — Тя довърши превръзката на главата му със синята коприна. — Мисля, че Валентино трябва да влезе в бизнеса с превързочни материали. Изглеждаш прекрасно.

Том се опита да се усмихне.

— Стегнато ли е много?

— Не, не, добре е.

— Между другото, дължа ти благодарност. Добре използва онзи незареден пистолет.

Той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Помогни ми да се изправя. Струва ми се, че главата ми ще се проясни.

Тя му помогна. Той се олюля, но замайването бързо отмина.

— Сигурен ли си, че се чувстваш добре? — попита го Сали.

— Повече се безпокоя за теб.

— Имам идея: ти ще се тревожиш за мен, аз — за теб.

Том застана по-устойчиво и се помъчи да игнорира жаждата. Очите му се спряха върху лежащия върху пясъка мъж — мръсникът, който бе отвлякъл, а после се бе опитал да изнасили и убие жена му. Лежеше по гръб, с разперени настрани ръце, сякаш спеше. В крачолата на десния му крак се виждаше голяма дупка и платът бе пропит от тъмна кръв. Под него в пясъка се виждаше голяма локва.

Той коленичи. Мъжът бе с хлътноло, слабо лице, небръснат, черната му коса беше пълна с прах. Устата му бе отпусната, почти усмихната, главата — отметната назад, изпъкналата грозна адамова ябълка бе покрита с наболи косъмчета. От единия ъгъл на устата му се показваше слюнка. Очите приличаха на цепки — почти затворени, но не напълно.

Том опипа врата му за пулс и бе шокиран, когато го усети.

— Мъртъв ли е? — погледна го Сали.

— Не.

— Какво ще правим?

Том се опита да откъсне просмукания крачол, но дънките бяха твърде здрави. Издърпа един нож от колана на мъжа, разцепи с едно движение плата и го откъсна. Кракът и слабините бяха в ужасно състояние, но той не можеше да види нищо заради голямото количество кръв. Куршумът беше излязъл зад коляното, разкъсвайки го почти напълно. Кръвта продължаваше да блика, макар и слабо.

— Изглежда куршумът е засегнал бедрената артерия.

Сали се огледа.

— Помогни ми да го пренесем в сянката до онази скала.

Те го вдигнаха. Том отрязва едно парче от ризата си и направи хлабав турникет, превързвайки го така, че да спре кръвотечението. След това пребърка джобовете на мъжа и извади портфейла му. Отвори го, извади шофьорска книжка от щата Охайо със снимка на мъжа — гледаше арогантно, с крива усмивка. Истински психопат.

— Джимсън Джей Мадокс — прочете той на глас. Прегледа портфейла и извади дебела пачка банкноти, кредитни карти и квитанции. Една омърляна визитна картичка привлече вниманието му:

Айън Корвъс
Помощник-куратор

Отдел Гръбначна палеонтология
Американски природонаучен музей
Сентръл Парк Уест, Седемдесет и девета улица
Ню Йорк, 10024

Обърна я. На гърба с уверена ръка бе изписан адрес на клуб, номер на клетъчен телефон, имейл адреси. Той я подаде на Сали.

— Това явно е човекът, за когото е работил — каза тя. — Човекът, който го е измъкнал от затвора.

— Трудно ми е да повярвам, че учен от музей като този би могъл да се замеси в отвличане, кражба и убийство.

— Когато залозите са достатъчно високи, има хора, които са готови на всичко.

Тя му върна визитната картичка и Том я пъкна в джоба си заедно с шофьорската книжка. Разгледа останалата част от портфейла, след това бързо претърси другите джобове. Намери бележника, извади го и го вдигна.

— Добре, добре, както знаеш — каза Сали.

Той го сложи в джоба си. В малка кожена кесийка, закопчана около кръста на мъжа, откри допълнителни муниции за пистолета. Огледа се — мъжът продължаваше да лежи на земята, там, където го бяха оставили. Пъкна ги в колана си и закопча кесийката около собствения си кръст.

— Наистина ли смяташ, че ще имаш нужда от всичко това? — попита Сали.

— Нашият човек може да е с партньор.

— Не мисля.

— Човек никога не знае.

По мъжа нямаше друго интересно. Том отново опипа пулса му. Едва доловим, но се усещаше. Искаше му се да е мъртъв: щеше да е по-просто. Шокира го, че не може да изпита и най-леко съжаление към този човек.

Карабината му лежеше на няколко крачки и Том я взе, извади празния пълнител и го изхвърли. В кожената кесийка имаше втори, който той изпразни и зареди патроните.

— Да тръгваме.

— Ами той? — погледна го Сали.

— Единственото, което можем да направим за него, е да излезем оттук и да потърсим помощ. Ако кажем истината, пиши го умрял. — Том я прегърна. — Готова ли си?

Хванати ръка за ръка, като се подкрепяха един другото, те се спуснаха по коритото. След десет минути вървяха в тишина. Том спря изненадан.

Една фигура в расо крачеше срещу тях с вдигнати ръце. Беше монахът — Уайман Форд.

— Том! — изкрещя човекът. — Той жестикулираше възбудено и след като спря за миг, се затича. В същия момент Том чу далечен тътнещ звук и видя странен малък самолет без прозорци и със заоблен сляп нос, да се показва зад ръба на каньона и да прави бавен завой срещу тях.

5.

Мелъди се взираше в екрана на компютъра, по който течаха данните от последния анализ на микросондата. Тя примига няколко пъти, завъртя очи в едната посока, после в другата, опитвайки се да ги фокусира. Странно колко изтощена и възбудена в същото време се чувстваше; главата ѝ звънтеше, сякаш бе прекалила с мартини. Погледна към големия часовник в лабораторията. Четири следобед. Не беше спала почти четиридесет часа.

Тя натисна един клавиш и запази данните. Бе направила всички възможни изследвания на пробата и бе получила отговори на повечето от основните въпроси. Единственият неясен момент си оставаше венерината частица. Бе решила да го изясни, преди да предостави статията си за публикуване онлайн. Иначе някой друг учен щеше да го направи вместо нея, а тя бе толкова близко.

Отдели последната от подготвените проби, сложи я на предметното стъкло и включи поляризационния микроскоп. При 500 пъти увеличение едва ги виждаше — мънички черни точки, разхвърляни тук-там из клетките. Взе пробата и я сложи в хаванче, след което внимателно я натроши, леко я стри с вода до получаването на фина каша, която изсипа в пластмасова чаша.

После отиде до заключения шкаф и извади бутилка дванадесет процентов разтвор на флуороводородна киселина. Не беше кой знае колко мъдро от нейна страна да борави с толкова опасен химикал — и то такъв, който разтваря стъкло, — след толкова много преживян стрес и липса на сън, но това беше единствената киселина, която бе в състояние да направи онова, което тя искаше: да разтвори напълно заместващия минерал във фосила, без да разяжда въглеродното покритие на венерините частици. Искеше да ги отдели, така че да може да ги погледне в процес на работа, така да се каже.

Тя занесе бутилката до димящия капак и я сложи в зоната, където пишеше: *Да се използва само при работа с флуороводородна киселина.* След това си сложи защитни очила, ръкавици и ръкавели. Наведе се над капака, включи го и започна да работи, разви капачката и изля

малко количество от киселината в специална епруветка, съдържаща препарат от фосила, с ясното съзнание, че дори малка капчица върху кожата ѝ можеше да бъде фатална. Гледаше как се пени и помътнява, определяйки момента за следващата. Когато направи това, бързо разрези в отношение петдесет към едно, за да спре взаимодействието, изля излишното и разрези втори, после трети път, до пълното изразходване на киселината.

Вдигна резултата към светлината и видя тънък слой минерална утайка на дъното на епруветката, в която знаеше, че трябва да има поне няколко частици.

Всмука с пипета по-голямата част от утайката, изсуши я и след това, като използва сепарационна фуния и разтвор на натриев метаволфрамат, пусна по-леката фракция през по-тежките частици. Изплакна и взе малко количество частици с микропипета, после ги пусна да минат през мрежички. Едно бързо преброяване при увеличение от 100x показва наличието на около трийсет венерини частици, до голяма степен непокътнати, чисти от примеси и боклуци.

Тя спря вниманието си на една от тях и вдигна увеличението на 750 пъти. Частицата с подскок изпълни обектива. Мелъди я изследва с нарастващо объркване. Така приличаше дори още повече на символа на планетата Венера, въглеродна сфера с дълга пръчица, стърчаща от нея, пресечена от напречно парче, което завършваше с нещо, наподобяващо четчица с тънки косъмчета.

Когато завърши, Мелъди се облегна назад и я нарисова. Бе смаяна. Частицата не приличаше на нито един вид включение, което би могло да изкристализира по естествен път в скалата. Всъщност, не приличаше на нищо, което бе виждала преди. Това определено имаше органичен произход — беше сигурна.

Мелъди взе пет-шест частици от мрежестия улей и ги постави върху масичката на един сканиращ електронен микроскоп. Прехвърли ги във вакуумна подготвителна камера и ги взе, когато бяха готови за сканиране. Натисна бутона и от машината се разнесе леко бръмчене, когато камерата бе изпразнена.

Време е да хвърля един поглед на това сладурче и да го видя в действие, помисли си тя.

6.

Масаго стоеше в измазаната с вар компютърна стая на манастира, работеща в момента като наземен диспечерски център за Предътъра. Бе приковал очи към плоския видео екран, захранван с данни от главната камера на безпилотния самолет. Грубата дървена манастирска маса беше покрита с внушително количество свръхмодерна електроника, обслужвана от трима оператори. Главният оператор беше боен диспечер от 615-та специална тактическа група на ВВС, надянал шлема на виртуалния симулатор за управление на безпилотния самолет. Конзолата, на която работеше, показваше основните уреди, които би трябвало да има един нормален самолет: стик за управление, акселератор, индикатор за скорост на въздуха, хединг^[1] и висотомер, куплирани с джойстик, наподобяващ лоста за управление на изстребител F-16.

Масаго отмести очи от екрана за миг към двамата оператори от групата за секретни операции. Те работеха съсредоточено, без да забелязват нищо друго, освен електронния свят, в който бяха потопени. Единият работеше на захранващата конзола, редица от екрани, превключватели, клавиатури и дигитални информационни изходи, които контролираха наблюдението и разузнавателните способности на Предътъра. Това двеста и тридесеткилограмово оборудване съдържаше електрооптични и инфрачервени камери и синтетичен апретурен радар за летене в лошо време; два цветни дисплея с променливо увеличение и 955-милиметров спотър^[2], както и предно насочен радар с висока резолюция с шест степени на обзор — от 19 до 560 мм.

Двамата десантчици се бяха върнали с чопъра. Техният ред щеше да дойде по-късно.

Очите на Масаго се спряха върху втория оператор. Той работеше с три-мултиспектралната система за целеуказване на Предътъра, снабдена с лазерно насочване, далекомер, средства за електронна поддръжка и противодействие и индикатор за движещи се цели. Безпилотният самолет вече бе изразходвал една от двете ракети „Хелфайър — С“, за да убие монаха.

Масаго върна вниманието си отново към видео дисплея и направо замръзна.

— Хванах нещо. — Глухият глас на единия оператор отекна в слушалките на Масаго.

Той видя двама души, а после се появи и трети, който се приближаваше към тях. На четиристотин метра нагоре в каньона лежеше просната по гръб неподвижна фигура.

— Дай увеличение до 900 мм. върху най-южната цел — каза Масаго.

Новият образ изпълни екрана. До стената на каньона лежеше мъж. И се виждаше голямо петно кръв. Мъжът беше мъртъв. Беше разбрал за монаха и тези двамата от ченгето, Уилър. Но този третият, мъртвецът... кой беше той?

— Върни до 240 мм.

Сега можеше да види отново трите фигури. Единият, от север, се затича. Мерна бялото му, обърнато лице за миг. Беше онова „шило“ от ЦРУ, тъй нареченият монах. Масаго се втренчи изненадано.

— Изглежда сме пропуснали нашата хубавица в расото — промърмори единият оператор.

Масаго се наведе, до такава степен съсредоточен върху образа, сякаш ще изпие същността му с поглед.

— Дай ми по-близък план на средната цел.

Камерата подскочи и фигурата на мъж изпълни екрана. Бродбент. Мъжът, когото търсеше, който бе от критично значение за проекта. Бродбент беше намерил умирация търсач на динозаври и затова бе човекът, който по всяка вероятност знаеше точното местоположение на фосила. Според Уилър и жената, и монахът бяха замесени, въпреки че никак не бе ясно как е станало всичко това. Нито пък беше важно. Неговата задача беше ясна: да научи местоположението на фосила, да разчисти района от неоторизирани персони, да вземе фосила и да се оттегли. После да остави някой амбициозен драскач да събере подробностите за засекретения постфактум доклад.

— Върни ме на 160 мм. — обърна се той към оператора на хранващата конзола.

Образът върху екрана отскочи назад. Тримата се събраха и се затичаха към прикритието на скалите.

— Да задействам ли радара за подвижни цели? — попита операторът.

— Не — промърмори Масаго.

Мъжът го погледна объркано.

— Тези цели ми трябва живи.

— Тъй вярно, сър.

Масаго огледа каньона. Беше дълбок осемстотин стъпки със стъпаловидни стени, които се стесняваха, преди да се разтворят към голямата каменна долина. Всичките странични каньони бяха слепи. Беше почти закрит район и това им предоставяше добра възможност.

— Виждаш ли тази точка, където каньонът се стеснява? На „два часа“ върху екрана ти.

— Разбрано, сър.

— Това е целта ти.

— Сър?

— Искам да удариш тази стена на каньона така, че да се срине достатъчно материал, за да блокира пътя им напред. Имаме шанс да ги хванем в капан.

— Разбрано, сър.

— Хединг едно-осемдесет, слизане до две хиляди — каза пилотът.

— Следете неподвижна цел. Готови за стрелба.

— Задръжете, докато ви подам сигнал — промърмори Масаго в слушалките си. — Изчакайте. — Той вече виждаше, че самолетът е готов да се нахвърли. Ръбът на каньона се показва и внезапно целите изчезнаха, скрити зад каменната стена.

— Кучи син — изруга пилотът.

— Промени на едно-шестдесет хединг — каза Масаго. — Смъкни самолета и следвай каньона.

— Ще видят...

— Точно това е целта. Облети ги ниско. Паникьосай ги.

Сцената се промени, когато самолетът започна да прави виражи.

— Върни до 50 мм.

Изображението отскочи още по-назад към по-широка перспектива. Сега Масаго виждаше двата ръба на каньона. Когато Предътъра се наклони, трите цели се появиха отново: три черни

мравки тичаха в подножието на отвесните стени на каньона, по посока към долината.

— Цел — добра — промърмори операторът.

— Не още — каза Масаго. От широкия си обзор можеше да види един завой в каньона, следван от най-малко четиристотин ярда прав участък. Това беше като преследване на гну от хеликоптер. Той се взря във фигурите, които от тази височина изглеждаха, сякаш се движат бавно и безпомощно като насекоми. Не можеха да направят кой знае колко, притиснати между високите канари. Те завиха и в момента тичаха по равното, все още, без да се отделят много от стената на каньона, надявайки се, че може да им осигури прикритие.

— Готови за стрелба — промърмори Масаго, — включи ме към видео обектива на ракетата.

— Разбрано, сър. Държа целта.

— Чакай.

Продължителна тишина. Те тичаха, залитаха, препъваха се, очевидно изтощени. Жената падна, но мъжът и монахът ѝ помогнаха да се изправи. Сега бяха на четиристотин ярда от целта. На три и петстотин...

— *Огън!*

Екранът подскочи, когато видео връзката се прехвърли от Предътъра към бордовата камера на ракетата — първо се показва участък празно небе, после земята се залюля и най-накрая наблюдението се фиксира върху лявата стена на каньона, високо горе. Стената рязко се уголеми при изстрелването на ракетата, проследена от лазер. При контакта ѝ с твърдата повърхност видео връзката автоматично се прехвърли отново към телевизионната камера на Предътъра и внезапно те се озоваха над всичко, гледащи отгоре — върху тих облак от прах, който се носеше на талази заедно с летящи скални отломки. Фигурите потънаха. Масаго изчака. Искаше здравата да ги уплаши и раздруса, но не и да ги убие.

Движението на въздуха в каньона започна да разсейва прашния облак. И дребните човешки фигурки се появиха — отново тичаха, както и преди.

— Гледай ги само как мърдат — промърмори операторът.

Масаго се усмихна.

— Върни самолета отново да ги следи. Аз ще накарам зайчето да излезе от дупката си, сега ще ги пипнем.

---

[1] Комплекс уреди за определяне посоката на движение на самолет; комбинира магнитен компас и жirosкоп. — Б.пр. ↑

[2] Уред за разпознаване и обозначаване на целите. — Б.пр. ↑

7.

Том тичаше непосредствено зад Сали, тътенът от експлозията още отекваше болезнено в ушите му, очите му се пълнеха с прах. Спряха да си отдъхнат за малко на завет до стената на каньона.

— Какво става, по дяволите? — попита задъхано Том.

Монахът поклати глава.

— Нас ли обстрелваха?

— Безпилотен самолет. Още е тук, наблюдава ни. Но вече е без ракети. Носят само по две.

— Не е за вярване.

— Мисля, че целта е само да се блокира каньонът. Искат да ни затворят в капан.

— Кой са *те*?

— По-късно ще ти кажа, Том. Първо трябва да се измъкнем оттук.

Том присви очи и се огледа. Погледът му се спря върху широка пукнатина, на дъното, на която имаше дълъг сипей. Дълбоката цепнатина предлагаше много възможности за захващане на ръцете и краката, там където бяха рухнали камъните, образувайки естествени подпори за катерене.

— Можем да изкачим тази пукнатина. — Той се обърна към Сали. — Ще се справиш ли?

— Да, по дяволите.

— А ти, Уайман?

— Няма проблеми. Води.

— Знаеш ли какво има отгатак?

— Не съм стигал толкова далеч във високите плата.

Том наведе очи към ръчно изработените си маркови италиански обувки, до такава степен очукани, че не личеше какви са, макар още да се държаха. Добре поне, че беше поръчал модела с гумените подметки.

Прахът от експлозията се стелеше мързеливо над тях, мятайки върху небето жълто-оранжев покров.

— Да тръгваме.

Той се хвана за първата подпора и се вдигна.

— Гледайте за какво се хващам и къде слагам краката си и правете същото. Дръжте се на десетина крачки разстояние един от друг. Сали, ти си следващата.

Том подпря коляно в един камък и се издигна. Опитваше се да игнорира факта, че усеща устата си като пълна с пясък. Агонията за вода бе преминала отвъд усещането за жажда; бе станала физическа болка.

Беше трудно, шеметно изкачване, но поне разполагаха с достатъчно опори за краката и ръцете си. Том се катереше методично, като се обръщаше всяка минута, за да види какво прави Сали. Тя беше атлетична и се справяше бързо. Форд напредваше безстрашно, като маймуна — демонстрираше истински талант. Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-огромно и ужасяващо зееше пространството под тях. Катереха се без въжета, без куки, без нищо. Беше от онзи тип катерене, за който алпинистите казват: паднеш ли — умрял си.

Стигнаха до малка издатина и спряха върху нея да отдъхнат. Форд извади манерката си.

— О, Боже, това вода ли е? — попита Сали.

— Съвсем малко. Пийни две глътки.

Тя взе манерката и я вдигна към устата си с треперещи ръце. Отпи и я даде на Том. Водата беше топла и миришеше на пластмаса, но той никога не бе пил по-прекрасна течност в живота си и положи върховно усилие, за да се накара да спре. Върна манерката на Форд, който я прибра в раницата си, без дори да я погледне.

— Няма ли да пиеш?

— Не се налага — отвърна той кратко.

Том вдигна очи нагоре. Все още чуваше лекото като на комар бръмчене на безпилотния самолет, но не можеше да го види. Притисна се към скалата, като се опита да мисли отново за нападението.

— Какво, по дяволите, става?

— Това нещо, което ни търси, се казва „Предътър“, безпилотен самолет, струва четиридесет милиона долара, секретен преследвач.

— Но защо?

Форд поклати шава.

— Не знам.

Стената на каньона излъчваше горещина. Том огледа канарата нагоре, избра път и започна да се катери. Останалите го последваха, без да говорят. Намираха се на височина двеста стъпки, но движението ставаше по-лесно. След още пет минути стигнаха до отвесната част на канарата. Нагоре се заредиха изтощителни стръмни сипеи и завои. Когато стигнаха на върха, Сали се отпусна по гръб върху гладкия камък, дишайки тежко. Том легна до нея. Впери очи в празното небе над тях — беше тихо, както изглежда самолетът бе отлетял.

Форд измъкна парцалива карта от джоба си и я разтвори.

— Къде се намираме? — попита Том.

— Извън картата. — Той отново я сгъна.

Том въздъхна и огледа пейзажа напред. Върхът на платото представляваше хлъзгава скала — гол пясъчник, хлътнал и издълбан от силите на вятъра водата. Някои от по-ниските места бяха пълни с навят пясък, набръчкан от постоянния вятър. Тук-там се виждаше по някоя обрулена хвойна, притисната към камъка. Платото завършваше на четири-петстотин метра в синьото небе. Том примига и се взря нататък.

— Искате ли да видя какво има отвъд този ръб. Тук сме открити отвсякъде.

— С онова око в небето, навсякъде ще сме открити.

— Дали още ни наблюдават? — попита Сали.

— Можеш да бъдеш сигурна. И имам подозрението, че ще изпратят хеликоптер. Бих казал, че разполагаме с десет, най-много двайсет минути.

— Това е напълно безсмислено. Наистина нямаме представа какво става.

Форд поклати глава:

— Единственото, за което се сещам, е динозавърът.

— Какъв интерес могат да проявяват те към един динозавър?

— Струва ми се много по-вероятно някой бомбардировач случайно да е изгубил водородна бомба, или пък секретен сателит да се е разбил — нещо от този сорт.

Форд поклати тава:

— Кой знае защо аз не мисля така.

— Но дори ако става въпрос за динозавъра, защо им е да ни преследват? — попита Том.

— За да получат информация.

— Каква информация? Ние представа нямаме къде се намира.

— Те обаче не го знаят със сигурност. Разполагаме с бележника, а аз имам и схемата от радара за подземно сканиране. С всяко от тези неща те могат да намерят фосила за няколко дни.

— А когато вземат от нас онова, което им трябва?

— Ще ни убият.

— Не го вярваш наистина.

— Не го вярвам, Том. Знам го. Те вече се опитаха да ме убият.

Форд се изправи на крака, Том го последва с усилие и помогна на Сали да стане. Монахът тръгна през каменното плато с обичайната си забързана крачка към ръба на каньона; кафявото му расо замиташе земята при всяка негова стъпка.

8.

Витлата вече се въртяха, когато Масаго скочи в хеликоптера, закривайки лице срещу праха и пясъка. Той се провря покрай седмината членове на десантната група за секретни операции и седна на една обвърната назад седалка. Командирът на десантниците му подаде чифт слушалки с микрофон, включени към тавана с черен кабел. Той ги сложи на главата си и намести микрофона, когато хеликоптерът се издигна; вратите бяха още отворени и разкриха за миг ръба на горния каньон; плъзнаха се над платата и отминаха зейналата пукнатина, потънала дълбоко в земята. Слънцето стоеше почти отвесно над тях и пейзажът отдолу изглеждаше напечен до червено.

Върху покрития с мокет под на чопъра Масаго разгъна топографска карта на района с целите в мащаб 1:24000. Все още предпочиташе хартиените карти пред електронните; хартията по някакъв начин му даваше усещане за пейзажа, което електронната версия не правеше. Изображенията от безпилотния самолет, кръжащ невидимо на двадесет и пет хиляди стъпки височина, показваха, че обектите се опитват да се спуснат по каньона и се насочват към една дълбока долина със сложен релеф. Това бе дяволско място за издирване, но от друга страна имаше предимството да е район, чийто периметър може да бъде охраняван.

Когато Масаго свърши маркирането върху картата с червен молив, той я подаде на ръководителя на групата, сержант първи клас Антъни Хит. Хит я разгледа, без да казва нищо и започна да пренася маркировката на маршрута върху картата в GPS устройството си. Мъжът бе получил последната заповед за патрулиране непосредствено преди да излетят, без какъвто и да е коментар или несъгласие, дори когато Масаго съобщи за евентуалната необходимост да бъдат убити цивилни американци. Разбира се, наблегна на това, че става дума за биотерористи, които притежават свръхопасен микроб. Знаеше, че повечето хора не са подготвени да приемат сложни истини — по-добре беше нещата да се опростяват.

Той гледаше как Хит работи. Хит бе сдържан афроамериканец в страхотна физическа кондиция, с високо махагоново чело, ясни кафяви очи и подчертано хладнокръвие. Бе облечен в пустинен камуфлажен костюм и военни ботуши, носеше автоматична карабина М4, пригодена за 6,8 мм. куршуми и снабдена с лазерен прицел. В колана си бе пъхнал револвер Рюгер 22 Магнум, ексцентричен избор за войник от специалните части, но Масаго го одобряваше. Носеше боен нож, произведен по поръчка от Трейс Риналди — още един избор, който говореше добре за него. Масаго бе позволил на Хит сам да си избере екипировката: и сержантът бе решил хората му да бъдат по-леко въоръжени и по-бързи, без да се товарят с допълнителни муниции, да носят само еднолитрови манерки, без гранати или резервни пълнители и без обичайните бронезилетки от кевлар. Нито пък характерното за спец частите автоматично оръжие. Това все пак не беше операция в центъра на Мобадишу срещу тежковъоръжени лоши момчета, които се изливат от всеки вход.

Когато привърши, Хит върна папката на Масаго.

— Четиримата от моите хора, които ще пуснем долу, няма да имат нужда от радиомълчание. Ограждаме целта и затягаме примката. Планът е съвсем прост. Обичам простите неща.

— Някакви последни въпроси? — погледна го Масаго.

Хит поклати глава.

— Сержант Хит — произнесе Масаго бавно, — приближава моментът, когато ще ви накарам да убиете няколко невъоръжени американски граждани. Тези индивиди са твърде опасни, за да ги поверим на съда. Някакви проблеми с това?

Хит бавно обърна ясните си очи към Масаго.

— Аз съм войник, сър. Изпълнявам заповеди.

Масаго се облегна назад в седалката и скръсти ръце. Генерал Милър излезе прав: Хит беше добър.

Чопърът се разтърси и Хит, след като провери GPS-а си, посочи един от мъжете:

— Халбър, десетминутна готовност до десантен пункт Танго.

Двадесетгодишният мъж с бръсната глава кимна и се зае с последна проверка на оръжието си. Продължиха да летят, следвайки извивките на дълъг, дълбок каньон, който водеше към долината, накъдето се бяха насочили преследваните от тях обекти; сянката на

хеликоптера се спускаше и вдигаше точно над тях. Беше отвратителен, издълбан и разяден релеф, отворена язва върху лицето на земята, и Масаго очакваше с нетърпение да се върне отново към задушната зеленина на Мериленд.

— Петминутна готовност — каза Хит.

Пейв Хоукът започна да се спуска, като приближи откъм стръмнината и прелетя под горния ѝ ръб, намалявайки до кръжене там, където един страничен каньон се вливаше в пустинята. Халбър се изправи и застана устойчиво в мрежата. Въжетото, намотано стегнато пред отворената врата, бе изритано навън. Халбър го хвана и се спусна по него, изгубвайки се от поглед.

Миг по-късно изтеглиха въжетото горе и хеликоптерът се вдигна.

— Съливан — посочи Хит друг мъж, — десантен пункт Фокстрот, осем минути.

Машината отново ускори над червената пустиня. На север се виждаше неестественият черен контур на застинала в древността лава; далече отдясно се издигаха няколко покрити с гори възвишения, за да преминат в редица покрита със сняг върхове. Беше проучил района изключително добре.

— Съливан, една минута готовност.

Съливан приключи с проверката на оръжието си, стана, улови мрежата, докато хеликоптерът намаляваше до кръжене, изрита въжетото навън и изчезна.

Пет минути по-късно бяха спуснали долу всичките си четирима души, след което се насочиха към зоната за кацане в долината, към главата на голямата пукнатина, означена върху картата като „Каньон на тиранозаврите“.

9.

Форд стигна пръв до ръба и погледна надолу към долината. Беше шокиран, когато осъзна, че се бяха въртели в кръг и се намираха в отсрещния край на Дяволското гробище. Порази го, че теренът се бе оказал толкова сложен, че дори опитът му да се ориентира и познаването на пустинята не бяха предотвратили объркването. Той разгъна картата и установи, че са навлезли в района от северозапад.

Огледа се, очаквайки всеки момент да съзре черна точка на хоризонта, но не видя нищо такова. Онова, което бе имал винаги, бе *информация*, сега действаше на сляпо. Знаеше единствено, че собственото му правителство се опитва да го убие.

Форд спря и изчака Том и Сали. Двамата бяха изненадващо издръжливи, като се има предвид, че бяха ранени, изтощени и силно дехидратирани. Когато Предътъра удари стената, това бе достатъчно да ги спре, където и да се намираха. Можеше да се прояви под формата на топлинно изтощение, хипертермия, при което организъмът губи контрол върху способността си да запазва телесната си температура. Форд бе виждал това веднъж в джунглите на Камбоджа; неговият човек бе престанал изведнъж да се поти; температурата му се бе покачила до четиридесет градуса, получи силни гърчове и след пет минути беше мъртъв.

Той примига на ярката светлина. Планините се намираха на двеста и четиридесет километра от едната страна, реката — на сто и деветдесет от другата. Имаха по-малко от четвърт литър вода, а жегата бе непоносима. Дори без преследвачи се намираха в сериозна беда.

Форд гледаше стръмната скала с нарастващо чувство на тревога.

— Тук може би има път за надолу — каза Том, застанал на ръба.

Форд замълча, впери очи към ужасяващата отвесна пукнатина. Слаб пулсиращ звук погъделичка слуха му. Той огледа хоризонта и видя петънцата на може би три-четири километра отук. Дори нямаше нужда да вдига бинокъла си: знаеше какво е.

— Да вървим.

10.

Мелъди Крукшанк се взря с благоговение в триизмерния образ на венерината частица върху видеоекрана. Беше на шестдесет и пет милиона години и продължаваше да изглежда така съвършена, сякаш е била създадена вчера. Образът, получен от сканиращия електронен микроскоп беше много по-ясен в сравнение с получените от светлинен микроскоп и разкриваше частицата в големи подробности — съвършена сфера, с изскачаща от нея тръбичка, пресечена от две напречни греди накрая като корабни мачти. Напречните греди имаха някаква сложна структура в края си, кичур от тръбички, напомнящи на разцъфнало глухарче.

Един рентгенов дифракционен анализ потвърди подозренията ѝ — че въглеродната сфера представляваше онова, което химиците наричат „фулърени“^[1] или „бъкиболс“. Това бе куха черупка от два двойно свързани въглеродни атома. Фулърините бяха открити съвсем наскоро и рядко се срещаха в природата. Обикновено бяха много малки; а тази бе направо огромна. Най-важното им свойство беше това, че са почти неразрушими — всичко в тях бе буквално запечатано. Само най-силните ензими в специални лабораторни условия бяха в състояние да ги разцепят.

Което именно бе направила Мелъди.

Вътре в сферата тя откри изумителна смесица от минерали, включително необичайна форма на плагиоклаз фелдшпат, съдържащ титан, мед, сребро и алкални метални йони — един сложен микс от глина, метални оксиди и силикати. Тръбичката, издигаща се ортогонално от фулърината, изглежда беше огромна въглеродна нанотръба с напречно парче, върху което са добавени странични групи, съдържащи смесица от глинести компоненти и метални оксиди.

Повече от странно.

Тя отвори топлата кока-кола и се облегна назад, отпивайки замислено. След преместването на тялото на Корвъс бе тихо като в гробница дори за неделен ден. Хората стояха надалеч. Което за пореден път ѝ напомни колко малко приятели има в музея. Никой не

звънна да я попита как е, никой не я покани на обяд или да пийнат нещо, никой не я ободри. Отчасти и тя имаше вина, беше се усамотила в лабораторията си в сутерена като монахиня. Но много от това се дължеше на ниския ѝ ранг и полъха на провал, който се носеше около нея — бедната тя, бе защитила докторат преди пет години, а публикуваше само кратки научни съобщения.

Всичко това трябваше да се промени.

Тя се върна на някои от по-ранните изображения на частицата, които бе записала на компактдиск, търсейки повече доказателства в подкрепа на теорията, която бе развила в ума си. Бе забелязала, че венерината частица изглежда е събрала най-тежкото в клетъчното си ядро. Когато изследва няколко от изображенията, които бе правила по-рано за Корвъс, откри нещо изключително важно: много от клетките, в които се появяваха частиците, бяха удължени. Не само това, но и голям брой от частиците изглежда изпълваха двойка клетки една до друга. Двете наблюдения бяха пряко свързани и Мелъди бързо ги съпостави. Почувства, че кожата на врата ѝ настръхва. Беше смайващо, че не го е забелязала преди. Частиците се намираха предимно във вътрешността на клетки, които бяха подложени на митоза^[2]. С други думи, венерините частици бяха заразили клетките на динозаврите и бяха предизвикали по същество клетъчно делене. Много модерни вируси правеха същото; убиваха точно така своя домакин — с вирусно предизвикан рак.

През 1925-а година палеонтологът Хенри Файърфилд Осбърн в своя собствен музей пръв е предположил, че масовото измиране на динозаврите е било причинено от подобна на черната чума епидемия, която направо е помела континентите. Робърт Бекър в книгата си „Динозавърски ереси“ развиваше тази теория. Той теоретизираше, че масовото изчезване на тези животни може да бъде обяснено от избухването на „разпространяваща се психоза“ сред динозаврите, дължаща се на чужди микроби. Тези „чужди“ микроби според него бяха дошли от съединяването на Азия и Северна Америка. При смесването на породите са се разнесли нови микроби. Книгата на Бекър беше публикувана преди двацет години и когато била приета теорията, според която измирането на динозаврите е причинено от астероиден удар, Бекървата теория е била напълно забравена.

А сега изглеждаше, че Бекър все пак е прав.

Мелъди смяташе, че динозаврите са измрели от епидемия — и бе видяла виновния за това микроб току-що. Но епидемията не бе предизвикана от сливането на континентите. Дължеше се на сблъсъка с астероида. Ударът бе предизвикал навсякъде горски пожари, мрак, глад, катастрофална загуба на естествена среда. Проучванията показваха, че земята е била тъмна като нощ в продължение на месеци, въздухът — пълен със задушлив прах и сажди, дъждовете били толкова киселинни, че да разтворят скала. Астероидният удар беше създал перфектни условия за масово разпространение на болести сред оцелелите — земята била замърсена с мъртви и умиращи животни, останалите умирали от глад, обгорени, наранени, със срината имунна система. При тези условия една опустошителна епидемия била не просто възможна... тя е била *неминуема*. Астероидът бе убил повечето от динозаврите, а епидемията бе довършила услужливо останалите.

Тук беше другият момент в теорията ѝ — големият момент. Мелъди още не беше решила дали това е прекалено налудничавата идея, за да я напише, дали не беше резултат от петдесетчасовата липса на сън. Моментът бе следният: венерината частица не приличаше на земна форма на живот. Тя приличаше на... ами... на *извънземна*.

Може би, само може би, венерината частица бе пристигнала *заедно с астероида*.

---

[1] Новооткрити наскоро алотропи на въглерода; молекули, състоящи се изцяло от въглерод под формата на сфера, елипса или тръбичка, наречени на архитекта Ричард Бъкминстър Фулър, популяризатор на сферичната форма в архитектурата. — Б.пр. ↑

[2] Непряко делене на клетката. — Б.пр. ↑

11.

Масаго скочи от чопъра и свистенето на перките над главата му намаля. Погледът му премина по района, в който се бяха приземили, и обходи бавно пустинята. Бръмченето на безпилотния самолет показваше, че целите са се спуснали от ръба на платото над тях в тази безименна долина. Чопърът беше кацнал в средата на долината, в централната точка, срещу която четиримата мъже щяха да се движат.

Хит застана до него, последван от останалите двама мъже в десантната група, Говицки и Хирш. Местността бе с труден релеф, но целите им бяха повече или по-малко хванати в капан, в отрязаната от канари долина. Четиримата мъже се бяха спуснали в единствените четири изходни пункта и затягаха примката около бегълците. Сега единственото, което оставаше, беше Хит и двама от групата му да отидат и да ги спипат. Нямаше никакъв шанс да се измъкнат.

— Тръгвайте — нареди Масаго.

Хит кимна и даде сигнал с ръка, при който мъжете се преместиха, за да образуват триъгълник с острия край отзад. Масаго, както бе планирано, стоеше на сто ярда по-назад, въоръжен с обичайната си Берета 8000 Кугър в кобур за през рамото. Говицки и сержант Хит заеха позиции отпред, Хирш застана отзад и тримата тръгнаха по сухото корито натам, където според безпилотния самолет се бяха отправили техните цели. Масаго огледа пясъка за отпечатъци от стъпки, но не забеляза нищо. Беше само въпрос на време.

Продължиха да се движат, докато коритото се разшири и се раздели на две. Тук спряха за малко, докато Хит се изкатери и разузнае обстановката. Няколко минути по-късно той се спусна с кратко поклящане на главата. Още един жест и те продължиха към приличните на гъби скали.

Не бе произнесена нито дума. Разпръснаха се, когато коритото се изравни и потеглиха към чудната гора от изправени камъни, навлизайки скоро в сянката.

— Хванах следа — долетя мърморещият глас на Говицки.

— И още една.

Масаго коленичи. Следите бяха пресни, оставени от мъж със сандали — монахът. Той се огледа и откри и другите — на жена, по-малки, както и на мъж с по-голям крак. Движеха се бързо. Знаеха, че са преследвани.

Хит ги поведе по-навътре сред мрачните, призрачни камъни. Масаго беше абсолютно сигурен, че няма да бъдат нападнати от засада: щеше да е самоубийство да се опитат да повалят патрул десантници с няколко револвера, ако изобщо имаха такива. Би трябвало да вървят надолу.

Стигнаха до място, където няколко огромни камъка сякаш се бяха навели един към друг, и се налагаше да се пълзи, за да се мине през една дупка под тях. Хит изчака Масаго да ги настигне и посочи към няколко пресни отпечатъка, оставени в твърдия пясък. Бяха минали оттук и то не отдавна.

Масаго кимна.

Хит тръгна пръв, подпирайки се на ръце и колене. Масаго остана последен. Когато се изправи, видя, че районът е затворен от червени скали, които се издигаха като стълбище от всички страни. Спря за момент да се консултира с картата. Жертвите им изглежда бяха навлезли в тесен сляп каньон, от който не биха могли да се измъкнат.

Масаго промърмори в слушалките си:

— Искам ги живи, докато не получа информацията, която ми трябва.

12.

— Изчакайте тук — каза Форд — Ще се изкача да хвърля един поглед.

Том и Сали останаха да си починат, докато Форд се закатери по един голям камък. Намираха се в средата на пустинята с омагьосващи камъни наоколо. Бяха видели хеликоптера да каца на по-малко от километър и половина в средата на долината и Форд беше сигурен, че вече са попаднали на следите им. Освен това опитът му в ЦРУ го караше да мисли, че сигурно са спуснали хора във възможните изходни пунктове, за да отрежат пътищата им за измъкване. Единственият им шанс бе да намерят неочакван маршрут за излизане от каньона — или някое място, където да се скрият.

Той погледна към далечния край на каньона. Поредица от покрити с прах голи хълмове бележеха път към друга група плешиви скали, напомнящи застинали в редици монаси, с гугли на главите. На пет-шест километра отвъд тях се виждаха серия червени скали, като стъпала към друго плато. Ако можеха да се изтеглят по този път, може би щяха да успеят, макар да не изглеждаше обещаващо. Той погледна надолу към Сали и Том. Бяха отслабнали бързо и не вярваше, че са в състояние да продължават още дълго.

Той слезе.

— Видя ли нещо? — попита Том.

Форд поклати глава, не му се искаше да споделя опасенията си.

— Да тръгваме.

Продължиха по коритото и навлязоха в гората от изправени скали. В затвореното пространство се бе натрупала потискаща горещина. Катереха се по падналите камъни, провираха се между грамадите от пясъчник, понякога изложени под лъчите на безмилостното слънце, понякога в сянка, потъваха все по-навътре в чудатата каменна гора. На моменти скалите се събираха толкова близо една до друга, че се налагаше да пълзят на ръце и колене, за да се проврат отдолу.

Изведнъж се озоваха срещу лицето на скала, която бе извита назад от двете страни, оформяйки нещо като Колизеум. В далечния край, на петдесетина стъпки над дъното на каньона, една отдавна изчезнала река бе издълбала пещера. Форд видя поредицата неясни вдлъбнатини в скалата, където древните индианци Анасази бяха изчоплили с ръце и крака пътека за към пещерата.

— Трябва да я проверим — каза Форд.

Спуснаха се към основата и Том изследва пътеката.

— Ще ни намерят тук, Уайман — погледна той нагоре.

— Не съществува друга опция. Пещерата може да води за някъде. И е възможно да ни изгубят, ако изтрием следите си.

Том се обърна към Сали:

— Ти какво мислиш?

— Да го направим.

След като се постараха да заличат отпечатъците от подметките си, те поеа по древната пътека. Изкачването не бе трудно и за няколко минути бяха в пещерата. Форд спря, дишайки тежко. Той самият бе на края на силите си и се питаше как Сали и Том ще издържат. И двамата изглеждаха ужасно. За добро или лошо, тази пещера беше краят на пътя.

Беше оформена като извисяващ се катедрален купол с под от гладък пясък и стени от пясъчник, извити нагоре. Непряката слънчева светлина отвън я изпълваше с червеникав блясък; миришеше на прах и на време. В дъното се виждаше огромен камък, по всяка вероятност бе паднал от тавана преди цяла вечност, излъскан и окръглен от действието на водата, прониквала през мрежата цепнатини в тавана.

Когато навлязоха по-навътре, бяха разтревожени от гнездящи лястовици, които излетяха в сянката нагоре, издавайки остри крясъци.

— Пещерата може да продължава отвъд тази огромна скала — каза Форд.

— Виж — наведе се Том, — има стъпки.

Пясъкът беше внимателно загладен, но в дупката между скалата и едната страна на пещерата видяха следи от грайфери на туристически обуца.

Провряха се през теснината и се озоваха в задната част на пещерата, зад масивния камък.

Форд се обърна... и тогава го видя — големият тиранозавър рекс, челюстите и предните му крайници се подаваха от скалата. Никой не проговори. Беше изключителна гледка. Животното сякаш се бореше яростно с последни сили да се изтръгне, да се откопчи от каменната гробница. Лежеше на една страна, но ударът на падащата скала го бе фиксирал почти отвесно, създавайки гротескната илюзия, че е живо. Гледайки го, Форд почти осезателно усети последните му земни мигове.

Те мълчаливо се приближиха до основата на скалата. Пръснати по пясъка, отдолу лежаха няколко потъмнели парчета от фосила — включително дълъг, черен, с формата на ятаган, зъб. Том го вдигна и прокара палец по назъбения му вътрешен ръб. Изпусна тиха въздишка, след което го подаде на Форд.

Почувства го тежък и студен върху дланта си.

— Невероятно — промърмори той, вдигайки отново очи към огромното притихнало чудовище.

— Виж това. — Том посочи към няколко предмета в пясъка, отчасти изгорели; няколко древни фигурки, издялани от дърво. Коленичи и разрови повърхността, откривайки отдолу още фигурки, както и малко гърне, пълно със стрели.

— Жертвоприношение — прошепна Форд. — Това обяснява наличието на индианска пътека дотук. — Прекланяли са се пред чудовището. И нищо чудно.

— Какво е това?

Том посочи един метален ръб, който се показваше от пясъка. Наведе се и измъкна излъскана метална кутия с капак. Отхлупи я. Вътре имаше найлонова торбичка, пълна с връзка писма, запечатани в пликове, с дати, и адресирани до „Роби Уедърс“. На първото пишеше:

За дъщеря ми Роби. Надявам се това да те зарадва.
Тиранозавърът рекс е напълно твой.

С обич, татко.

Том сгъна листа и го върна обратно в кутията.

Сали, която стоеше малко по-далеч, внезапно изсъска:

— Гласове!

Форд гледаше втренчено, сякаш току-що го бяха събудили. Реалността на ситуацията го връхлетя.

— Трябва да се скрием. Да видим докъде стига пещерата.

Том включи изтощеното фенерче, което продължаваше да носи и освети продължението на пещерата. Гледаха занемели. Пещерата завършваше в тясна, издълбана от водата пукнатина, прекалено тясна, за да пропусне човек. Вдигна лъча нагоре, направи кръг.

— Стигнахме да задънена улица — произнесе тихо Форд.

— И какво? — обади се Сали. — Да се предадем ли?

Форд не отвърна. Приблужи се бавно към входа на пещерата, притисна се към стената и погледна. След малко се върна.

— Долу в каньона са, трима войници и един цивилен.

Том отиде до отворието и ги видя. Двама мъже с бойни пушки, облечени в пустинен камуфлаж, крачеха предпазливо. Появи се трети, а след него и четвърти. Изследваха дъното, по което те бяха изтрили следите си. Един от тях посочи към пещерата.

— Дотук — каза Форд.

— Глупости. — Том измъкна револвера от кожената торбичка, извади пълнителя, зареди го с два патрона и го върна на мястото му. Вдигна поглед и видя, че Форд клати глава.

— Изстреляй един куршум срещу тези момчета от десанта — и самоубийството ти е факт.

— Не се каня да се дам без бой.

— Нито пък аз. — Форд помълча, изсеченото му лице изглеждаше мрачно. Сякаш разсеяно, той извади зъба на динозавъра от джоба си и го вдигна. След това го прибра отново.

— Том, у теб ли е бележникът?

Том го извади.

— Дай ми го. Оръжието също.

— Какво си...

— Няма време за обяснения.

13.

Масаго наблюдаваше отдолу как Хит и другите две момчета изкачват стръмния пясъчник и спират малко под ръба на пещерата, разпръсквайки се така, че да покрият бегълците от три ъгъла. Това бе класическа маневра, малко пресилена, може би, като се имаше предвид, че целите им по всяка вероятност не бяха въоръжени.

Когато заеха места, прозвуча гласът на Хит, не силен, но изпълнен с железен авторитет.

— *Ей, вие, в пещерата. Въоръжени сте по-зле и сте по-малко на брой. Влизаме. Не мърдайте, дръжте ръцете си така, че да ги виждаме.*

Масаго гледаше, като се опитваше да се пребори с нехарактерното за него чувство за напрегнатост.

Хит се изправи, откривайки се към невидимите цели вътре. Другите двама останаха да го прикриват.

— *Точно така. С ръце над главите. Никой няма да пострада.* — Той направи жест към другите двама.

Всичко беше свършило. Трите цели стояха в открития централен район на пещерата с вдигнати ръце.

— Прикривай ме.

Хит се приближи към тях и ги опипа, за да се увери, че не са въоръжени. После заговори в слушалките си:

— Сър, вече можете да се качите.

Масаго се хвана за първата вдлъбнатина, повдигна се и след няколко минути стоеше в преддверието на пещерата и гледаше тези жалки копелета, които от толкова време търсеше: монаха, Бродбент и съпругата му.

— Невъоръжени ли са?

Хит кимна.

— Претърсете ги отново. Искам да видя всичко, което носят в себе си. Всичко. Сложете го на пясъка тук пред мен.

Хит кимна към един от подчинените си, който се зае да претърсва омърляната група. Извади фенерче, портфейли, ключове,

шофьорска книжка и подреди всичко грижливо върху пясъка. Раницата на монаха съдържаше празна манерка, кибритени клечки, няколко празни канчета и други лагерни принадлежности.

Последното, което се показва, беше скрито в расото на монаха.

— Какво е това, по дяволите? — попита един от десантниците и го вдигна.

Без да променя изражението си, Масаго произнесе:

— Донесете ми го.

Момчето му го подаде. Масаго погледна зъба, повъртя го в ръце и вдигна ръка.

— Ти. — Той посочи монаха. — Трябва да си Форд.

Монахът кимна едва забележимо.

— Мини крачка напред.

Монахът направи малка крачка и спря.

Масаго вдигна зъба.

— Значи ти си го намерил. Знаеш къде е.

— Точно така — отвърна той.

— Ще ми кажеш къде е.

— Аз съм единственият, който притежава информацията, която желаете. И няма да кажа нищо, докато първо не отговорите на моите въпроси.

Масаго разкопча Беретата си и насочи оръжието към Форд.

— Говори.

— Дати го начукам!

Масаго стреля и куршумът мина на косъм от ухото на Форд. Монахът дори не трепна.

Масаго свали оръжието. Разбра, че няма да успее да го сплаши, виждаше се.

— Убий ме — и никога няма да намериш динозавъра. Никога.

Масаго се усмихна слабо.

— Добре тогава, имаш право на един въпрос.

— Защо искаш динозавъра?

— Съдържа силно опасни заразни частици, които могат да бъдат превърнати в биооръжие. — Видя, че монахът обмисля твърдението. Не биваше да казва повече: нищо, което би могло да противоречи на патрулната заповед.

— Името на отдела ви?

— Това вече е втори въпрос.

— Върви по дяволите, тогава!

Масаго направи бърза крачка напред и заби юмрук в слънчевия му сплит; мъжът се свлече на пясъка като торба цимент, закашля се, изправи се на колене, ръцете му конвулсивно драскаха пясъка в усилие да се вдигне.

— Динозавърът, господин Форд: къде е?

— Вода... моля...

Масаго извади манерката си и я разклати предизвикателно:

— Когато чуя мястото, на което се намира динозавърът. — Той развъртя капачето и я наклони към треперещия мъж, който едва се крепеше на ръце и колене.

Монахът се стрелна като змия. Ръката му изскочи от пясъка и в нея видяха незнайно откъде появило се оръжие. Преди Масаго да успее да реагира, лявата ръка на Форд се уви около шията му и изви главата му назад. Масаго усети натиска на дулото до ухото си, и това го накара да се откаже от опита да извади Беретата си.

— Сега — каза Форд, използвайки Масаго като щит, докато се обръщаше към войниците, — този човек ще каже на всички ни какво наистина става — или е мъртъв.

ШЕСТА ЧАСТ

ОПАШКАТА НА ДЯВОЛА

Краят настъпи в един обикновен юнски следобед. Над горите лежеше горещина като одеяло, листата висяха отпуснато и в далечината на запад се събираха гръмоносни облаци.

Тя вървеше през гората, бе излязла на лов.

През дърветата не забеляза внезапната светкавица от юг. Светлината разцъфна беззвучно, жълт блясък се издигна в бледото синьо небе.

Гората остана тиха, нащрек.

Шест минути по-късно земята се разлюля бясно и тя се наведе, за да запази равновесие. След по-малко от трийсет секунди треперенето престана и тя продължи да ловува.

Не мина много и земята се разклати отново, този път се люлееше сякаш върху вълни. Тогава тя забеляза необичайния жълт блясък, който продължаваше да се издига на южния хоризонт, хвърляйки втора серия сенки между огромните араукарии. Гората засия и тя усети горещината отстрани, идваше от юг. Спря, застана нащрек, но не се разтревожи.

На дванадесетата минута чу връхлитащ звук, като че излиза силен вятър. Той се усили до тътен и внезапно дърветата се огънаха, гората отвърна с остро пукане и експлозия от дънери. Нещо, което не бе нито вятър, нито звук, нито напор, а по-скоро комбинация от трите, я блъсна, притисна я с безмерна сила, захвърли я на земята, където я зашибаха летящи растения, пръчки, клони и стволоче на дървета.

Тя лежеше там замаяна, пронизана от болка, преди инстинктите ѝ да се завърнат, да ѝ кажат да се изправи, да се изправи и да се бори. Търкулна се, стана и се наведе, срещайки лице в лице бурята, разярена, озъбена и ревяща срещу урагана от растителност, който се бе изсипал върху нея.

Бурята бавно отслабваше, оставила гората в отломки. В затишието се чу нов звук, който започна да се усилва, мистериозно бръмчене, почти пеене. Ярка черта проряза небето, после още една, и още една, и друга... избухваха сред останките от пейзажа, докато преминаха в дъжд от огън. Обърканите и ужасени викове и тръбните резове на животните се надигаха от всички страни като страшен хор.

Стада дребни животни тичаха пред нея, тя завъртя между тях едрата си глава, късаше и чупеше с трясък, обсипвайки земята с гърчещи се крайници, тела и опашки. Поглъщаше парчетата, без да бърза, раздражена от горящия дъжд, който скоро утихна и от небето се посипаха пясък и камъчета. Тя спря да яде и легна, съзнанието ѝ бе празно. Не беше видяла, че слънцето е изчезнало, и че небето променя цвета си от жълто-оранжево до кървавочервено, потъмнявайки с всяка минута, като изведнъж започна да разпръсква горещина отвсякъде и отникъде. Въздухът ставаше по-горещ. Горещината я подтикна към действие, когато усети на гърба си болката от раните от изгаряне. Изправи се, придвижи се към Кипарисовото блато, наведе се и се търкулна в него, покривайки се с хладна, черна тиня.

Постепенно се стъмни. Съзнанието ѝ си почина. Всичко се оправяше.

1.

Мелъди Крукшанк привърши систематизирането на данните върху екрана на компютъра, оформи изображенията, добави обясненията към тях и нанесе няколко последни редакции по кратката статия, която бе написала в изблик на бясна активност. Беше изтощена — шестдесет часа без сън, — но все още се държеше. Това се очертаваше да бъде една от най-важните статии в историята на вертебралната палеонтология и около нея щеше да се вдигне много шум. Щеше да има хора, които се съмняват, които отричат, щяха да се самоизтъкват и да се опитват да докажат, че не е права, можеше да я обвинят дори в измама — но резултатите бяха добри. Щяха да издържат. И изображенията бяха безукорни. Освен това тя все още имаше необработен срез от образаца, който възнамеряваше да предложи на палеонтолозите от някой университет, например на Смитсън или Харвард, за да проведат независими изследвания.

Врявата щеше да се вдигне веднага щом пуснеше статията си в онлайн списанието за вертебрална палеонтология. Беше достатъчно първо един да я прочете, след което щяха да се нахвърлят и останалите, и нейният свят вече никога нямаше да бъде същият.

Беше свършила — или почти. Пръстът ѝ стоеше върху клавиша *enter*, готов да изпрати статията по електронната поща.

В този момент на вратата се почука, тя подскочи и се обърна. Погледна часовника: пет.

— Кой е?

— От поддръжката.

Тя въздъхна и се надигна от масата, приближи се до вратата и свали веригата. Канеше се да отвори, когато внезапно спря.

— От поддръжката ли?

— Това казах.

— Франки?

— Че кой друг?

Тя отключи, забелязвайки с облекчение петдесеткилограмовия Франки, когото добре познаваше, торба кокали, от която смърдеше на

долнокачествени цигари и евтино уиски. Мъжът се намъкна и тя побърза да заключи вратата зад него. Франки се затътри из лабораторията, изпразвайки кошчетата за боклук, препълнени с празни кутийки от сода и разкъсани опаковки от „Марс“, след което се пресегна към бюрото ѝ, за да вземе кутийката от кока-кола, но я разплиска върху микроскопа.

— Съжалявам.

— Няма проблеми. — Тя го чакаше нетърпеливо да свърши. Той избърса набързо бюрото с ръкав, бутайки в процеса на работата си струващият петдесет хиляди долара микроскоп. В последно време Мелъди все по-често се питаше как става така, че някои човешки същества изобретяват закони във висшата математика, докато други не могат да изпразнят както трябва едно кошче за боклук. Опита се да прогони тези мисли — беше грубо, нямаше да позволи да стане като онези високомерни субекти, с които бе работила повече от пет години. Щеше да продължава да е мила с по-низшия персонал, с техниците, с чистачите и с докторантите.

— Благодаря, Франки.

— До утре — измърмори Франки, като блъсна найлоновия чувал във вратата, когато излизаше; след това се възцари отново тишина.

Мелъди с въздишка огледа микроскопа. Отстрани беше напръскан с малки капчици кока-кола и тя забеляза, че няколко са попаднали и върху влажното предметно стъкло.

Погледна през окуляра, за да се увери, че няма поражения. Беше останало съвсем малко от спесимена и всяко парченце бе от значение, особено шестте или седемте частици, които бе успяла да отдели от матрицата с такова усилие. Предметното стъкло си беше добре. Кока-колата не бе променила нищо — няколко захарни молекули едва ли щяха да повредят частица, оцеляла погребана в продължение на шестдесет и пет милиона години и в дванадесет процента баня от флуороводородна киселина.

Тя изведнъж спря. Ако очите ѝ не ѝ правеха никакви номера, едно от напречните парченца върху тръбичката на частицата внезапно се помръдна.

Мелъди почака, втренчена през окуляра в увеличената частица и усети, че тилът ѝ настръхва. Докато гледаше, помръдна и друго напречно парче, съвсем като малка машина, преминаваща от една

позиция в друга. През това време частицата се придвижи напред. Мелъди гледаше, очарована и уплашена, как останалите започват да се движат по същия начин. Всички частици се задействаха, „ръцете“ им работеха като малки перки.

Частиците още са живи.

Това трябва да беше станало под въздействието на захарта. Мелъди протегна ръка под бюрото си и извади последната кока-кола. Отвори я и с една микропипета изтегли малко количество, което изсипа в единия край на влажното предметно стъкло, създавайки захарен градиент.

Частиците станаха още по-активни, малките „ръчички“ се въртяха по начин, който ги придвижваше нагоре към градиента, към по-високата концентрация на захар.

Мелъди усети някаква боязън. Дори не й бе минало през ума, че може да са все още заразни. Но ако бяха живи, те със сигурност бяха заразни — най-малкото за динозавър.

В лабораторията „Влечуги“, надолу по коридора, един от кураторите размножаваше гущери чрез партеногенеза^[1] в рамките на дългосрочен експеримент. В лабораторията имаше инкубатор за клетъчни култури „инвитро“. Такава клетъчната култура би била отлично опитно поле, за да се отговори на въпроса дали частиците са в състояние да заразят един съвременен гущер.

Тя излезе. Коридорът беше пуст — след пет часа в неделя беше малко вероятно да срещне някого. Лабораторията с надпис „Влечуги“ беше заключена, но картата й мина безпроблемно през четящото устройство и беше въпрос на пет минути да се снабди със съд, пълен с развиващи се гущерски клетки. Занесе го в лабораторията си, отдели малко клетки със струя солена разтвор и ги сложи върху предметното стъкло.

После прилепи очи към окуляра.

Венерините частици спряха движението си към захарния градиент. Те се завъртяха в унисон, почти като глутница вълци, надушили следа, и се насочиха към клетката. Мелъди усети стягане в гърлото. След миг частиците стигнаха до група клетки и се скупчиха около тях, прилепвайки се към клетъчните им мембрани с дългите си придатъци; после с меко режещо движение проникнаха в клетките.

Мелъди гледаше прикована какво щеше да се случи после.

---

[1] Размножаване, без да се опложда яйцеклетката. — Б.пр. ↑

2.

Форд избута мъжа в анцуга назад, към ъгъла на скалата, където беше защитен откъм гърба и отстрани. Тримата войници насочиха оръжията си към Форд. Сержантът направи движение с ръка и останалите двама започнаха да се придвижват напред.

— Спри да се движиш и свали оръжието.

Водачът им кимна да спрат.

— Както вече казах, този човек ще трябва да разкаже на всички ни какво става, или ще го убия. Ясно? Със сигурност не искате да се върнете в базата с организатора си, закопчан в найлонова торба, нали?

— Само го направи, и ти ще си следващия, който ще влезе в найлонова торба — произнесе спокойно Хит.

— Правя го заради вас, сержант.

— Заради нас?

— Вие също трябва да знаете какво наистина се случва.

Тишина.

Форд притисна дулото към ухото на Масаго.

— Говори.

— Пусни го или ще стрелям — спокойно произнесе Хит. —
Едно...

— Почакай — намеси се Том. — Ние сме американски граждани. Не сме направили нищо лошо. Затова ли си станал военен — да убиваш цивилни американци?

Усети се леко колебание. После Хит каза:

— Две...

— *Послушай ме* — продължи Том, обръщайки се директно към сержанта. — Не знаеш какво вършиш. Не следвай сляпо заповедите. *Почакай поне да разбереш какво става.*

Сержантът отново се поколеба. Останалите двама войника го гледаха. Той беше главният.

Хит свали оръжието си.

Форд заговори спокойно, спомняйки си какво бе учил за преговорите преди години.

— Ти излъга тези хора, нали?

— Не. — Масаго вече се потеше.

— Излъга ги. Но сега ще ни кажеш истината, иначе ще те убия — без втори шанс, без предупреждения, без нищо. Един куршум в мозъка и да става каквото ще.

Форд наистина го мислеше и онзи го разбра.

— Добре. Първи въпрос. За кого работиш?

— Директор съм на отдел „LS480“.

— Какво е това?

— Създаден е през 1973-а година, след мисията на „Аполо“ 17 до Луната. Целта беше да се изследва лунен образец, известен като LS480.

— Лунен образец?

— Да.

— Продължавай.

Масаго преглътна. Потеше се.

— Беше парче, изхвърлено от кратер, познат като Ван Сърг. Камъкът съдържаше фрагменти от метеорита, който е издълбал кратера. В онези включения е имало частици. Микроби.

— Какви микроби?

— Неизвестни. Приличат на извънземна форма на живот. Биологично активни. Биха могли да се използват за военни цели.

— И каква е връзката с динозавъра?

— Същите частици са били открити в динозавърския фосил. Динозавърът е умрял от инфекция, причинена от LS частици.

Форд поклати глава.

— Казвате, че динозавърът е бил убит от извънземна форма на живот?

— Да.

— И отново — каква е връзката с лунната проба? Нещо ми се губи.

— Кратерът Ван Сърг е на възраст шестдесет и пет милиона години. Динозавърът е умрял преди шестдесет и пет милиона години, след като Чикскълб е ударил Земята.

— Чикскълб?

— Кратерът Ван Сърг е бил издълбан от фрагмент от същия този астероид. Изглежда самият астероид е бил надупчен от тези LS480

частици.

— Каква е целта на тази операция?

— Да разчистим района, да елиминираме всички, които знаят за динозавъра, и да го подложим на секретни изследвания.

— Когато казвате „да разчистим района“ имате предвид нас.

— Точно така.

— А когато казвате „да елиминираме всички, които знаят за динозавъра“, имате предвид да ни убиете, прав ли съм?

— Не приемам с леко сърце идеята за убийство на американски граждани. Но става въпрос за национална сигурност. Оцеляването на нацията ни е подложено на риск. Не е позорно да отдадеш живота си за родината — дори и това да не е доброволно. Има моменти, когато е неизбежно. Вие сте работил в ЦРУ. Разбирате. — Той направи пауза и изкриви към Форд пронизващите си немигащи очи. — Тези частици, за които ви говоря, са причинили масовото измиране на динозаврите. Попадали в лоши ръце, биха могли да предизвикат пореден масов мор — на човешката раса.

Форд го пусна.

Масаго отскочи настрана, след това разкопча Беретата си. Застана непосредствено зад Хит.

— Сержант Хит, елиминирайте тези трима души. Не ми трябва информацията им. Ще я получа по друг начин.

Последва дълга тишина.

— Няма да направите това — обади се Сали. — Сега знаете, че това е убийство.

— Очаквам да изпълнявате директните ми заповеди, сержант — спокойно произнесе Масаго.

Никой не каза нищо. Никой не помръдна.

— Сержант Хит, освобождавам ви. Редник Говицки, изпълнявайте заповедите ми. Елиминирайте тези трима души.

Отново напрегната тишина.

— Говицки, не чух потвърждение на заповедта ми!

— Разбрано, сър.

Говицки вдигна оръжието си. Секундите се точеха.

— Говицки? — извика Масаго.

— Не — произнесе Хит.

Масаго насочи Беретата си към главата на Хит.

— Говицки, изпълнявай заповедите ми.

Том ритна коляното на Масаго и оръжието излетя от ръцете му. Масаго се завъртя, зае отбранителна позиция, но с едно ловко движение сержантът заби юмрук в слънчевия му сплит. Масаго рухна тежко на земята, без да издаде и звук.

Хит ритна оръжието настрани.

— Закопчайте го.

Говицки и Хирш направиха няколко крачки напред и за миг стегнаха ръцете му в пластмасови белезници. Той дишаше тежко и кашляше, търкаляше се по пясъка, от устата му потече струйка кръв.

Дълго време никой не проговори.

— Добре — обърна се Хит към войниците. — Аз поемам ръководството на операцията. Струва ми се, че тези трима души тук се нуждаят от вода.

Говицки свали манерката си и тя обиколи бавно групата.

— Така — произнесе бавно Хит. — Сега, когато вече знаем какво става, трябва да завършим операцията. Според мен трябва да намерим местоположението на динозавърския фосил. А вие знаете къде е той. — Той погледна към Форд.

— Какво възнамерявате да правите с нас?

— Ще ви върнем обратно на ракетния полигон. Генерал Милър ще реши какво да ви прави — той е командващият офицер в района, не този — гласът му трепна, когато погледна към Масаго — цивилен.

Форд кимна към огромния валчест камък, който бе заел дъното на пещерата.

— Точно зад него е.

— Не се шегувате нали? — Той се обърна към Говицки. — Дръжте ги под око, докато се уверя.

Сержантът изчезна зад камъка и се върна само след няколко минути.

— Доколкото разбирам, първата част на операцията е завършена. Локализирахме фосила. Ще се обадя на останалите момчета. Срещаме се при чопъра, връщаме се в базата, докладваме на генерал Милър за тези тримата и чакаме следващи заповеди. — Той се обърна към Масаго. — Вие се дръжте спокойно сър и не вършете глупости.

3.

Чопърът клечеше върху напечената равнина като огромно черно насекомо, което се готви да литне. Те се приближиха тихо, Том куцукаше, двамата войници придържаха Сали. Хит дойде последен, с Масаго пред себе си.

Останалите четирима от десантния отряд, извикани от Хит, се бяха излегнали в сянката на една близка скала и пушеха. Хит направи жест към хеликоптера и те станаха, хвърляйки фасовете. Том ги последва вътре. Настаниха се на металните пейки покрай стените.

— Радио база — каза Хит на втория пилот. — Докладвай, че сме завършили първата част от операцията. Предай им, че предвид обстоятелствата се смятам овластен да сложа край на командването на цивилния Масаго и да го обезвредя.

— Тъй вярно, сър.

— Ще докладвам подробно директно на генерал Милър.

— Тъй вярно, сър.

Един войник затвори врата на товарния отсек, чопърът увеличи оборотите и излетя. Том се облегна на мрежата до Сали, чувстваше се по-изтощен от когато и да е през живота си. Погледна към Масаго. Мъжът не бе произнесъл и думица. Лицето му изглеждаше странно празно.

Хеликоптерът се издигна над стръмните стени, ограждащи долината, и се плъзна на югозапад над върховете на платата. Слънцето стоеше като огромна капка кръв върху хоризонта и когато хеликоптерът набра височина, Том видя Навахо Рим и зад него Платото на древните. В далечината лежеше синята извивка на Чама ривър.

Всичко стана за секунди. Докато започваха лек завой на югоизток, Том улови внезапно движение с периферното си зрение. Масаго! Мъжът бе скочил и се бе втурнал към пилотската кабина. Том бе най-близо и се хвърли отгоре му, но той рязко се извърна и му нанесе остър удар с окованите си в белезници китки. С две ръце измъкна нож от скрита в крачола си кания и хлътна наведен в отвора на пилотската кабина. Другите мъже наскачаха от седалките си, за да

го хванат, но в тоя миг хеликоптерът внезапно потъна и се наклони, запращайки ги един върху друг в мрежата. Откъм кабината долетя гъргорещ вик.

— Той ще разбие хеликоптера! — извика Хит, преди ново рязко накланяне да го запрати на другата страна и да блъсне главата му в метална конзола. Гигантът се свлече с окървавено слепоочие.

Машината се залюля опасно и двигателите потрепериха. Том, вкопчен в мрежата, с мъка успя да се изправи, като се бореше да не повърне, докато чопърът свистеше оглушително и се носеше спираловидно надолу. Зърна за миг през отвора на кабината как след кратка отчаяна борба с Масаго единият пилот рухна мъртъв на пода, облян в кръв.

Нов стръмен наклон на хеликоптера и Том използва движението, за да се насочи към кабината. Блъсна се болезнено в стената, отгласна се от една седалка и заби юмрук в ухото на Масаго. Когато той залитна назад, вторият пилот сграбчи закопчаните в белезници китки на Масаго и ги блъсна в конзолата, избивайки по този начин ножа от ръцете му. Чопърът хвърли двамата долу и Масаго докопа пилота, като се мъчеше да го удуши, докато се търкаляха по обляния в кръв под. Том блъсна главата на Масаго в пода, мъчейки се да го откопчи от зашеметения пилот.

— Направи нещо! Ще се разбием! — изкрещя Том към пилота, който едва идваше на себе си. Мъжът се олюля и се върна на мястото си пред таблото, докато машината се накланяше бясно. Последва внезапен тътен откъм двигателите, скоростта намалая, изправиха се. Масаго продължаваше да се мятта диво, бореше се с почти нечовешка сила, но свестилият се Хит вече се бе добрал до кабината и с два яростни удара го укроти. Отгоре двигателите пищяха, чуваше се, че вторият пилот вика за помощ, докато се бореше с уредите.

Внезапно покрай стъклото на прозореца премина бързо лицето на една скала; последва страшно разтърсване, вътрешностите на машината задумкаха силно, сякаш парчета от мотора разкъсваха като шрапнели фюзелажа. Вторият пилот беше буквално закован на една страна от летящите отломки, кръвта му се плискаше срещу разтрошения плексиглас на предното стъкло. Пронизителният скърцащ звук от разкъсване на метал в скала бе последван от ужасния

безтегловен момент на свободно падане, след което се чу мощен грохот.

Тишина.

Том усети, че сякаш изплува от тъмното и му трябваша няколко секунди, за да си спомни къде се намира. В разбит хеликоптер. Опита се да се движи и да разбере какво го е блокирало в ъгъла, но върху него се посипаха отломки. До слуха му достигна вик, сякаш идваше някъде отдалече, чу шума от капките от хидравличната течност (или от кръв), в носа го удари смрадта на авиационно гориво и изгоряла електроника. Всяко движение бе спряло. Опита се да се освободи. От едната страна на хеликоптера имаше огромна цепнатина и през нея можа да види остатъка върху стръмния склон на една разбита скала. Хеликоптерът стенеше и се въртеше, металните нитове се пукаха. Въздухът започна да се пълни с пушек.

Том се изкачи върху останките и намери Сали цялата омотана в мрежата и брезентовите мушамы. Той издърпа настрани мрежата.

— Сали!

Тя се размърда и отвори очи.

— Ще те измъкна оттук. — Той я хвана под мишниците и я изтегли; беше само объркана.

— Том! — долетя гласът на Уайман Форд.

Обърна се. Форд се катереше по купчина отломки, по лицето му се стичаха кървави ручейчета.

— Огън — задъхано каза той. — Горим. — В същия момент се чу свистящ звук и опасната секция избухна в пламъци, плисвайки жега в лицата им.

Том прегърна Сали и я понесе към дупката във фюзелажа, единственият път за навън. Улови мрежата и я вдигна, провря ръка над гредата и изтласка Сали към дупката. Тя се хвана за грапавия край и Том ѝ помогна да излезе навън, отгоре на фюзелажа, което бе на осем стъпки от земята. Тя видя огъня, който избухна от опашката, запълзя по горивните шлангове и електрическите кабели, поглъщайки хеликоптера.

— Можеш ли да скочиш?

Сали кимна.

— Скачай!

— Какво още правите, че не скачате? — провикна се тя вече отдолу. — Хайде!

— Форд е вътре.

— Ще избухне...

Но Том бе насочил отново вниманието си към хеликоптера, където Форд, ранен, се опитваше да се изкачи по мрежата към отвора. Едната му ръка висеше безжизнена.

Том легна по корем и се добра до дупката, хвана здравата му ръка и го издърпа нагоре. Черен пушек се вдигна като голяма вълна в момента, в който освободи Форд и му помота да се озове върху фюзелажа, откъдето го плъзна към земята.

— Том! Бягай оттам! — извика Сали отдолу, докато помагаше на монаха да се отдалечи от разбитата машина.

— Хит още е вътре!

Пушекът вече се изливаше от отвора. Том скочи сред него и се наведе, откривайки долу слой чист въздух. Той запълзя към мястото, където последно бе видял сержанта. Мъжът лежеше в безсъзнание на една страна в пилотската кабина всред дъжд от отломки. Огнените вълни бяха опърлили кожата му. Том го подхвана, но Хит бе твърде едър и нямаше да успее.

Чу се глух звук, сякаш нещо избухна вътре във фюзелажа. Нагоре се издигнаха вълни топлина и дим.

— Хит! — Той го плесна по лицето и сержантът бавно вдигна клепачи. Плесна го отново, по-силно и очите отново се върнаха на фокус.

— Мърдай! Да излизаме!

Том му помогна да се изправи. Сержантът се залюля на крака, главата му се тресеше, от косата му капеше кръв.

— По дяволите...

— Излизай! Горим!

— Исусе...

Хит изглежда най-сетне осъзна какво става. Пушекът вече беше толкова гъст, че през него едва се виждаше. Движеха се един след друг. Измина цяла вечност, преди да се доберат до мястото, където фюзелажът на чопъра бе изкривен нагоре. Том се обърна, хвана ръката на Хит и я сложи върху мрежата.

— Слизай!

Въздухът не достигаше и задушливият пушек се вливаше като счупено стъкло в дробовете им.

— Слизай, по дяволите!

Мъжът започна да се спуска, по ръцете му се стичаше кръв. Том го следваше успоредно, опитваше се да го окуражава, но главата му се замаиваше все по-силно. Щеше да изгуби съзнание, бе твърде късно. Всичко свърши. Усети, че хватката му се разхлабва...

И тогава нечий ръце се протегнаха, вдигнаха го и го хвърлиха далеч от огнения ад. Той падна тежко върху пясъка и миг по-късно Хит се сгромоляса до него с охкане. Сали скочи до тях — тя се бе изкачила на хеликоптера, за да ги измъкне навън.

Те се спъваха, залитаха, пълзяха, опитвайки се да се отдалечат колкото се може повече от горящата машина. Том накрая се сгърчи, задъхваше се и кашляше, не бе в състояние да се движи напред. Коленичил върху пясъка, той дочу глух тътен и почувства внезапната топлина, когато последният от резервоарите на хеликоптера избухна, изхвърляйки горящи парчета.

Изведнъж се появи странно видение: от огъня излезе мъж, обвит в пламъци, във вдигнатите му ръце имаше оръжие. Той спря несигурно, прицели се и стреля — след което бавно се олюля и рухна като статуя в горящия ад.

Том изгуби съзнание.

4.

Нощта бе паднала над Природонаучния музей в Манхатън. Нежен вятър шумолеше в листата на стария чинар в парка на музея и каменният фонтан с причудливи фигури се взираше със слепите си очи срещу отдавна притъмнялото небе. Дълбоко в сутерена на сградата, в лабораторията по минералогия, светеше лампа — Мелъди Крукшанк седеше приведена над микроскопа и наблюдаваше деленето на група клетки.

Това траеше от три часа и половина. Венерините частици предизвикваха удивително ускоряване на растежа — истинска вакханалия на деление. Отначало Мелъди си мислеше, че частиците могат да задвижат някакво раково новообразование, недиференциран грозд от злокачествени клетки. Но това бе много преди да осъзнае, че тези клетки не се делят като раковите или дори като нормални клетки в една култура.

Не — тези клетки се *видоизменяха*.

Групата клетки бе започнала да придобива характеристиките на бластоцист, топчето от клетки, което се формира от оплодена яйцеклетка. Когато клетките бяха продължили да се делят, Мелъди бе видяла в средата на бластоциста да се очертава тъмна ивица. Изглеждаше точно като т.нар. примитивна ивица, която развиват всички хордови ембриони — което би било евентуална форма на спиналната хорда и гръбна кост на развиващото се живо същество.

Живо същество.

Напълно изтощена, Мелъди изправи глава. Не й идваше наум в какво точно щеше да се развие това нещо — в гуцер или в нещо друго, онтологичният процес се намираще в твърде ранна фаза, за да може да се каже.

Тя потрепери. Какво, по дяволите, правеше? Беше пълно безумие да чака. Това, което вършеше, бе не само глупаво, беше изключително опасно. Тези частици трябваше да се изследват при изключителни мерки за сигурност, а не в лаборатория като нейната.

Погледна към часовника, едва успявайки да се фокусира върху цифрите. Примига и разтърка очи. Беше толкова изморена, че почти халюцинираше.

Представа нямаше какви са тези частици, какво правят, как действат. Бяха извънземна форма на живот, попаднала на Земята заедно с астероида Чикскълб. Това ѝ идваше в повече.

Тя оттласна стола назад и се изправи, малко несигурна, хвана се за масата за опора, ръцете ѝ трепереха. Започна да ѝ се прояснява какво трябваше да направи. Огледа се и очите ѝ се спряха върху бутилка с осемдесет процентов разтвор на флуороводородна киселина. Отключи шкафа, взе бутилката, сложи я под камината, счупи печата и изля няколко унции от нея в плитък стъклен съд. Изключително внимателно свали предметното стъкло от микроскопа, занесе го до камината и го пусна в солната киселина. Получи се слабо разпенване и съскане, когато киселината мигновено разруши и разтвори отвратително разрасналата се топчица от клетки, докато не остана нищо.

Тя въздъхна с облекчение. Това беше първата стъпка, да разруши организма, който се развиваше върху предметното стъкло. А сега трябваше да разруши останалите венерини частици.

Добави силна основа към киселината, за да я неутрализира и предизвика отлагането на утайка от сол на дъното. Запали спиртна лампа под камината, сложи стъкления съд върху нея и започна да загрява разтвора. След няколко минути цялата течност се бе изпарила, оставяйки само коричка сол. Увеличи силата на пламъка до максимална степен. Изминаха пет минути, после десет, солта започна да се нажежава, когато температурата наближи точката на топене на стъклото. Никоя въглеродна форма, дори фулърена не можеше да издържи на такава температура. В продължение на пет минути държа огнеупорния съд над спиртната лампа, докато той заблестя във виненочервено; едва тогава го свали и го остави да се охлажда.

Оставаше ѝ да направи още едно нещо: най-важното. И то бе да завърши статията, да добави онова, което току-що бе открила. Написа два финални параграфа, обрисувайки с най-сухия научен език, който можеше да си представи, онова, което преди малко бе наблюдавала. Запази го, прочете го още веднъж и се почувства удовлетворена.

Мельди въздъхна и тихо се прокле за собствената си липса на внимание. Каквото и да представляваха частиците, тя вече бе сигурна, че могат да бъдат много опасни. Не можеше да се каже какво са в състояние да причинят на жив организъм, на човешко същество. Усети, че я побиват тръпки при мисълта дали не се е заразила. Но то беше невъзможно — частиците бяха прекалено големи, за да са въздушнопреносими, пък и тя толкова старателно ги бе отделила от камъка, останалите бяха надеждно съхранени в хладното му безразличие, на шестдесет и пет милиона години, но все още функциониращи.

Функциониращи.

Това бе наистина проблемът. Каква е функцията им? Но още докато си задаваше този въпрос, тя знаеше, че отговорът може да отнеме месеци, ако не и години.

Прикачи статията към един имейл и се приготви да я изпрати; пръстът ѝ се спря над клавиша *enter*.

Натисна го.

После се облегна назад в стола си с шумна въздишка, усетила се изведнъж изцедена. С натискането на този клавиш животът ѝ се бе променил. Завинаги.

5.

Том отвори очи. Слънцето хвърляше раирана светлина върху леглото му, някъде отзад се чуваше тихото бибиждане на монитор, а един часовник на стената отброяваше времето. През мъглата на болката той видя, че Сали седи в стола насреща.

— Ти си буден! — Тя скочи и взе ръката му в своята.

Том дори не се опита да вдигне глава.

— Какво...?

Изведнъж си спомни всичко; преследването из каньоните, разбиването на хеликоптера, пожара.

— Сали, как си?

— Много по-добре от теб.

Том се огледа, изненадан от вида на превръзките по тялото си.

— Какво се е случило с мен?

— Нищо, освен лошо изгаряне, счупена китка, пукнати ребра, сътресение, натъртване на бъбреци и леко пострадали бели дробове. Това е всичко.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Два дни.

— А Форд? Как е той?

— Би трябвало да дойде всеки момент да те види. Той е със счупена ръка и няколко прорезни рани, това е всичко. Ти беше ранен най-лошо.

Том изсумтя, главата му продължаваше да пулсира. Когато пред очите му се изясни, той забеляза, че в ъгъла седи някой. Беше лейтенант детектив Уилър.

— Какво става тук?

Уилър се изправи, вдигна ръка за поздрав и отново се отпусна в стола.

— Радвам се да ви видя буден, Бродбент. Не се тревожете, нищо не ви заплашва.

Том не отвърна нищо.

— Само наминах да видя как върви оздравяването ви.

— Много мило от ваша страна.

— Предположих, че бихте искали да получите отговори на някои въпроси. Като например какво сме научили за убиеца на Марстън Уедърс, същия онзи човек, който отвлече съпругата ви.

— Да, бих искал.

— А в замяна на това, когато сте готов, ще очаквам да ми разкажете всичко. — Той вдигна въпросително вежди.

— Ясно.

— Добре. Мъжът се казва Мадокс, Джимсън Алвин Мадокс, осъден за убийство; изглежда е работел за Айън Корвъс, куратор в Американския природонаучен музей в Ню Йорк. Издействал по-ранно освобождаване на Мадокс от затвора. Самият Корвъс е умрял в същата нощ, когато Сали е била отвлечена, както изглежда от сърдечен удар. Като се има предвид съпадението на времето, ФБР проверява.

Том кимна. По дяволите, главата му се цепеше от болка.

— А как така Корвъс е научил за динозавъра?

— До него стигнали слухове, че Уедърс е попаднал на нещо голямо и той изпратил Мадокс след него. Мадокс убил нашия човек, и както изглежда, отмъкнал образец, който Корвъс изследвал в музея. В интернет изскочи нещо по този въпрос и се вдигна нечувана дандания. Сега всички вестници пишат само за това. — Уилър поклати тава. — Динозавърски фосил... Исусе, мислех си за какво ли не, от кокаин до заровено злато, но не можех и да допусна, че е тиранозавър рекс.

— Какво стана с фосила?

В този момент се намеси Сали.

— Правителството затвори високите плата и го изнесе оттам. Говори се, че ще строят някаква специална лаборатория, за да го изследват, може би точно тук, в Ню Мексико.

— А Мадокс? Наистина ли е мъртъв?

Уилър кимна:

— Намерихме тялото му, където сте го оставили, или най-малкото, където койотите са го оставили, след като са приключили с него.

— А нещо за Предътъра, цялата тази работа...

Уилър се облегна в стола си.

— Продължаваме да я разплитаме. Прилича на работа на някоя от онези фантомни правителствени агенции.

— Форд ще ти каже, когато дойде — каза Сали.

Сякаш по даден знак влезе сестрата и Том видя изрязаното лице на Форд зад нея, челюстта му беше превързана от едната страна, ръката му беше в гипс. Беше облечен в карирана риза и джинси.

— Том! Радвам се, че си дошъл в съзнание. — Той се приближи и се облегна на рамката на леглото. — Как си?

— Бивал съм и по-добре.

Той внимателно намести едрото си тяло в един пластмасов стол.

— Свързах се с някои мои стари приятели в компанията. Изглежда глави са се търкаляли заради това, което се случи, пренебрежителното незачитане на човешкия живот, да не споменаваме злополучната операция. Секретната агенция, която е провеждала операцията, е разпусната. Правителството разследва случая, но знаеш как е...

— Да.

— Има и нещо друго, нещо невероятно. Учен от Природонаучния музей в Ню Йорк се е сдобил с парче от динозавъра, изследвал го е и е пуснал статия по въпроса. Предизвикала е истински бум. Тиранозавър рекс е умрял от зараза — пренесена върху астероида, който е причинил масовото измиране. Не се шегувам — динозавърът е умрял от извънземна зараза. Поне така се твърди. — Форд му разказа как „Аполо“ 17 е донесла на земята няколко частици с лунна проба. — Когато видели, че камъкът е пропит от извънземни микроби, отклонили го към Министерството на външните работи, което на свой ред създадо специален отдел, за да бъде изследван. Отделът бил наречен на лунна проба 480, за кратко „LS480“. Изследвали тези частици през последните трийсет години, през цялото време оставайки нащрек, в случай че се появят още такива.

— Но това все още не обяснява как са разбрали за динозавъра.

— Националната агенция за сигурност има невероятни възможности за подслушване. Никога няма да разберем подробностите — изглежда са засекли телефонен разговор. И са се включили веднага. Както се досещаш, чакали са трийсет години и са били готови.

Том кимна.

— Как е Хит?

— Все още на легло, на горния етаж. Оправя се. Пилотът и вторият пилот са мъртви. Заедно с Масаго и няколко войника.

Истинска трагедия.

— А бележникът?

Уилър се изправи, извади го от джоба си и го сложи на леглото.

— Това е за теб. Сали ми каза, че винаги спазваш обещанията си.

6.

Мелъди никога не бе влизала в офиса на Къшман Пийл, президентът на музея, и се чувстваше потисната от атмосферата на привилегированост и изключителност. Човекът зад античното писалище от палисандрово дърво подсилваше ефекта, облечен в сив костюм на „Брукс Брадърс“, с блестяща грива побеляла коса, отметната назад. Пресилената му учтивост и самоосъдителна фразеология зле прикриваха непоколебимата самонадеяност и чувство на превъзходство.

Пийл я заведе до дървен стол, разположен от едната страна на мраморната камина, а той самият се разположи насреща. От вътрешния джоб на самото си извади копие от нейната статия и го сложи на масата, разгъвайки го внимателно с набраздената си от вени ръка.

— Добре, добре, Мелъди. Чудесна работа.

— Благодаря, д-р Пийл.

— Моля ви, наричайте ме Къшман.

— Разбира се, Къшман.

Мелъди се облегна назад в стола. Никога нямаше да се чувства комфортно в този стол, но поне можеше да се преструва. Имаше комплекс от мошеници, които искат да я използват, но щеше да се справи постепенно и с това.

— Сега да видим... — Пийл хвърли поглед към бележките, които бе надраскал на първата страница на статията. — Дошла сте при нас в музея преди пет години, прав ли съм?

— Точно така.

— С докторат от Колумбийския университет... И сте вършила превъзходна работа в лабораторията по минералогия в качеството си на... технически специалист първа степен? — Той изглеждаше почти смаян от ниската ѝ позиция.

Мелъди не каза нищо.

— Е, изглежда е настъпило време за повишение. — Пийл се облегна назад и прехвърли крак върху крак. — Тази статия дава големи

обещания, Мелъди. Разбира се, твърденията са спорни, както би могло да се очаква, но научната комисия я прегледа внимателно и изглежда резултатите ще издържат критиките.

— Ще издържат.

— Това е правилното отношение, Мелъди. — Пийл прочисти гърлото си. — Комисията наистина разбира, че хипотезата... ъ-ъ-ъ... че венерините частици може да са извънземни микроби, е може би малко прибързана.

— Това не ме изненадва... Къшман. — Мелъди направи пауза, изпитвайки известно затруднение да произнесе първото му име. *По-добре да свиквам*, помисли си тя. Почтителният, изпълнен с желание да се хареса техник първа степен, беше история. — Всяко научно откритие е поемане на риск. Аз съм убедена, че твърдението ми ще издържи.

— Радвам се да го чуя. Разбира се, аз съм само президент на музей — той се усмихна скромно, — така че ми е трудно да съдя за работата ви. Казаха ми, че е наистина добра.

Мелъди се усмихна любезно.

Отпусна се назад и сложи ръце върху коленете си, загледана надолу.

— Разговарях с членовете на научната комисия и се оказа, че можем да ви предложим място на помощник-куратор в отдела по Гръбначна палеонтология. Естествено, следва и пропорционално увеличение на заплатата.

Мелъди изчака неудобният момент да отmine, преди да отговори.

— Щедро предложение — каза тя. — Оценявам го.

— Грижим се за хората си — произнесе президентът надут.

— Искате ли да можем да го приема.

Пийл разпери ръце. Мелъди изчака.

— Отказвате ли ни, Мелъди? — Той изглежда не вярваше, сякаш идеята да не иска да остане в музея беше абсурдна, немислима.

Мелъди запази тона си равен.

— Къшман, прекарах пет години в сутерена, работата ми за този музей беше на изключително високо ниво. И ни веднъж не получих и йота признание и внимание. Ни веднъж не получих като благодарност дори формално потупване по рамото. Заплатата ми беше по-ниска от

заплатата на хората от обслужващия персонал, които изхвърлят кошчетата за боклук.

— Разбира се, че ви забелязвахме... — Пийл беше смутен. — И нещата ще се променят. В добавка нека спомена, че предложението ни към вас не е „издълбано върху камък“, както се казва. Може би трябва да обсъдим нещата отново в научната комисия и да видим не може ли да се направи още нещо за вас. Вероятно ще има възможност за младши куратор на постоянна позиция...

— Вече отказах оферта за пожизнена професура в Харвард.

Веждите на Пийл излетяха нагоре в удивление, но той бързо се съвзе.

— Гледам, че не си поплюват — рече той с пресилена усмивка. — И каква точно оферта, ако мога да попитам?

— Декан на факултета — тя се опита да сдържи усмивката си. Е, не ѝ беше неприятно.

— Декан? Ами, това е... наистина забележително. — Той прочисти гърлото си, облегна се назад и поправи вратовръзката си. — И вие отказахте?

— Отказах. Отивам заедно с динозавъра в Смитсъновия институт.

— Смитсъновият институт? — Само при споменаването на името на техния най-голям конкурент лицето му почервения.

— Точно така. В Националния природонаучен музей. Правителството планирала построи експериментална лаборатория от четвърто равнище на сигурност на ракетния полигон в Уайт Сендс, Ню Мексико, за да изследва динозавъра и венерините частици. Предложиха ми място на заместник-директор на изследователския отдел, което върви в тандем с пожизнено назначение на куратор в националния музей. За мен е много важно да продължа работата си върху образаца. Мистерията на венерините частици скоро ще бъде разкрита; искам да съм една от тези, които ще го направят.

— И това е последното ви решение?

— Да.

Пийл се изправи, протегна ръка и се усмихна слабо.

— В такъв случай, д-р Крукшанк, позволете ми пръв да ви поздравя.

Добрите обноси бяха култивирали едно хубаво качество у Пийл, помисли си Мелъди: беше се научил да губи добре.

7.

Къщата, малко бунгало, се намираше на приятна странична уличка в град Марфа, Тексас. Голям чинар хвърляше петниста сянка върху поляната, заобиколена с бяла ограда от колчета. В алеята бе паркиран един автомобил Форд Фиеста, модел 1989-а година, а от външната страна на преобразувания гараж висеше табелка, върху която на ръка бе изписано: „Ателие“.

Том и Сали спряха на улицата и позвъниха.

— Вътре съм — долетя глас от гаража.

Заобиколиха и стигнаха до вратата, която разкриваше приятно на вид художническо ателие. Появи се жена, облечена в мъжка риза, твърде голяма за ръста ѝ, опръскана с боя, червената ѝ коса бе привързана с кърпа. Жената беше дребна, енергична и привлекателна, с малко чипо носле, момчешко лице и леко раздразнена.

— Какво мога да направя за вас?

— Казвам се Том Бродбент. А това е съпругата ми, Сали.

Тя се усмихна.

— Точно така. Роби Уедърс. Благодаря ви, че дойдохте.

Последваха я в изненадващо приятно ателие с огромни прозорци. Стените бяха бели, покрити с картини. Странни скали, потъмнели парчета дърво, стари кости и ръждясало желязо оформяха нещо като скулптура върху една маса до отсрещната стена.

— Заповядайте, седнете. Чай? Кафе?

— Не, благодаря.

Двамата със Сали се разположиха на японския матрак, сгънат като кушетка, докато Роби Уедърс измие ръцете си и свали забрадката, разпускатки къдравата си коса. Тя взе дървен стол и седна срещу тях. Настъпи неловка тишина.

— Значи — подзе тя след малко, — вие сте човекът, намерил баща ми.

— Точно така.

— Искам да ми разкажете всичко, как сте го намерили, какво ви е казал, всичко!

Том започна историята с това как е чул изстрелите и е отишъл да провери какво става, откривайки баща ѝ умирац на дъното на един каньон.

Тя кимна, лицето ѝ помрачил.

— Как... беше паднал?

— По лице. Беше улучен няколко пъти в гърба. Аз го обърнах, направих му изкуствено дишане и той отвори очи.

— Може би щеше още да е жив, ако бяхте пристигнали навреме?

— Раните бяха фатални. Той нямаше шанс.

— Разбирам. — Ставите на пръстите ѝ бяха побелели, когато се хвана за стола.

— В ръката си стискаше бележник. Каза ми да го взема и да ви го предам.

— Какви бяха точно думите му?

— Каза: *Това е за Роби... Дъщеря ми... Обещайте ми да ѝ го дадете... Тя ще знае как да открие... съкровището.*

— *Съкровище* — повтори Роби със слаба усмивка. — Така говореше винаги за фосилите си. Никога не използваше думата „фосил“, защото беше параноик, че някой може да предяви претенции. Вместо това се правеше на полуоткачен иманяр. Често мъкнеше със себе си фалшива иманярска карта, за да заблуждава хората, че е шарлатанин.

— Това обяснява нещо, над което се чудех. Както и да е, получих бележника от него. Той... умираше. Направих, каквото можах, но той нямаше шанс. Единствената му тревога беше за вас.

Роби изтри сълзите от очите си.

— Каза: *Това е за нея... Роби. Дайте ѝ го... На никого друго... На никого, особено пък на полицията... Трябва... да ми обещаете.* След това каза: *Кажете ѝ, че я обичам.*

— Наистина ли го каза?

— Да. — Не добави, че баща ѝ така и не бе успял да изрече последната дума — смъртта го изпревари.

— А после?

— Това бяха последните му думи. Сърцето му спря.

Тя кимна и наведе глава.

Том извади бележника от джоба си и ѝ го подаде. Тя вдигна глава, изтри отново очите си и го пое.

— Благодаря ви.

Отгърна го отзад, прелисти празните страници, спря на двата удивителни знака и се усмихна през сълзи.

— Знам го: от момента, в който намери този динозавър, до часа, в който е бил убит, той беше най-щастливият човек на земята.

Бавно затвори бележника и погледна през прозореца към обляния от слънце южно тексаски пейзаж. След това заговори тихо.

— Мама ни напусна, когато бях четиригодишна. Може ли човек да я обвини, беше се омъжила за човек, който ни мъкна през целия Запад, от Монтана до Тексас и всички щати между тях? Вечно търсеше Голямата находка, с главна буква. Когато пораснах, искаше да ме вземе със себе си, да бъдем екип, но... Не исках да участвам в това. Не исках да живея по лагери из пустинята и да търся фосили. Исках само да стоя на едно място, да имам приятел, който да издържи при мен повече от шест месеца. Обвинявах динозаврите, *мразех* динозаври!

Тя извади носна кърпичка и отново попи очите си.

— Едва изчаках да отида в колеж. Междувременно трябваше да работя — татко вечно нямаше пари. Разделихме се. След време той се обади — беше преди година, и ми каза, че ще го намери заради мен. Бях чувала това и преди. Побеснях. Казах му неща, които не биваше да казвам, а сега вече не мога да върна думите си обратно.

Стаята се изпълни със светлина.

— Искане ми се да беше тук, по дяволите — добави тя тихо и отново млъкна.

— Написал ти е нещо — каза Том и извади пачката пликосе. — Намерихме ги заровени в малка метална кутия в пясъка, близо до динозавъра.

Тя ги пое с треперещи ръце.

— Благодаря ви.

В този момент се обади Сали:

— Университетът Смитсън откри лаборатория в Ню Мексико за изследване на динозавъра. Предстои да му дадат име. Ще можете ли да дойдете? Ние с Том възнамеряваме да отидем.

— Ами... не знам.

— Мисля, че би трябвало... Ще кръстят динозавъра на вас.

Роби я погледна сепнато.

— Какво?

— Точно така — каза Сали. — Университетът Смитсън искаше да го нарече на баща ви, но Том настоя пред тях, че баща ви е държал да се казва „Роби“. А освен това тиранозавър е женски — казват, че женските тиранозаври били по-големи и по-жестоки от мъжките.

Роби се усмихна.

— Щеше да я нарече на мен независимо дали ми харесва или не.

— Е? — попита Том. — *Харесва ли ви?*

Настъпи тишина и след известно време Роби се усмихна.

— Да. Мисля, че да.

ЕПИЛОГ

ДЖОРДАНА ДЕЛ МУЕРТО

За четири часа се стъмни напълно. Тя се въргалаше в тинестата локва с полуотворени очи. Единствената светлина идваше от парцалите огън, които горяха тук-там из кипарисите. Блатото беше пълно с динозаври и малки бозайници, които се къпеха, пръхтяха, плуваха, полудели от страх, много от тях умиращи.

Тя се раздвижи.

Въздухът беше по-горещ. Тъмнината се увеличи.

Тя се премести към по-дълбокото, където водата беше по-студена. Около нея плуваше мъртво и умиращо месо, но тя не му обърна внимание.

Завая черен, изпълнен със сажди дъжд и обля гърба ѝ с прилична на катран тиня. Въздухът стана по-плътен от маранята. Тя забеляза между дърветата червена светлина. Огромен пожар вилнееше в пустинята. Гледаше го как се придвижва, как избухва между короните на големите дървета, изпращайки към земята дъжд от искри и пламтящи клони.

Пожарът отмина, пропускайки блатистата територия, където тя се бе подслонила и напеченият въздух се охлади леко. Остана във водата, заобиколена от подута, загниваща смърт. Дните се точеха. Тя отслабна и започна да чезне.

Смъртта бе за нея ново чувство, не приличаше на нищо, изпитвано преди. Можеше да я усети как работи в нея. Да почувства как коварно и тихо атакува органите ѝ. Тънките меки плочки, които покриваха тялото ѝ, се олющиха. Едва се движеше. Задъхваше се и едва задоволяваше глада си за кислород. Очите ѝ бяха обгорени от горещината, мътни и подутти.

Умирането продължи дни. Инстинктите ѝ се бореха с него, съпротивляваха му се. Ден след ден болката се усилваше. Тя се хапеше и риташе, късаше парчета от собствената си плът, опитвайки се да стигне до врага, стаен вътре в нея. С увеличаването на болката

растеше и яростта ѝ. Тъпчеше сляпо земята с последни сили. Вън от задържащата сила на водата, тя се олюля и падна в плитчината. Ревеше, шибаше, риташе и хапеше тинята. Дробовете ѝ започнаха да се пълнят с течност, когато сърцето се напрегна да изпомпи кръв към тялото ѝ.

Спусна се горещ черен дъжд.

Биологичната програма, която я бе пренесла през четиридесетте години живот, засече. Умиращите неврони изгаряха в последен див пожар на напразна активност. Нямахше повече въпроси, нямаше програмиране, нито решения за кризите. Безплодните ѝ резове се задушаваха в потръпващата влажна, стенеща плът. Лявото полукълбо на мозъка ѝ избухна в буря от електрически импулси, десният и крак се замята конвулсивно, преди да се скове в гърч, разтвори нокти, сухожилията ѝ изпукаха. Челюстта ѝ се отвори и тя остана зинала срещу небето.

По опашката ѝ премина тръпка и тя затупа о земята, докато накрая остана да трепери само крайчето ѝ. После всяка нервна дейност се прекрати.

Програмата бе стигнала предела си. Черният дъжд продължи да вали и тя постепенно се покри с лепкави тъмни петна. Нивото на водата се вдигна, активизирано от силна буря в планините и след ден тя бе погребана в гъста стерилна кал.

Шестдесет и пет милиона годишният ѝ сън в гробницата бе започнал.

* * *

Ванът подскочи по черния път, носейки се като стрела през грамадната пустиня Хорнада дел Муерто на Ню Мексико. Пейзажът бе гладък и пуст като океана, единственото, което се забелязваше бе далечна верига черни хълмове. Бяха навътре в ракетния полигон „Уайт Сендс“, четири хиляди и осемстотин квадратни километра изпитателна база за най-съвременното национално въоръжение. Когато приближиха, тъмните хълмове придобиха форма. Централният, вулканичен конус от пепел, бе покрит с редица радио кули и микровълнови радиоприематели.

— Почти пристигнахме — каза Мелъди Крукшанк, седнала отпред, близо до военния шофьор.

Отминаха група изгорели и обковани с дъски постройки, оградени с двойна ограда; отвъд тях се виждаше блестящ нов строеж, с фасада от титаниеви панели, заграден на свой ред от високо охраняема ограда.

— Мястото се е използвало като своего рода лаборатория за генно инженерство — каза Крукшанк, — но я затворили след пожар. Институтът Смитсън уреди наемането на част от сградата. И тъй като е имало висока степен на биологична охрана, много от нещата, от които се нуждаехме, си бяха на място — поне в смисъл на изолация и сигурност. Това ще е чудесното място за изследване на динозавъра.

— Изглежда много самотно за живеене — обади се Роби Уедърс.

— Съвсем не! — поклати глава Крукшанк. — Това е очарователно място, където можеш да видиш какви ли не интересни неща — древни индиански руини, замръзнала лава, пещери, пълни с прилепи. Има конюшни, плувен басейн. Научих се дори да яздя. Със сигурност превъзхожда лабораторията в сутерена в Ню Йорк.

Паркираха на покрития с чакъл паркинг срещу сградата, който бе вече пълен с коли, телевизионни ванове със сателитни чинии, мотоциклети, джипове и какви ли не военни средства за придвижване.

— Прилича на парти — каза Форд.

— Казаха ми, че на тържественото откриване ще има повече хора, отколкото на световното по футбол.

Форд подсвирна.

Излязоха от вана в силния юлски пек на южно Мексико. Горещи вълни се издигаха отдолу, сякаш самата земя се изпаряваше.

Прекосяха паркинга и приближиха модерната сграда. Един охранител отвори вратата и те попаднаха в огромно преддверие, снабдено с достатъчно силни климатици. Един мъж в униформа, с две звезди на пагоните, протегна ръка:

— Генерал Милър — представи се той. — Командир на ракетния полигон „Уайт Сендс“. Добре дошли. — Той кимна към Том. — Срещнахме се преди, но тогава бяхте целият бинтован.

— Съжалявам, но не ви помня.

Генералът се ухили:

— Сега изглеждате значително по-добре.

Група репортери, чакащи в единия край на преддверието, се втурнаха и камерите забръмчаха.

— Д-р Крукшанк! Д-р Крукшанк! Истина ли е, че...? — Въпросите им се изгубиха в морето от шум, когато тълпата ги притисна.

Крукшанк вдигна ръце.

— Дами и господа, сега никакви въпроси. Ще има пресконференция след тържественото откриване.

— Един въпрос към госпожица Уедърс.

— Запазете го за пресконференцията — извика Роби, докато влизаха в лабораторния комплекс — дълъг бял коридор, от двете страни, на който стояха врати от неръждаема стомана. Зави на ъгъла и се насочиха към серия големи двойни врати в дъното. Помещението представляваше конферентна зала с редици седалки, обърнати към бяла завеса, която се спускаше отгоре. Беше пълно с учени в бели престилки, костюмирани типове от правителството, куратори и военни офицери; медиите бяха отрязани от червено въженце и останаха настрана.

— Зад завесата ли е? — попита Роби.

— Точно така. Цялата лаборатория бе проектирана да работи при високо ниво на сигурност, включително биоохрана, но без да засекретяваме данните. Резултатите ще бъдат представени онлайн за всички, които се интересуват. Откритие като това е... от огромно значение.

Продължаваха да прииждат още и още хора.

— Готова съм — каза Мелъди.

Настъпи тишина, когато тя застана на подиума. След миг телевизионните камери забръмчаха отново и тя примига няколко пъти.

— Добре дошли в новата изследователска база по палеонтология на Институт Смитсън.

Вълна от ръкопляскания.

— Аз съм д-р Мелъди Крукшанк, заместник-директор и предполагам, че всички знаете защо сме се събрали. Тук сме, за да открием — да кръстим — онова, което без съмнение с най-голямото палеонтологично откритие досега. Някои биха го нарекли най-голямото научно откритие на всички времена.

Но преди да продължим, бих искала да спомена човека, който откри този невероятен образец: напусналият ни Марстън Уедърс. Всички знаем историята на откритието на този фосил, както и историята на убийството. Някои са осведомени, че Уедърс бе най-големият търсач на динозаври, макар методологията му да не бе ортодоксална. Той е представен тук от дъщеря си Роберта. Роби? Моля те, стани.

Последва бурно ръкопляскане.

— Има още няколко души, на които бих искала да благодаря. Том и Сали Бродбент, заедно с Уайман Форд, без които този динозавър нямаше да види светлината на деня.

Том погледна към Форд. Мъжът вече не носеше тъмнокафяво монашеско расо и сандали. Беше облякъл лъскав костюм, брадата му беше ниско подрязана, а непокорната коса — причесана плътно назад. Едрото му лице още пазеше загара от пустинята и беше все така грозновато. Но сега той изглеждаше в стихията си, изтънчен и спокоен.

Мелъди заизрежда списъка от хора, които заслужаваха благодарност и тълпата започна да става неспокойна. В един момент тя спря, погледна бележките си и се усмихна нервно. Отново настъпи тишина.

— Физикът Филип Морисън от Масачузетския технологичен институт посочи някога, че или навсякъде във вселената има живот, или няма — и двете възможности шокират ума. Днес ние стоим тук и знаем отговора на най-големия въпрос на науката. Че наистина навсякъде във вселената има живот.

Откритието на извънземна форма на живот е било предмет на предположения и научни фантазии в продължение на векове, описано в безброй книги и филми. Сега изглежда това ще свърши. Но ето ти изненада! — откритието стана по един наистина неочакван начин. Писателите фантасти си представяха какъв ли не сценарий за това велико откритие, с изключение на един. И още едно доказателство — сякаш имаме нужда от него — че съществуват все още много изненади в тази наша огромна, красива вселена.

Тук, в изследователската база на Института Смитсън, можем да изследваме тази нова форма на живот, споделяйки нашето откритие със света в полза на цялото човечество. Няма да има тайни, не съществува опасност, че с откритието може да бъде злоупотребено. И

не само това — самият фосил ще ни каже маса неща за тероподните динозаври и в частност за тиранозавър рекс — за тяхната анатомия, клетъчна биология, за това как са живели, с какво са се хранили, как са се репродуцирали. И най-накрая ще научим доста за онова чудовищно събитие преди шестдесет и пет милиона години, когато астероидът Чикскълъб се е сблъскал със земята, причинявайки природна катастрофа. Вече знаем, че тези мистериозни извънземни микроби, тези венерини частици, са били пренесени до земята от астероида и са се разпръснали при удара, защото парче от същия този астероид е било открито на Луната при мисията на „Аполо“ 17.

Тези извънземни микроби са били тъй да се каже последният гвоздеи в ковчегата на динозаврите. Оцелелите след сблъсъка животни са били убити от най-смъртоносната пандемия. Ако не бе пълното, тотално изчезване на динозаврите, бозайниците никога нямаше да се развият до нещо по-голямо от плъх и никога нямаше да се стигне до появата на човешки същества. Така че можем да кажем, че тези частици са „разчистили“ земята за нас. Астероидът и епидемията са задействали голямата верига на еволюцията, довела до появата на човека.

Крукшанк направи пауза и си пое дълбоко въздух.

— Благодаря ви.

Директорът на института Смитсън — Хауърд Мърчисън — се изкачи на подиума с бутилка шампанско в ръка и стисна ръката на Мелъди. След което се обърна към аудиторията и камерите широко усмихнат.

— Мога ли да помоля Роби Уедърс да се качи при нас?

Роби кимна на Том и Сали и се насочи към подиума. Фотографите засвяткаха с фотоапаратите, камерите зажужаха.

— Прожекторите, моля.

Светлините се насочиха към тежката завеса в дъното.

— Да ви представя Роби Уедърс, дъщеря на Марстън Уедърс, човекът, който откри динозавъра. Помолихме я да извърши кръщаването.

Отново бурни ръкопляскания.

— Не можем да счупим бутилката в динозавъра, но можем да вдигнем чаши. — Той се обърна към Роби: — Ще кажете ли няколко думи?

Младата жена вдигна бутилката.

— Това е за теб, татко!

Ръкопляскания.

— Щорите, моля — призова директорът.

В същия този момент завесите започнаха да се отварят, разкривайки широко осветена лаборатория зад дебел пласт стъкло. Върху серия масивни метални маси стоеше удивителният фосил, все още отчасти в скалната матрица. Препараторите бяха открили вече голяма част от черепа и разтворената челюст, извитата шия, и ноктите на предните и задни крайници. Дори само това създаваше достатъчно впечатление за опита на животното да се изтръгне от скалата.

— Време е да дръпнем тапата. Роби.

Тапата изскочи с глух звук и пяната плисна. Мърчисън улови част от струята в чашата си, вдигна я нагоре и каза:

— Кръщаваме те *Роби*!

Залата се огласи от викове „За Роби, за тиранозавъра!“, когато музиката на Джон Уилямс към „*Джурасик парк*“ се изля от високоговорителите.

След няколко минути Мелъди се присъедини към Том и групата.

— Това е сбъдната мечта — каза Форд.

Крукшанк се засмя:

— Винаги съм била мечтателка, но и в най-дръзките си мечти не съм си представяла такова нещо.

— Животът е пълен с изненадващи обрати, нали? — примига Форд. — Когато постъпих в манастира, не съм и допуснал, че това ще ме доведе дотук.

— Не приличате много на монах — каза Крукшанк.

Форд се засмя:

— Не съм, никога не съм бил, а и в бъдеще няма да бъда. Преследването на динозавъра ме накара да осъзная, че не съм скроен за живот в съзерцание. Манастирът беше правилният избор за онова време, но не и за остатъка от живота ми.

— Какво ще правиш? — попита Том. — Ще се върнеш в ЦРУ?

Той поклати глава:

— Ще използвам опита си като частен детектив.

— Какво? Детектив? Какво би казал игуменът?

— Брат Хенри силно го одобри. Каза ми, че от началото знаел, че никога няма да стана монах, но оставил сам да стигна до извода. И ето че го направих.

— И какъв детектив? — попита Сали. — Ще преследваш неверни съпрузи с камера?

Форд се засмя.

— О не, съвсем не. Корпоративен и международен шпионаж, криптография, криптографски анализи, наука и технология. Подобно на онова, което правех в ЦРУ. Търся си партньор. — Той кимна към Том. — Какво мислиш?

— Кой, аз ли?! Какво знам аз за шпионажа?

— Нищо. И точно така трябва да бъде. Познавам характера ти — и това е достатъчно.

— Хм, ще си помисля.

Последваха още поздравявания, когато директорът отвори следваща бутилка и тръгна между пръснатите групички.

Форд кимна към главата на динозавъра с оголени зъби и подути очи.

— Този тиранозавър не е бил много благ в онази прекрасна нощ. — Той отпи от шампанското си. — Докато произнасяхте словото си, Мелъди, ме осени една ексцентрична идея.

— И каква е тя?

Форд погледна животното, след това очите му се върнаха върху Мелъди.

— Нека ви попитам нещо: кое ви накара да мислите, че венерините частици са живи?

Крукшанк се усмихна и поклати глава:

— Е, вие сте прав, че технически погледнато, това не съвпада с настоящата дефиниция за живот, защото не е базирана на ДНК. Но пък съвпада с всички останали дефиниции за живот в смисъл на способност за репродуциране, растеж, приспособяване, хранене, енергийни процеси, изхвърляне на отпадъчни продукти.

— Съществува вероятност, която, както изглежда, не сте обмисляли.

— Какво имате предвид?

— Че венерините частици могат да са машина.

— Машина? Искате да кажете — нещо като наномашина?
Създадена с каква цел?

— Да осигури измирането на динозаврите. Може би представлява машина, създадена да манипулира или управлява еволюцията; може би е била засята на астероида, който се е насочил към земята; или дори е бил *насочен* към земята.

— Но защо?

— Сама го казахте. Да направи път за еволюцията на човека.

Последва кратка тишина, след което Мелъди се засмя неловко:

— Това е откачена идея. Само един бивш монах може да измисли нещо толкова налудничаво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.